

Thắm Mãi Tình Yêu

Diễm Thanh

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 1

Ca Thơ cuống cuồng. Ba cô nhập viện để cắt bỏ bao tử. Một cuộc đại phẫu thuật, theo lời bác sĩ thông báo. Mọi người trong gia đình nội, đã hứa đến trước giờ ba cô lên bàn phẫu thuật. Vậy mà suốt bốn giờ đồng hồ, chả hề thấy bóng dáng người thân của ba. Chỉ một mình Ca Thơ nhỏ nhoi, bé bỏng trước cửa phòng chờ. Nước mắt cô rơi lặng lẽ, phần vì lo cho sinh mạng của cha, phần tủi thân vì xung quanh Thơ, gia đình người ta có quá nhiều người lo lắng, chia sẻ.

Liệu ba cô đủ sức chịu đựng ca mổ không? Bác sĩ nói:

– Bao tử của ba cháu không bị ung thư nhưng đã loét và lủng hết. Phải cắt bỏ, ông mới có cơ may sống.

Ca Thơ cắn chặt vành môi run giọng:

– Thưa bác sĩ! Cắt hết bao tử, sau này làm sao ăn cơm ạ?

Bác sĩ Lâm trầm giọng:

– Cháu nói đúng, sau cuộc phẫu thuật, ba cháu chỉ còn khả năng ăn uống theo dạng thức ăn được hòa lỏng. Vì đường hành tá tràng của ba cháu còn rất tốt nên chúng tôi quyết định nối trực tiếp với đường ruột, nên khả năng co bóp làm nhuyễn thức ăn không còn. Cháu và gia đình sẽ vất vả đấy.

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Chỉ cần ba cháu sống thôi ạ? Vất vả, cực khổ thế nào, cháu cũng vượt qua được.

– Cháu khá lắm! Ba cháu nhất định khỏe lại để gia đình cháu được hạnh phúc. Hãy tin vào khoa học nghen cô bé.

Ca Thơ cười gượng gạo, gật đầu. Cô chỉ mong ba khỏi bệnh để chị em cô không phải cô cút. Còn hạnh phúc ư? Từ ngày mẹ bỏ đi, mẹ đã đem theo tất cả nụ cười, lòng tin yêu của chị em Ca Thơ.

Ca Thơ bật khỏi ghế ngồi trong phòng hồi sức, bởi tiếng loa đang vang lên:

– Người nhà của bệnh nhân Huỳnh Tuấn Công đến phòng hồi sức gấp.

Ca Thơ đi như chạy. Lạy chúa! Mong người hãy chờ che cho ba của con qua cơn hiểm nghèo. Con kính xin Chúa hãy cho con thêm nghị lực.

Ca Thơ dừng lại trước mặt cô điều dưỡng viên.

– Em là người nhà của ai thế.

Giọng cô điều dưỡng viên dịu dàng:

Ca Thơ chặn ngực, vừa thở vừa nói:

– Dạ, em ... là con gái của ông Huỳnh Tuấn Công.

– Em theo chị vào đây.

Ca Thơ đi sau cô điều dưỡng vô căn phòng nhỏ, cô hỏi líu ríu:

– Ba của em có sao không chị?

Cô điều dưỡng đưa vào tay Ca Thơ tờ giấy màu hồng:

– Em cầm giấy này xuống ngân hàng máu của bệnh viện mua thêm một bạch máu cho ba em. Ca phẫu thuật thành công nhưng ba em chưa tỉnh hẳn vì tác dụng thuốc gây mê còn. Nhớ mua đúng loại máu ghi trong toa nghen.

– Dạ! Em biết rồi ạ!

Ca Thơ mau mắn quay trở xuống tầng 1. Mấy ngày chờ ba được phẫu thuật, cô đã hầu như thuộc lòng từng phòng xét nghiệm, siêu âm, quầy thuốc ở bệnh viện.

Chờ hơn 15 phút, Ca Thơ mới mua được máu. Bà bác sĩ đã thông báo ngay khi trao bạch máu cho Thơ:

– Máu loại AB hiện đã hết, cảm phiền người nhà bệnh nhân mua loại máu này báo lại cho các bác sĩ để họ tìm cách khắc phục.

– Lạy Chúa và Đức Mẹ lòng lành, Người đã phù hộ cho lời cầu xin tội nghiệp của Ca Thơ. Và bạch máu cuối cùng này sẽ được truyền vào cơ thể của ba Ca Thơ. Vừa nghĩ, Ca Thơ vừa cầm đầu chạy trên dãy hành lang ...

– Ui da!

Ca Thơ chơi với, bạch máu trong tay Ca Thơ rơi xuống. Ngay lập tức nó bị một gót giày đinh giẫm lên thật mạnh, nhanh đến mức Ca Thơ chưa kịp kêu thì đã bị những giọt máu vọt ra từ chiếc bạch bị nghiền đập bắn thẳng vào mặt. Ca Thơ đưa tay chùi mặt, cô run rẩy quì dưới nền gạch, bàn tay run run lượm lại bạch máu. Những giọt máu òa vỡ, thấm ướt tay cô rơi xuống gạch. Những giọt máu đang loang nhanh trên nền gạch vô tri vô giác. Ca Thơ òa khóc:

– Trời ơi máu của tôi, bể hết rồi ba ơi!

Rất nhiều ánh mắt nhìn Ca Thơ, cô không cần biết người ta cười cô hay thương hại cô. Ca Thơ chỉ hiểu một điều bạch máu ấy rất cần cho ba cô, ông sống hay chết đều phụ thuộc vào nó. Bây giờ, không còn gì nữa, máu đã đọng thành màu đỏ sậm hoặc đen đặc. Bạch máu cuối cùng cô đã mua được ở ngân hàng máu. Vậy mà ...

Ca Thơ đưa bàn tay dính đầy máu túm tay kẻ đã đụng vào cô. Ca Thơ nghẹn ngào:

– Anh đền bạch máu lại cho tôi đi? Ba tôi không thể chết. Bác sĩ tốn bao nhiêu công sức mới hoàn thành cuộc đại phẫu thuật cho ba tôi. Ông đang chờ tiếp thêm máu. Chị em tôi không thể không có ba, anh hiểu không.

Hắn là gã đàn ông có nét mặt khá lạnh lùng. Hắn không giấu được vẻ bất mãn khi nhìn tay và áo hắn bị Ca Thơ bôi đầy máu. Hắn trầm tĩnh:

– Bình tĩnh nào cô bé. Tôi hứa mua trả lại cô bạch máu, đừng khóc nữa và lau mặt đi, kéo người ta lầm tưởng cô là bệnh nhân cần cấp cứu đấy.

– Lạy Chúa! Chuyện đến mức này hắn còn muốn ghẹo Ca Thơ nữa à? Đúng là hạng đàn ông ... chết tiệt, đáng ghét? Ca Thơ nghĩ vừa mếu máo:

– Anh làm như tôi đang ăn vạ anh vậy. Anh nghĩ cứ có tiền là mua được máu à. Nếu thế tôi đâu thèm rơi nước mắt.

Hắn ngần ngại:

– Bệnh viện có ngân hàng máu, chẳng phải cô bé cũng mua từ đó à. Cô bé nói cho tôi biết loại máu cô bé mua thuộc nhóm nào. Tôi sẽ mua đem lên cho cô ngay, được chưa?

Ca Thơ ghen ngào:

– Bệnh viện thông báo đây là bạch máu cuối cùng của nhóm máu AB. Tôi may mắn mua kịp để truyền cho ba tôi. Người ta còn bao nhiêu người chờ đợi vô vọng ở dưới kia.

Hắn bối rối:

– Cô nói thật hả?

– Sinh mạng ba tôi phụ thuộc ở bạch máu này, tại sao tôi phải nói dối anh?

Hắn và rất nhiều người đồng bật lên tiếng kêu:

– Có chuyện này! Vậy thì chết. Ca Thơ kinh hoàng:

– Không đâu, ba tôi không thể chết. Tôi không cam lòng đâu.

Hắn vỗ tay lên vai Ca Thơ:

– Tôi hiểu tâm trạng của em. Em dẫn tôi xuống gặp bác sĩ phòng hồi sức nhé.

Ca Thơ trệu trạo:

– Để làm gì chứ?

Hắn chậm rãi:

– Nếu bệnh viện hết máu, tôi sẽ đền máu tôi để ba em được tiếp máu. Tôi nói thế em hiểu không hả?

Ca Thơ hết nấc ngay lập tức:

– Anh nói sao? Anh cho máu ba tôi à?

– Chính xác là đền lại cho em. Đi nào!

Ca Thơ lưỡng lự:

– Nhóm máu của anh cũng thuộc nhóm AB hả?

Hắn lắc đầu:

– Tôi nhóm máu O. Đây là nhóm máu duy nhất có khả năng tiếp máu cho bất kỳ loại máu nào.

– Nhưng mà ...

– Này! Sao em lảm lời thế. Em không phải đang nóng lòng muốn cứu ba em à?

Hắn nói thật tỉnh và mặc kệ Ca Thơ đi hay không. Hắn bước thật nhanh về phía phòng hồi sức. Ca Thơ chợt nói:

– Nếu truyền trực tiếp thì tôi sẽ xin bác sĩ được tiếp máu cho ba tôi. Tôi nghĩ, như thế sẽ chắc chắn hơn.

– Chuyện này, để bác sĩ quyết định. Tôi to con hơn, có lấy đi nửa lít máu, tôi vẫn đủ sức sống. Cô bé ốm tong ốm teo thế kia, mất đi vài chục cc máu, cô bé xỉu luôn đấy. Lỗi tôi làm, cứ để tôi khắc phục hậu quả.

Ca Thơ im lặng, cô cãi không lại miệng của hắn.

Bác sĩ Trịnh nhìn sững vào mắt Ca Thơ:

– Chuyện gì đã xảy ra vậy cô bé? Máu ở đâu dính đầy mặt mũi của cháu thế còn máu để tiếp cho ba cháu đâu?

Ca Thơ chưa kịp trả lời, hắn đã nhẹ giọng:

– Tôi vô ý đụng vào cổ, bịch máu rơi xuống bị tôi giẫm vỡ. Cô bé nói loại máu đó bệnh viện không còn, phải chờ mua tạm từ những người bán máu. Tôi muốn bác sĩ cho tôi truyền máu sang bệnh nhân.

Bác sĩ Trịnh nhìn Ca Thơ:

– Ngân hàng hết máu thật à?

– Dạ, cháu nghe cô bác sĩ đưa cho cháu bịch máu và nói đây là bịch máu cuối cùng của nhóm máu AB. Không tin, bác sĩ có thể gọi điện xuống hỏi lại.

Bác sĩ Trịnh nhìn người thanh niên:

– Bịch máu được đựng bằng loại nhựa dẻo và dai. Không ngờ cậu đủ sức nặng giẫm bể nó. Cậu là vận động viên hả?

Hắn cười thật tươi:

– Tại cái đế giày của tôi được đóng khá nhiều đinh. Tôi làm kinh doanh chứ không phải vận động viên thể thao.

– Cậu nhóm máu gì.

– Dạ! Nhóm máu O.

Bác sĩ Trịnh gật đầu:

– Vậy thì mời cậu theo cô điều dưỡng qua phòng hồi sức của bệnh nhân.

Hắn quay lại, nheo mắt cười với Ca Thơ:

– Đừng mít ứot nữa nhé ? Mau rửa mặt sạch đi! Kẻo ba cô nhìn thấy cô lúc này ông sẽ lên cơn tăng xông bất tử đấy.

Ca Thơ nhìn theo hắn ngẩn ngơ. Chao ời là nụ cười của hắn, sao mà quyến rũ quá vậy nhỉ?

Ca Thơ nhìn khuôn mặt mình trong tấm kiếng. Trời đất! Toàn máu dính đen đậm trên má, trên trán. Ghê quá và tanh nữa. Vậy mà nãy giờ Ca Thơ cứ nhờn nhờ trình làng trước bàn dân thiên hạ. Đúng là điên thật.

Rửa mặt xong, Ca Thơ trở ra ngồi trên chiếc ghế dài. Vừa đói vừa mệt, cô đã thiếp đi lúc nào không hay. Cho tới khi một bàn tay lay mạnh vai Ca Thơ, cô mới giật mình nhìn quanh, ánh mắt cô chạm và ánh mắt đẹp của hắn. Cô vội kêu lên:

– Anh có sao hông. Ba tôi tỉnh chưa. Tôi mệt quá nên đã ngủ quên.

Hắn cười:

– Ba cô tỉnh rồi, vừa tỉnh là ba cô đã hỏi đến cô đấy. Tôi không sao, cô cần tôi giúp chuyện gì nữa không?

Ca Thơ lắc đầu:

– Xin lỗi anh, thật ra lúc đó tôi bị đè nén tâm lý quá nặng, nên tôi đã trút vào anh tất cả sự bức xúc của tôi.

Hắn nhẹ giọng:

– Tôi hiểu và thông cảm mà. Mọi việc giờ đã ổn, vậy tôi đi nhé!

Ca Thơ bối rối:

– Anh ... tôi đã làm mất thì giờ của anh một cách vô lý. Tôi rất muốn biết anh vào bệnh viện làm gì?

Hắn hơi ngớ ra, rồi hắn kêu lên vẻ khố sở:

– Thôi chết, bà tôi chắc nãy giờ bà rửa tôi nát nước. Tôi vô thăm bà ngoại tôi, không ngờ tôi gây ra chuyện rắc rối. Chào cô nhé! Tôi phải đi.

Hắn lại cười, Ca Thơ chợt rung rinh con tim. Cô vừa nhận ra nụ cười của hắn khiến trái tim vốn hơi bướng bỉnh của cô đang nhoi nhói rất khó chịu.

Hắn bước được hai bước, chợt quay lại:

– Cô bé, tên gì nhỉ?

Ca Thơ trả lời như chiếc máy:

– Ca Thơ! Còn anh?

– Ca Thơ! Tên cô bé ẩn tượng lắm, nó gợi cho người ta sự bình yên trong cái lắng đọng trữ tình của thơ ca nhạc hoa. Tên tôi là Thôi, tôi xin lỗi sẽ giữ bí mật lại, nếu có duyên, tôi và em nhất định gặp nhau. Vậy nhé!

Thêm một cái nheo mắt đầy tình quái nữa. Trái tim Ca Thơ lỗi tiếp một nhịp nữa rồi. Hẳn thật ... biết làm người ta tức mà.

Ca Thơ xụ mặt ngồi phịch trở xuống ghế. Người ta vẫn chưa cho cô gặp ba. Còn Quang thì sáng giờ lặn đâu mất tăm khiến cô đói bụng nhưng chả dám bỏ ra ngoài mua đồ ăn. Cuộc đời, chỉ khi nào người ta lâm vào hoàn cảnh như Ca Thơ, người ta mới hiểu thiếu ăn, thiếu uống ráng nhin một chút sẽ dễ dàng vượt qua. Còn sự cô đơn, lẻ loi trước áp lực cuộc sống mới thật sự đáng sợ. Giá như Ca Thơ còn mẹ bên cạnh nhỉ? Một ước ao tầm thường, đơn giản thế, nhưng cô đâu dễ tìm lại được.

– Ca Thơ? Bác Thành ra sao rồi?

Quang vừa thở vừa hồi. Ca Thơ nhìn lên, tự nhiên cô òa khóc nức nở vì tủi thân.

Quang cuống lên, giỏ đồ ăn đựng trong tay rơi xuống. Anh chụp vai Ca Thơ bóp mạnh, giọng anh như lạc đi:

– Ca Thơ? Đã xảy ra chuyện gì cho ba Thơ hả?

Ca Thơ nhăn nhó:

– Đau vai Thơ quá à? Ba của Thơ ổn rồi. Nhưng Thơ ghét Quang.

Quang hiểu ra, anh vội buông vai Thơ:

– Làm người ta hết hồn. Tự nhiên sao ghét Quang? Ghét đến mức phải khóc lặn hả? Trước nay Thơ lì lắm kia mà, có bao giờ chịu rơi nước mắt đâu nhỉ?

Ca Thơ quê độ, cô nhỏ dấm bữa vài cái vào người Quang, nghiêng ngả:

– Còn đứng đó chọc quê người ta nữa. Bạn bè gì tệ hơn ... khi. Lúc cần thì chẳng thấy tăm dạng đâu hết.

Quang cười cười:

– Thơ hôm nay ngộ thiệt ghen. Tối qua người ta hỏi Thơ rõ ràng, cần người ta vào sớm không, thì nói không. Quang ở nhà nấu chút đồ ăn đem

vô cho Thơ, nên mới trễ chứ bộ. Con gái mấy người đúng là chúa rắc rối.

Ca Thơ quệt thật nhanh nước mắt:

– Người ta đói muốn xiu, Quang nấu gì thế?

Quang nhìn chiếc giỏ nằm dưới nền gạch. Anh vội ngồi thụp xuống lau bầu:

– Tại Thơ đó, chắc đổ hết trơn rồi.

Ca Thơ chù hụ:

– Đổ lỗi nữa hả. Ứ cần ăn luôn.

Quang so vai:

– Làm ơn bỏ tật tự ái giùm được không Thơ. Hồi nãy tự nhiên. Thơ khóc khiến người ta hoảng đánh rơi chiếc giỏ đó. Công trình người ta vất vả suốt buổi sáng mới nấu được món canh cua rau đay mà Thơ thích. Giờ chắc đổ hết rồi.

Ca Thơ nhận ra sự quan tâm đặc biệt mà Quang luôn dành cho cô. Cô cắn nhẹ môi:

– Lỡ đổ thì thôi, cứ coi như Ca Thơ đã ăn món canh Quang nấu rồi hả. Lần sau Quang đừng bày vẽ nữa nhé! Ở nhà, Quang chả phải động tay đến việc gì.

Vậy mà Quang qua nhà Ca Thơ là bị sai vật. Ca Thơ xin lỗi:

Quang cười thật hiền:

– Ca Thơ có lỗi gì chứ. Quang ghét ăn không ngồi rồi lắm. Đã vậy bà nội và mẹ Quang lúc nào cũng coi Quang như con nít. Người ta đã hai mươi hai tuổi, sinh viên năm thứ tư chứ bộ. Không nói nữa, đề Quang lấy cơm cho Thơ ăn.

Ca Thơ xúc động:

– Quang ngồi xuống ghế đi! Thơ tự soạn đồ ăn cho mình. Quên nữa, Quang đã ăn chưa vậy?

Quang cười hiền:

– Nấu vừa xong, Quang đem liền vô cho Thơ. Có vào bếp, Quang mới thấm thía nỗi vất vả của người nội trợ.

Ca Thơ từ tốn:

– Nói chính xác, với cậu ấm như Quang nấu được bữa cơm thế này quả là

trên cả tuyệt vời. Bây giờ mình cùng ăn nhé!

Vừa ăn Ca Thơ vừa kể cho Quang nghe chuyện cô làm rơi bạch máu ...

Quang lắc đầu:

– Thơ luôn khiến người ta lầm tưởng rằng Thơ dữ dội. Họ nào biết Thơ mau nước mắt nhất thế giới. Kết cục anh ấy đã tiếp máu cho bác, để đền Ca Thơ hả?

Ca Thơ cười ngónghen:

– Phải chấp nhận tình huống, chứ lúc ấy máu đâu còn mà mua. Thơ xin bác sĩ lấy máu của Thơ, nhưng bác sĩ chê Thơ quá ròm.

Quang hỏi tới:

– Xong việc, Thơ đuổi người ta luôn hả? Dám không cả cảm ơn lắm. Thơ chúa kiêu hãnh mấy việc kiểu này mà.

Ca Thơ xụ mặt:

– Đâu đến mức độ tệ dữ vậy. Người ta đủ thời gian nhận định nguyên nhân là do Ca Thơ gây nên chứ bộ. Thơ còn hỏi xem hấn tên gì, để mong có cơ hội chuộc lỗi.

– Biết vậy thì tốt. Tên hấn là gì? Người ở đâu?

Ca Thơ rùng vai:

– Hấn khôn hơn cáo già. Thơ nói tên Thơ cho hấn nghe, còn hấn thì buông lại một câu ... “Nếu có duyên, tôi và em ắt còn cơ hội gặp lại”. Hấn bỏ đi một nước, để lại cho Thơ nổi ấm ức đầy bụng, nhưng không ai chia sẻ.

Quang bật cười:

– Đó cũng là lý do vừa thấy Quang, Thơ khóc ngon lành, đúng không?

– Biết rồi còn hỏi.

Quang thở dài:

– Thế các cô, các chú của Thơ, không ai tới hả?

Cổ họng Thơ đầy ứ. Cặp mắt đẹp ngân ngấn nước. Quang vội vã:

– Kệ họ đi Thơ, cuối cùng thì nguy hiểm đã qua rồi, từ từ ba Thơ sẽ khỏe lại.

Quang hứa luôn bên cạnh Thơ để phụ Thơ trong khả năng của mình. Vậy nhé!

Ca Thơ lặng nhìn Quang. Hơn 10 năm làm hàng xóm của nhau, nhà Ca Thơ

nhỏ xíu vừa bằng cái ga ra để xe nhà Quang. Nhưng ba mẹ Quang không bao giờ ngăn cấm cậu con trai duy nhất của họ qua nhà Ca Thơ chơi. Kể cả khi mẹ Ca Thơ vì không chịu nổi sự nghèo khổ, vất vả của số phận, bà bỏ nhà theo một người đàn ông qua Miền sinh sống, tai tiếng um sùm. Cha con Ca Thơ những tưởng phải bán nhà đi nơi khác. Ba mẹ Quang an ủi động viên cha con Thơ vượt lên số phận, tiếp tục sống. Ca Thơ coi Quang như người anh tinh thần của cô.

Và Thơ cũng đoán được những gì đang được Quang cất kỹ trong ngăn tim của anh. Anh chưa thể nói ra, vì Thơ còn quá hồn nhiên, vô tư. Cuộc đời đâu có nhiều thời gian để níu kéo chuỗi ngày ngọc ngà này. Quang nhất định chờ đợi Ca Thơ, khi cô đủ tự tin bước vào cuộc sống. Hiện tại, hãy mãi là bạn tốt của nhau.

Ca Thơ rưng rưng nhìn tờ giấy báo điểm thi đại học và giấy báo nhập học của trường Đại học Kinh tế thành phố Hồ Chí Minh. Vĩnh biệt nhé ngưỡng cửa đại học đầy ước mơ, khát vọng mà bao năm Ca Thơ đã chật chiu, gầy dựng. Ba ơi! Xin hãy tha lỗi cho con, điểm thi con đậu thủ khoa, con vẫn không thể ích kỷ trước sự thiếu hụt của gia đình lúc này. Con hứa với ba, con nhất định không bỏ cuộc chạy đua cùng số phận. Con sẽ học tiếp bằng con đường vòng, xa hơn một chút, lâu hơn một chút thôi ba ạ!

Ca Thơ âm thầm cất kỹ tờ giấy báo điểm. Sau cuộc phẫu thuật cho ba cô, những gì đáng giá trong gia đình Ca Thơ đã phải bán hết. Còn người còn của.

Ca Thơ gạt nước mắt nhìn thật lâu con đường rợp bóng me xanh, con đường học trò bao năm tháng Thơ đi về, vui buồn lá me rơi đầy mái tóc thề. “ ...Con đường Duy Tân cây dài bóng mát. Buổi chiều công viên mây trời xanh ngát. Bước chân trên đường vẫn chưa phai tàn.

Trả lại em yêu, khung trời vời vợi. Trả lại cho em, con đường học trò.”.

Ca Thơ đi lại bàn, còn rất sớm để ra đường vào giờ này. Nhưng cô phải tự trang điểm, tạo cho mình vẻ già dặn hơn. Buổi phỏng vấn sáng nay, cô nhất định phải thành công. Cô không thể xuất hiện trước mặt nhóm cán bộ già tuổi đời lẫn tuổi kinh nghiệm bằng vẻ mặt thánh thiện, học trò. Đây là công ty thời trang lớn nhất nhì thành phố này. Ca Thơ phải khó khăn lắm

mới nộp được đơn vô.

Cẩn nhẹ vành môi. Ca Thơ chậm rãi phủ phấn lên mặt mình. Việc trang điểm hết sức đơn giản với phần lớn các cô gái, không ngờ lại khó khăn với Ca Thơ.

May là Ca Thơ sẵn có nước da trắng hồng, khuôn mặt đầy đủ nét thanh tú, chỉ cần dùng cây chì màu nâu, kẻ lên hàng lông mày một đường sậm, đôi mắt Ca Thơ đã trở nên sắc sảo, lung linh hơn. Ca Thơ ngáp ngừng một chút rồi buông cây son xuống bàn. Bờ môi Thơ vốn đã rất đỏ, rất quyến rũ, sự tự nhiên ở bất kỳ góc độ nào cũng dễ chịu hơn. Mặc vào người chiếc quần jean đã bạc đầu gối, chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xanh da trời, khoác thêm chiếc áo jean bên ngoài.

Ca Thơ tự bằng lòng khi ngắm mình trong gương.

– Con đi đâu mà ăn mặc nghiêm chỉnh vậy Thơ?

Giọng ông Tuấn Công bất chợt cất lên khiến Thơ bối rối. Ba cô đã dậy từ khi nào, ông lặng lẽ ngồi trong chiếc ghế xếp, nên Thơ không thấy Ông.

Cô nhanh chóng lấy lại vẻ tự tin:

– Còn sớm ba dậy làm gì cho muỗi chích?

Ông Tuấn Công âm trầm:

– Ba ngủ không được con gái ạ.

– Ba lại nghĩ đến mẹ con à? Hãy quên bà ấy đi để thấy lòng nhẹ nhàng ba ạ.

Mẹ không xứng đáng được chúng ta tha thứ.

Ca Thơ đăng ngắt.

Ông Tuấn Công thở dài:

– Lỗi tại ba, con ạ. Ba là người đàn ông vô tích sự, chẳng thể đem lại niềm vui, hạnh phúc, sự no đủ cho vợ con. Bây giờ ba còn là gánh nặng cho con nữa.

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Ba đừng nói thế. Cha mẹ chính là điểm tựa cho con cái. Ba sống được là điều hạnh phúc cho chị em con. Con sẽ như cánh chim lạc loài, côi cút giữa trời đêm giông bão, nếu ba bỏ chúng con ra đi. Ba đừng tự dần vặt mình nữa nhé.

Ông Tuấn Công thở dài:

– Ba hiểu. Ba sẽ cố gắng không làm buồn lòng con. Thơ à! Ba muốn bàn với con một chuyện.

Ca Thơ nhìn đồng hồ:

– Để tới trưa ba nhé ! Bây giờ con phải đi rồi. Ba uống trà không, con pha cho ba luôn.

Ông Tuấn Công chậm rãi:

– Con bận thì đi kéo trễ. Lát nữa ba tự pha lấy được mà.

– Vậy con xin phép ba, con ra ngoài có chút việc. Đồ ăn sáng của Ca Thi, con đã làm sẵn, cháo của ba, con ủ trong bình thủy, ba nhớ ăn rồi uống thuốc ghen ba.

– Ba biết rồi. Ủa. Con đi đâu mà phải mượn xe máy của thằng Quang vậy?

Ca Thơ so vai:

– Bí mật quân sự. Con hứa cho ba biết khi nào con xong việc. Thưa ba con đi.

Ca Thơ chạy xe thật chậm trên con đường đang dần sôi động lên bởi cuộc sống đang lên bởi cuộc sống đang trở lại, với một ngày mới bắt đầu.

Cuối cùng thì công ty thời trang Hoàng Phương cũng đã hiện ra trước mắt Ca Thơ. Cô hơi ngập ngừng trước ngôi nhà cao bốn tầng, được bao quanh bởi hàng rào xây kiên cố, rất rộng.

Ca Thơ dắt xe tới trước cổng bảo vệ. Cô dựng xe và hỏi thăm:

– Bác ơi. Bác làm ơn cho cháu hỏi phòng tổ chức cán bộ của công ty nằm ở lầu mấy ạ!

Ca Thơ dịu dàng hỏi bác bảo vệ. Bác bảo vệ nheo nheo cặp mắt nhìn Ca Thơ:

– Cô cần gặp ai? Trưởng phòng Mẫn hay phó phòng Bích Đào?

Ca Thơ cắn môi:

– Cháu ... cũng không biết họ là ai nữa.

Bác bảo vệ kêu lên:

– Này ... cô tính trêu chọc ông già này hả. Hỏi phòng tổ chức mà không hiểu phải tìm ai ở đó, chả lẽ cô tìm vô để vẽ căn phòng?

Ca Thơ chớp mắt:

– Mong bác đừng giận, thật tình là cháu không biết mình phải gặp ai cả.

Cháu được mời đến phỏng vấn. Giấy báo chỉ ghi “tới phòng tổ chức công ty”.

Bác bảo vệ cười hềnh hệch:

– Ôi trời! Con bé này rõ là thật thà. Sao không nói ngay từ đầu. Phòng tổ chức nằm ngay tầng một thôi. Cô lên hết cầu thang, rẽ tay phải, thấy trước cửa phòng nào ghi chữ “phòng tổ chức” thì đúng là chỗ cô cần tìm. Cô dắt xe vào bãi gửi luôn đi.

Ca Thơ cảm ơn bác bảo vệ. Gửi xe xong, cô cố gắng bình tĩnh đi vô khu nhà lầu. Một người quen của Quang thấy Ca Thơ vẻ đẹp, nên chỉ cô đến đây. Theo lời anh ta, sáng nay công ty tổ chức phỏng vấn công nhân mới vào các vị trí:

thư ký giám đốc, tạp dịch và chuyên viên vẽ thiết kế giày dép, quần áo. Quang đã nộp hồ sơ giúp Ca Thơ để Ca Thơ có giấy báo mời phỏng vấn sáng nay. Trước cửa phòng tổ chức kê một băng ghế dài. Đã có tới cả chục cô gái ngồi chờ đến lượt mình.

Nhìn trang phục của họ, Ca Thơ thấy họ giống mấy người diễn tuồng hơn là những kẻ đang thất nghiệp, cần việc làm. Cô lặng lẽ ngồi vào mép ghế trống chờ được kêu tên.

May mắn cho cô, chưa được năm phút, cô thư ký, đã đọc tên và hướng dẫn Thơ vào phòng phỏng vấn. Căn phòng rộng, bàn ghế làm việc bằng mi ca trắng.

Sau chiếc bàn dài, người đàn bà trạc lục tuần ngồi giữa hai người đàn ông trung niên. Dáng vẻ người đàn bà nghiêm lạnh, ánh mắt rất sáng. Bà ta đặt câu hỏi, giọng thật trầm:

– Lý do nào khiến cô muốn vô công ty?

Ca Thơ thành thật:

– Thưa bà, cháu đang rất cần việc làm, gia đình cháu rất khó khăn. Cháu đi làm để giúp ba cháu, thưa bà!

– Cô đã tốt nghiệp trung học chưa?

– Dạ! Cháu vừa nhận giấy báo trúng tuyển đại học.

– Sao không cố thêm vài năm nữa?

Cẩn nhẹ môi, Ca Thơ rưng rưng:

– Thưa bà! Được tiếp tục học đại học là ước vọng của cháu. Nhưng ba cháu vừa qua cuộc phẫu thuật. Ông chưa thể đi làm. Vì thế cháu phải thay cha cháu.

Cháu chưa có bằng cấp gì ngoài bằng B Anh văn và vi tính. Cháu rất mong có việc làm. Xin bà hãy nhận cháu.

Ánh mắt người đàn bà thoáng buồn. Bà thở dài:

– Ai giới thiệu cô đến đây, và cô có biết công ty làm việc gì không?

Ca Thơ từ tốn:

– Một người anh của bạn cháu. Cháu không biết anh có làm việc tại đây không. Nhưng anh ấy giúp cháu nộp hồ sơ.

Người đàn bà gật đầu:

– Công ty đang tuyển hai thư ký hành chính, hai tạp vụ và chuyên viên thiết kế thời trang. Cô không có bằng cấp về nghiệp vụ thư ký, cũng không có chuyên môn thiết kế. Cô bằng lòng làm tạp dịch ư?

– Dạ, cháu cần việc làm. Bà cứ để cháu làm việc gì cũng được ạ!

– Cô ra ngoài chờ nhé! Chúng tôi cần hội ý ban giám đốc.

Ca Thơ trở ra chiếc ghế, cô tiếp tục chờ.

Người ta vẫn kiên nhẫn kêu tên từng cô gái. Họ không hề quen nhau. Nhưng, sau khi được phỏng vấn, họ hỏi thăm nhau rôm rả, bình luận về người phụ nữ ấy khá nhiều.

Cuối cùng thì cô thư lý bước ra, Ca Thơ được đọc tên đầu tiên. Cô gái đưa cho Thơ tờ giấy, đóng dấu đỏ chói, kèm theo lời dặn chậm rãi:

– Giấy quyết định nhận em vào công ty. Hôm nay thứ sáu, thứ hai tới em đi làm nhé? Nhớ là đến công ty trước 7 giờ 30, đừng đi trễ nhé. Giám đốc không cho phép công nhân vào cổng sau 7g30 đâu.

Ca Thơ đón tờ giấy:

– Em ... em được nhận thiệt hả chị?

– Thiệt chứ! - Cô thư ký cười.

Ca Thơ nghèn nghẹn:

– Em mừng lắm. Em cảm ơn chị! Nhất định em sẽ đi làm thật đúng giờ.

Cô thư ký nhẹ giọng:

– Chị cũng tin là em không phải người trễ nải.

Ca Thơ nhìn các cô gái, suýt chút nữa Thơ đã định nói những lời vui vẻ với họ. Ca Thơ kịp nhận ra, họ đang tỏ thái độ ganh tị với cô. Chỉ là công việc tạp dịch thôi. Chắc hẳn Thơ được giao cho việc làm không cần bằng cấp lẫn hình thức bề ngoài ấy. Vậy mà cũng bị ghen ghét ư?

Ca Thơ cúi đầu, cô đi nhanh xuống cầu thang, lòng gợn lên chút tự ti, mặc cảm khi bắt gặp vài cô gái trẻ vận đồ lịch sự, đi ngang Ca Thơ.

– Ôi trời! Cái cô này, đi đứng kiểu gì thế?

Ca Thơ giật mình. Cô vừa húc vào ai đó. Ca Thơ không dám nhìn lên, cô nói nhỏ:

– Xin lỗi! Tôi không cố ý.

– Hừ! Con gái phải đi đứng nhẹ nhàng, chứ ai lại chẳng nhìn trước nhìn sau thế. Xém chút nữa cô xô tôi té lăn xuống cầu thang rồi. Còn lỗi phải gì.

Giọng đàn ông đầy khó chịu. Ca Thơ nhăn mày, hình như giọng nói quen quen? Nghĩ là vậy, nhưng Thơ cũng không nhìn lên. Vì cô chạm mắt vào xấp giấy đang rơi xuống. Vội vã, Ca Thơ cúi lượm lại từng tờ, đưa trả cho người đàn ông.

– Lộn xộn hết cả, tốn bao nhiêu công sức mới sắp xếp đúng trình tự vậy mà ... cô khiến tôi tức quá đi.

Ca Thơ mím môi. Cô tức đầy bụng và quên mất mình đang ở đâu, cô cúi gằm mặt:

– Ông quá quắt vừa thôi. Nãy giờ tôi biết lỗi, đã xin lỗi ông. Thế mà ông luôn miệng mắng tôi. Chỉ xô nhầm ông chút xíu, chưa gây thương tích cho ông, bao nhiêu đó, ông cũng muốn bắt lỗi tôi nữa à. Đàn ông gì nhỏ mọn quá thế.

– Hừ! Cô dám mắng tôi nữa hả?

Giọng nói đầy cao ngạo khiến Ca Thơ ... ghét:

– Tại sao tôi không dám chứ?

Ca Thơ ngẩng phắt đầu lên. Ánh mắt cô tóe lửa. Hai cặp mắt nhìn nhau vừa kinh ngạc lẫn bối rối:

– Là cô à? - Người đàn ông nhếch môi:

– Ca Thơ phải không?

– Là tôi thì sao? - Ca Thơ bĩu môi.

– Sao đến tối mới có. Tôi bị mắc nợ cô nên mỗi lần gặp cô là bị bừa đầu sừng trán ... mỗi miệng nữa.

Anh ta so vai cử chỉ đầy khiêu khích. Ca Thơ tức nổ ruột. Cô đã nhận ra hấn chính là người đụng vào cô hôm ở bệnh viện. Bây giờ, nhìn mặt hấn kia, dương dương tự đắc, thấy ghét ghê nơi. Ôi trời, vậy mà hôm ấy sau khi hấn bỏ đi, Ca Thơ còn “mơ mộng” về hấn nữa chứ. Thơ muốn thua đủ thêm một trận nữa.

Cũng may cô kịp nhớ ra cô đang đi xin việc. Cô không thể để người ta chứng kiến sự bướng bỉnh, hay cãi bướng của cô. Thơ cũng sáng suốt nghĩ được rằng:

hấn ta chắc chắn làm việc tại đây. Và không chừng hấn còn làm sếp nữa. Khôn ngoan nhất là im lặng cho mát trời. Ca Thơ ném cho anh ta cái nhìn sắc hơn dao, cô khẽ lách qua người anh ta, tiếp tục đi xuống. Ca Thơ không hề biết hấn vẫn đứng một chỗ nhìn theo cô. Một lúc lâu sau hấn mới nhảy từng bước lên cầu thang. Bàn chân hấn như đang phát ra một bản nhạc ... không lời. Hấn đi thẳng vào phòng giám đốc.

Chiếc Dylan dừng trước cửa ngôi nhà nhỏ thấp lè tè, như rất nhiều ngôi nhà kế bên nó. Diệu Linh nói với mẹ:

– Con nghĩ cha con Ca Thơ chắc ngạc nhiên lắm mẹ nhỉ?

Bà Hân mỉm cười:

– Ủ, cũng khá lâu rồi chúng ta không gặp gia đình bác Tuấn Công. Chả biết Ca Thơ nó thế nào.

Diệu Linh đưa tay gõ cửa. Một lát sau ông Tuấn Công chậm chạp đi ra. Bà Hân kêu lên:

– Anh Công!

Ông Công nhìn chăm chăm vào người phụ nữ sang trọng. Bà Hân rưng rưng:

– Anh không nhận ra tôi hay sao. Tôi là vợ của Sáu Hoàng ...

Ông Công quýnh quáng:

– Chị Sáu Hoàng, hèn chi này giờ tôi cứ ngờ ngờ.

Diệu Linh dắt xe theo chân mẹ vào chiếc sân bé tí tẹo. Dừng xe xong, Diệu Linh lễ phép:

– Bác Hai không nhớ con đâu. Nhưng con lúc nào cũng nhớ Ca Thơ, nhớ bác và Ca Thi.

Ông Công mỉm cười:

– Bất ngờ quá, bác nhất thời quên thôi. Bây giờ bác biết cháu là con bé Diệu Linh, ngày bé sợ nhất con ... ềnh ương, đúng không hả?

Diệu Linh đỏ mặt:

– Lâu không gặp, tật xấu của con bác cũng không quên giùm con.

Bà Hân chạnh lòng trước căn nhà thấp bé, nóng hầm hập của ông Tuấn Công. Bà hỏi:

– Mấy đứa nhỏ đi đâu mà nhà cửa vắng hoe vậy anh?

Ông Công thở dài:

– Con út đi học thêm, Ca Thơ nó đi làm rồi chị.

Bà Hân chưa kịp lên tiếng, Diệu Linh đã nói:

– Ca Thơ đi làm! Nó vừa học xong lớp 12, bác Hai cho nó đi làm, trình độ không có, nó làm công nhân hả bác?

Ông Công cay đắng:

– Nghe nó nói làm ở công ty giày hay thời trang gì đó. Chị Sáu uống đỡ nước lọc ghen.

Bà Hân từ tốn:

– Tôi đâu phải là khách, anh Hai để mẹ con tôi tự nhiên. Anh bệnh phải không. Hôm rài tôi nghe người ta kể. Nhân tiện hôm nay vào Sài Gòn đóng học phí cho Diệu Linh, tôi nhất định ghé thăm anh.

Ông Tuấn Công chép miệng:

– Tôi vừa phẫu thuật dạ dày, cắt hết cái dạ dày bỏ đi. Hai đứa nhỏ ngỡ tôi chết, khóc như mưa, bác sĩ động lòng đã ráng cứu tôi. Còn mẹ tụi nó, chắc chị Sáu có nghe?

Bà Hân trầm tĩnh:

– Tôi có người cháu bỏ mỗi hàng trong này, tôi nhờ nó hỏi thăm tin tức gia đình anh. Chuyện chị Hai, anh không nên nghĩ nhiều nữa. Tôi chả dám ý kiến vì chúng ta xa nhau cả chục năm rồi. Cuộc sống vất vả, kéo theo sự suy nghĩ của con người cũng hẹp hòi, mất nhân tính theo. Dù sao anh vẫn còn hai đứa con gái. Thời nay, con gái luôn trả hiếu được cho cha mẹ. Ca

Thơ đi làm chắc cực khổ lắm, nhưng con bé coi vậy là biết suy nghĩ đó anh. Nó làm xa hay gần hả anh?

Ông Tuấn Công buồn buồn:

– Thương cha thật, nhưng con gái luôn có những điều riêng tư, mà sự chia sẻ cần nhất từ người mẹ. Ca Thơ không cho tôi biết việc nó đi làm, đến khi người ta báo tin nó được tuyển dụng, nó mới chịu nói. Công ty nằm tốt ngoài khu công nghiệp Bắc Sơn. Buổi sáng con bé đi làm bằng xe đưa rước công nhân, 5h chiều xe đưa về.

Bà Hân cau mày:

– Cực lắm đó anh. Bọn chủ nước ngoài bóc lột sức công nhân ghê lắm. Sắp tới gia đình tôi vô Sài Gòn, tôi dự định mở một công ty thời trang. Hồi nhỏ, Ca Thơ vẽ đẹp, cắt may giỏi, lâu không gặp, chả biết con bé còn ấn tượng với nghề không. Tôi định đưa Ca Thơ về nhà tôi.

Ông Công chậm rãi:

– Chuyện này tôi không can được Ca Thơ. Nó lớn rồi, gia đình gặp khó khăn, nó tự vào đời bươn chải. Tôi bất lực không lo được cho con đến nơi đến chốn.

Biết con đậu đại học, cũng nghiến răng nuốt vào lòng nỗi đau, nỗi tủi thay con.

Thôi thì tự nó suy nghĩ chị ạ, miễn không làm chuyện bậy bạ được rồi.

Diệu Linh tròn mắt:

– Ca Thơ thi trường nào vậy bác Hai?

– Nó thi kinh tế, đậu thủ khoa ngành quản trị kinh doanh lận. Nó lên bác Hai, thi thêm cao đẳng mỹ thuật ngành thiết kế hay trang trí gì đó. Nó đậu và giấu biệt, sợ bác buồn. Nhưng thằng bạn của nó kể bác nghe tất cả. Còn cháu, cháu học trường gì?

Diệu Linh nhoèn cười:

– Dạ! Mẹ bắt cháu học y khoa. Nhưng cháu sợ thuốc chết khiếp. Nghe lời ba cháu thi kinh tế, cháu đủ điểm đậu, chứ không được xuất sắc như nhỏ Ca Thơ.

Diệu Linh quay sang bà Hân:

– Mẹ! Hay là mẹ tài trợ cho Ca Thơ để nhỏ Thơ được học tiếp nhé!

Bà Hân trầm tĩnh:

– Chuyện này không thể nói ngay được, mẹ đủ sức nuôi chị em Ca Thơ ăn học. Vấn đề là Ca Thơ chịu hay không kia, và bác Hai nữa. Cuộc sống không phải muốn giúp ai là giúp. Lớn rồi, con nên tập nhìn xa hơn từng vấn đề. Ca Thơ tự ái ngất trời, hồi bé nó còn chưa chịu nhận không của con bất cứ điều gì.

Bây giờ phải tế nhị, tìm hiểu con ạ!

Diệu Linh nôn nóng:

– Như thế thì muộn à.

Ông Công ngơ ngác:

– Muộn cái gì hả cháu?

– Dạ, còn hai tuần nữa là khai giảng. Ý cháu muốn mẹ và bác nên khuyên Ca Thơ.

Bà Hân dịu giọng:

– Được rồi, chờ Ca Thơ về rồi tính.

Vừa lúc, Ca Thi đẩy xe đạp vào nhà. Cô bé cúi đầu chào khách, lòng không khỏi thắc mắc về hai người khách giàu có, sang trọng.

Diệu Linh kêu lên:

– Em là Ca Thi hả?

Ca Thi cắn nhẹ môi:

– Chị là ai? Sao biết em?

Ông Công chưa kịp giải thích, Diệu Linh đã liếng thoảng:

– Ngày em vào đây em mới 7 tuổi. Em không nhớ chị đâu. Chị tên Diệu Linh. chúng ta từng là hàng xóm ở ngoài Nha Trang. Bây giờ em lớn và xinh thế này không nhớ chị cũng phải.

Ca Thi chớp mắt:

– Chị nhắc là em nhớ liền à! Vì chị Hai em kể hoài về chị cho anh Quang nghe.

Diệu Linh tò mò:

– Anh Quang là ai thế?

Chỉ tay sang căn nhà lớn và đẹp nhất dãy phố, Ca Thi cười:

– Hàng xóm nhà em.

– Anh ta thế nào nhỉ?

Ca Thi cười cười:

– Chị hỏi thế, làm sao em biết cách trả lời chứ. Hình thức thì khá đẹp trai, học trên chị Thơ hai lớp, con trai nhà giàu, nhưng tính tình ảnh rất đơn giản, hòa đồng. Anh ấy thương tụi em lắm.

Bà Hân nhìn Diệu Linh, bà hạ giọng:

– Anh thấy đó, Diệu Linh của tôi bắt đầu quyến luyến con gái anh. Tôi dư tiền bạc, nhưng chỉ duy nhất một mình Diệu Linh, nên con bé buồn, nó thích đi học, thích ở ngoài hơn là về nhà. Tôi muốn anh cho Ca Thơ lên Sài Gòn. Tôi hứa bảo bọc con bé đến ngày nó thành tài.

Ngưng một lúc, về dẫn đo, bà tiếp tục nói:

– Tôi hiểu, Ca Thơ giờ đây là trụ cột trong nhà. Con bé học giỏi, tôi không đành tâm nhìn nó thua bạn bè. Kinh tế gia đình anh, tôi sẽ lo luôn. Nếu anh ngại, tôi chuyển tài khoản vào ngân hàng, để anh có tiền chi tiêu hàng tháng mà không cần đến tôi.

– Được không anh?

Ông Công ghen đắng:

– Nghe chị nói, tôi mừng cho con tôi có phước nên cho chúng tôi được gặp lại chị. Tôi muốn con tôi được học hành đàng hoàng. Nhưng Ca Thơ khải tính lắm, tôi e cháu nó không chịu.

Bà Hân chợt hỏi một câu:

– Ông bà nội Ca Thơ, tôi nghe đồn bây giờ họ giàu lắm phải không anh? Tại sao không ai giúp gì anh vậy? Chả lẽ ông bà vẫn còn ghim gúc trong lòng sự việc ngày xưa anh cãi lời ông bà, tự ý cưới vợ. Chuyện xảy ra hai chục năm rồi, sao ông bà còn giữ hoài ấn tượng xấu về mẹ của Ca Thơ vậy.

Ông Công khắc khoải:

– Tại tôi cả chị ạ! Mấy năm sau này tôi nhận thù công trình, tuy chưa giàu được như người ta, vẫn dư dả chén ăn , chén để. Tự nhiên cách đây 6 năm, cái xui đeo tôi suốt, công trình nào cũng bị sự cố, bị thua lỗ. Tôi vừa buồn vừa lo nên sinh tật cờ bạc. Đêm nào tôi cũng ôm tiền ngồi vào sòng. Tôi đặt từng “chén” lớn, thắng ít thua nhiều. Mẹ Ca Thơ khóc suốt, lạy van năn nỉ tôi đừng đánh bạc nữa. Nhưng con người tôi khi đó cứ như bị một thứ mê

dược bữa vầy vô hình. Thắng chút đỉnh, tôi về nhà còn cười nói, thua thì về đánh vợ đánh con.

Mẹ Ca Thơ oán hận tôi, nên đã bỏ tôi ra đi sau đêm tôi thua hơn bốn trăm triệu đồng và đêm đó về nhà, tôi đánh bà ấy một trận thừa sống thiếu chết. Vì lý do ấy, gia đình tôi từ bỏ tôi luôn. Căn nhà kế bên chính là nhà tôi hồi tôi đang ăn nên làm ra. Bây giờ phải nhìn con cái cực khổ, đói khát trong căn nhà tồi tàn này, tôi càng thấy tôi đáng trách hơn.

Bà Hân an ủi ông:

– Chuyện không muốn cũng xảy ra rồi. Tôi hiểu tâm trạng anh hiện tại. Tôi sẽ thuyết phục thử Ca Thơ xem sao.

Trong khi ấy Ca Thi đã kéo Diệu Linh vào căn phòng nhỏ xíu của hai chị em ở phía sau. Diệu Linh nhăn nhó:

– Nóng thế này mà em và chị Hai cũng ngủ được hả?

Ca Thi cười:

– Chị Hai và em buổi trưa thường ở ngoài, em đi học chiều. Chị Ca Thơ đi làm thêm. Thi thoảng tụi em mới ở nhà. Nóng phát điên ấy chứ, nhưng tụi em lăn vô gầm giường nằm, riết rồi quen chị ạ.

Diệu Linh tròn mắt:

– Thi nói thiệt hả?

– Thiệt trăm phần trăm. Chị nhìn coi, giường cao mà chị. Chịu khó lau nhà sạch nằm dưới ấy mát lắm. Vầy là ngủ quên luôn. Ủa, mà chị ơi! Rồi chỉ vô đây làm gì vậy?

Diệu Linh chậm rãi:

– Chị đi chơi, kết hợp vào đây tìm thăm gia đình em.

Ca Thi hỏi tới:

– Chị nói cả 10 năm, chị chưa gặp lại gia đình em. Thế chị có địa chỉ nhà em từ đâu vậy chị?

– Con nhỏ này khôn ngoan y hệt Ca Thơ hồi còn nhỏ. Xém chút nữa Linh đã vọt miệng nói rõ tất cả. May sao, cô kịp dừng lại. Cô hỏi Ca Thi:

– Chị Hai có bạn trai chưa Thi?

Ca Thi lắc đầu:

– Em nghĩ là chưa chị ạ. Ngoài giờ học, buổi chiều chị gói bánh bột lọc,

bánh nậm ra chợ bán. Thời gian đâu mà đi chơi hả chị.

– Anh chàng hàng xóm thì sao?

– Chị này, hỏi mới rồi giờ hỏi nữa. Chị Hai và anh Quang vô tư lắm. Nhà anh giàu nứt vách nhưng ba mẹ anh quý tụi em, nhất là từ khi mẹ em đi, mẹ anh Quang thì thoảng lại mua quần áo, giày dép cho tụi em.

Diệu Linh chợt kêu lên:

– Thôi chết, nãy giờ lo nói chuyện, chị quên mất soạn đồ ăn ra.

Vừa lúc đó bà Hân cũng cất tiếng gọi Linh. Hai cô gái vội chạy ra phòng khách, Ông Công bảo Ca Thi:

– Con coi dì Hân và chị Linh ăn gì, con ra chợ mua thêm nhé! Trưa quá rồi đấy.

Bà Hân cười cười:

– Không cần mua đâu cháu. Dì mua đây nhóc đồ ăn nè. Hai đứa soạn ra và hâm nóng lên ăn được rồi.

Ca Thi nhìn ông Công:

– Con pha sữa ba uống đỡ nhé! Nãy giờ con quên chưa nấu súp cho ba. Không để cha từ chối, Ca Thi vội vã vào bếp nấu nướng.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 2

Ca Thơ hơi ngạc nhiên. Nhà cô có khách hay sao, hôm nay ba cô cho bật đèn sáng trưng phòng khách vậy? Nghĩ thầm trong bụng, Ca Thơ thò tay vào cổng qua lỗ gạch nhỏ, cô rút chốt.

– Ca Thơ Hôm nay Thơ về sớm vậy hả?

Phía sau Thơ chột vang lên giọng nói thật nhẹ của Quang. Ca Thơ mỉm cười:

– Quang quên hôm nay ngày cuối tuần à. Lẽ ra Thơ về lâu rồi nhưng Thơ la cà ngoài chợ giờ mới về đó.

Nghe Thơ nói, Quang nhìn vào tay Thơ. Không nhiều đồ nhưng cũng hai ba bịch xộp đầy nhóc. Quang cười cười:

– Thơ lãnh lương hả?

Ca Thơ gật đầu:

– Ủ! Thơ đi làm mới được hai tuần. Song nhằm kỳ lãnh lương, nên cũng được lãnh.

– Nhiều không?

Ca Thơ lắc đầu:

– Bèo bọt lắm! Chưa bằng tiền ba mẹ Quang cho Quang ăn sáng một tuần đâu. Vẫn còn ăn lương thử việc nữa. Dù sao, nó cũng là đồng tiền do Thơ làm ra. Thơ vui lắm, Quang vào nhà Thơ mua quà cho Quang đó.

Quang kêu lên:

– Thơ bày đặt chi vậy, để dành tiền mua đồ ăn cho ba Ca Thơ. Quang có thiếu thốn gì.

Ca Thơ buồn so:

– Thơ biết trước là Quang sẽ lên lớp Thơ mà. Nhưng Thơ thích mua thì sao?

Chút lòng thành bạn bè, Quang từ chối, thì từ nay Thơ không thèm coi Quang là bạn nữa:

Thấy Ca Thơ giận, Quang cuống quýt:

– Được rồi. Quang nhận, vào nhà rồi hãy nói nhé!

Ca Thơ vừa đẩy cánh cổng bé xiu, vừa nói nhỏ:

– Quang! Hình như nhà Ca Thơ có khách, Quang thấy không?

Quang thật thà:

– Hồi nãy, Quang tính bưng chè sen qua cho Ca Thi. Nhìn qua hàng rào, Quang thấy chiếc Dylan dựng trong sân, khách vẫn chưa về thì phải ...

– Chị Hai!

Bất chợt tiếng Ca Thi vang lên:

– Chị Hai mà em ngỡ kẻ trộm chứ.

Ca Thơ so vai:

– Nhà mình có gì đáng giá, trộm mò vô cho tốn công.

– Biết vậy, nhưng ba nghe tiếng xì xầm bên ngoài này giờ, ba hồi em ra coi sao. Anh Quang mua đồ cho nhà em nữa hả?

Ca Thi nhìn những bọc xóp trên tay Quang, hỏi nhỏ.

Quang lắc đầu:

– Của chị Hai em mua đấy.

Ca Thi nói:

– Đi làm cực khổ, chị mua chi đồ nhiều vậy?

Ca Thơ cười cười:

– Chà, hôm nay Thi chê đồ chị Hai rồi phải không?

Ca Thi thở dài:

– Em không chê, nhưng thấy chị vất vả lo cho gia đình, em xốn xang lắm.

Bây giờ người cần bồi dưỡng nhất, không phải là ba mà chính là chị đó.

Mới đi làm hai tuần, nhìn chị đã ốm nhom à.

Ca Thơ cười nhẹ:

– Công việc của chị rất nhàn, cực khổ gì đâu. Em đừng tưởng tượng nhé!

Ừa, Thi này, nhà mình ...

Ca Thi ngắt lời chị:

– Chị vào nhà sẽ biết, đừng hỏi trước.

Ca .Thơ ngơ ngàng nhìn người phụ nữ mặc bộ đồ lụa màu vàng nhạt. Cô lí nhí:

– Cháu chào dì. Thưa ba, con đi làm về.

Quang cũng mau mắn chào theo.

Bà Hân reo nhỏ:

– Ca Thơ đây hả? Lớn và xinh rất nhiều, cả già già hơn nữa. Cháu không nhận ra dì hả Thơ?

Ca Thơ chớp mắt:

– Cháu thấy dì quen lắm. Cháu ... Dì là ... Cháu nhớ rồi. Dì Hân phải không ạ.

Bà Hân cười tươi:

– Anh thấy chưa, 10 năm con bé vẫn còn nhận ra tôi đấy.

Ca Thơ nhìn quanh:

– Dì Sáu vô một mình hay đi chung với ai ạ?

– Ca Thơ! Nhận được mẹ, còn ta thì sao?

Giọng Diệu Linh vang lên, âm thanh miền biển dẫu trong trẻo vẫn nặng nề. Ca Thơ lao tới ôm chầm lấy Diệu Linh:

– Diệu Linh! Ta không nằm mơ chứ? Sao hai mẹ con Linh ghé thăm gia đình ta bất tử vậy?

Diệu Linh ngậm ngùi:

– Ta muốn đi tìm Thơ lâu rồi. Nhưng chả ai có thời gian để đưa ta đi. Ba mẹ luôn coi ta là con nít. Lần này ta vô Sài Gòn học, ba mẹ cũng sang nhượng công ty trong đây luôn. Dù vẫn bị kiềm tỏa trong lòng ba mẹ, nhưng ta có nhiều thời gian để gặp Thơ đấy. Mẹ ta nói không sai, Thơ đàn dày và xinh hơn ta tưởng tượng.

Ca Thơ cười hiền:

– Vậy thì vui quá rồi. Để ta thay đồ, làm cơm đãi dì và linh ghen.

Chợt nhớ. Ca Thơ cầm tay Quang, cô vô tư:

– Quang nè! Đây là dì Sáu, hàng xóm của ba mẹ Thơ hồi ở Nha Trang.

Diệu Linh mà Thơ hay kể cho Quang nghe đó:

– Quang mỉm cười:

– Chào Diệu Linh! Nghe Thơ kể hoài về em, nhưng tận hôm nay mới được làm quen.

Diệu Linh cong môi:

– Chà, vậy là bao nhiêu tật xấu của Linh, chắc chắn bị nhỏ bạn này kể tốt

luốt cho người lạ nghe cả rồi. Ghét thật.

Quang chậm rãi:

– Anh cũng là hàng xóm của Ca Thơ. Tuy mới mấy năm thôi. Nhưng đủ để trở thành bạn thân của nhau rồi.

Ca Thơ so vai:

– Hai người tự nói chuyện làm quen nhé! Thơ xuống bếp đây.

Diệu Linh thủng thẳng:

– Không cần quan trọng như vậy đâu. Ta và Ca Thi đã nấu xong cơm rồi. Nhà người tắm rửa đi, rồi ăn cơm. Ta nghe trong bụng lục đục này giờ.

Ca Thơ tròn mắt:

– Linh biết nấu ăn nữa hả?

– Chuyện nhỏ thôi bạn ơi! Thời buổi này con gái không biết chuyện đi chợ, cơm nước coi như mất điểm tuyệt đối, trước xã hội, ta đành phải trang bị thêm vốn liếng “công dung ngôn hạnh” cho cuộc hành trình làm người phụ nữ Việt Nam thế kỷ 21.

Ca Thơ nheo mắt:

– Quang thấy nể bạn của Thơ chưa?

Ca Thi cong môi:

– Chị Hai quên rằng anh Quang nấu ăn hơi bị ngon à?

Bà Hân cười hiền:

– Thôi nào, mấy đứa để Ca Thơ tắm rửa còn ăn cơm chứ. Muốn khen mèò nào đuôi dài hơn bữa nào lên nhà dì từng đứa trổ tài sẽ biết thôi mà.

Cả nhà cùng cười rộn rã. Quang thích không khí ấm cúng này, mãi làm vui mái nhà Ca Thơ để Ca Thơ không còn mặc cảm trước cuộc đời.

Buổi tối, bà Hân kêu mệt, Ca Thơ đưa bà vào phòng của mình. Cô nói:

– Dì không chê nhà con nghèo mà ở lại chơi. Ba tụi con vui lắm. Tối nay dì nghỉ tạm phòng con nhé! Con không thích ngủ nệm, nên mua chiếu trúc nằm.

Con nghĩ dì nằm không quen, để còn trải mền lên cho dì nằm ngen.

Bà Hân cười:

– Con đừng biến dì thành người đàn bà khó chịu chứ. Ở nhà, dì cũng không nằm nệm vì nóng lắm. Hai đứa tâm sự gì kể hết cho nhau nghe đi. Đừng lo

chuyện của dì. Chỉ một đêm thôi mà Thơ, dì sẽ ngủ ngay đấy.

Diệu Linh cười cười:

– Thơ đừng nghe mẹ ta nói nhé. Ở nhà ta mẹ toàn trải chiếu trúc ngủ dưới nền nhà nữa đó. Mẹ ta ghét ngủ giường nệm thật đấy.

Cách nói của Diệu Linh khiến Ca Thơ bật cười. Hai cô gái kéo nhau qua phòng của Ca Thi:

– Tối nay ba chị em ngủ chung nhé Ca Thi!

Vừa nghe chị Linh tuyên bố. Ca Thi vội ôm sách vở và gối, cô nhóc cười cười:

– Em có tật ngủ xấu lắm. Thứ nhất nằm ưa dang tay chân hết cỡ, ngủ thiếp đi là kẹp cổ người kế bên hoặc gác lên người. Vì lý do đó, tuy nhà chật, hai chị em vẫn mỗi đứa mỗi giường sơn. Tối nay em trải chiếu ngủ ngoài phòng khách.

Còn lại hai cô gái, Diệu Linh bắt đầu tra vấn Thơ:

– Khai thành thật ta nghe, quan hệ giữa Thơ và anh chàng Quang hàng xóm.

Ca Thơ nhăn nhó:

– Có gì mà thật với giả nhỉ? Mi nghe ta gọi Quang rồi đấy. Ta đâu có ngọt ngào anh em như mi.

Diệu Linh cười nhẹ:

– Nhưng ánh mắt anh ta dành cho mi không hề bình hường.

Ca Thơ so vai:

– Ta chưa lần nào phân tích cận kề cảm giác giữa ta và Quang. Tin hay không tùy mi.

Diệu Linh cười hiền:

– Ta biết chứ. Mi không thích anh ta, hay do mặc cảm trong mi quá lớn nhỉ?

Dù sao ở vào tuổi tụi mình, yêu được cũng tốt.

Ca Thơ trợn mắt:

– Nói nge ghê quá! Mi có rồi phải không?

Diệu Linh cười khì:

– Nói thì dễ vậy đó. Nhưng ta cũng chưa có ai cả. Tụi bạn học chung, con

nít như tụi mình, biết gì mà yêu.

Ca Thơ cười cười:

– Cỡ Quang mi chịu không?

Diệu Linh đáp tỉnh:

– Anh Quang thì quá “chuẩn”. Khổ nỗi ta không có vé đâu.

– Ta giúp mi, sợ gì không thắng.

Diệu Linh thôi cười. :

– Mi không thích anh Quang thật à?

Ca Thơ thản nhiên:

– Ta chỉ coi Quang như bạn thân. Đừng nhìn ta như thế. Bộ trái đất này không có con trai, con gái thân nhau sao? Nếu Quang thích ta, ta cũng không chấp nhận đâu.

– Tại sao?

Nhếch môi, Ca Thơ chậm rãi:

Quang dù tốt với ta, gia đình Quang có quý mến ta. Nhưng khi chọn con dâu, họ cũng không chấp nhận đôi lứa mọc đặt lên chén ngọc. Ta không biết Quang và mọi người nghĩ gì. Nhưng cứ nhìn căn nhà của Quang và nhà của ta, Thơ lại thấy nó khắp khểnh đến tội nghiệp. Sự khắp khểnh này suốt đời chị em Thơ không thể thay đổi nổi. Đừng nói chuyện này nữa nhé.

Diệu Linh nhún vai:

– Tự ta tìm hiểu sau. Ca Thơ! Ta nghe Ca Thi nói Thơ đậu tới hai trường đại học, đúng không?

Giọng Ca Thơ đang ngắt:

– Đúng thì sao?

– Thơ nên đi học chứ sao.

– Ta cũng khát khao lắm. Ở công ty mấy người có bằng kỹ sư này nọ, họ chảnh lắm và hay kiêu hãnh. Nhưng đi học bằng cách nào đây?

Diệu Linh chậm rãi:

– Cuộc đời có hàng ngàn hoàn cảnh còn hơn Thơ nữa kia. Người ta vẫn đi học và tồn tại. Ca Thơ giàu nghị lực, nhanh nhẹn, sợ gì không tìm được việc làm thêm nhỉ.

Ca Thơ nhẹ tênh:

– Linh quên rằng hiện tại Thơ còn một gia đình, Thơ phải lo toan hay sao? Thơ đâu thể chỉ lo cho bản thân mình.

Diệu Linh từ tốn:

– Mẹ Diệu Linh đã nói chuyện với ba Ca Thơ. Mẹ muốn giúp Ca Thơ tiếp tục học cao hơn.

Ca Thơ bứt rứt:

– Sao dì Sáu lại nói với ba Thơ chuyện này nhỉ? Từ ngày mẹ bỏ đi, sau đó ba bị bệnh, Linh không biết là ba luôn tìm đến cái chết vì ân hận à. Ca Thơ phải năn nỉ ba từng ngày. Ba chỉ mới tạm nguôi ngoai thôi, Thơ biết là lòng ba day dứt lắm. Bây giờ dì Sáu nhắc chuyện học hành của Thơ với ba, khác nào cầm dao cứa vào tim ba thêm những vết thương lòng. Ba lại tự dẫn vật mình cho coi.

Diệu Linh kêu lên:

– Mẹ muốn thơ tiếp tục đi học, mẹ giúp vốn để ba Thơ sinh sống.

Ca Thơ nôn nóng:

– Rồi ba Thơ nói thế nào?

– Tất nhiên bác dành câu trả lời lại cho Thơ.

Ca Thơ trầm tĩnh:

– Thơ sẽ lấy bằng đại học theo con đường của riêng Thơ. Nó khó khăn, vất vả một chút, có lẽ Thơ phải một mình đối đầu hoàn cảnh. Nhưng Thơ nhất định phải đạt được ước mơ ấy. Thơ không thể nợ thêm ân nghĩa của gia đình Linh.

Dù biết là cơ hội không đến với mình lần thứ hai.

Diệu Linh buồn so:

– Thơ từ chối thật hả?

– Ta muốn thử thời vận xem sao.

– Thơ lên Sài Gòn vừa đi học, vừa đi làm cho mẹ Linh cũng được. Mẹ trả lương cho Thơ đúng với công sức Thơ bỏ ra.

– Biết vậy, nhưng hiện tại sức khỏe của ba còn yếu lắm, việc ăn uống của ba cũng không thể ăn như người bình thường nữa. Nếu ta không có nhà, không ai nấu cho ba ăn đúng tiêu chuẩn đâu. Ca Thi nhìn vậy chứ nó còn khờ lắm.

Diệu Linh ngừng một chút, lại hỏi:

– Nói ta nghe mi làm gì ở công ty thời trang đó?

Cẩn nhẹ môi. Ca Thơ nói nhỏ:

– Tùm lum việc, giống kiểu tạp vụ vậy đó.

– Trời đất! Giám đốc của Thơ không biết nhìn người chút nào? Ông ta ra sao hả?

– Ta ... chưa gặp lần nào.

Ca Thơ thật thà.

Diệu Linh nheo mắt:

– Thơ không đùa hả?

– Không hề. Hai tuần nay, ta ra vô phòng giám đốc như ... cơm bữa. Nhưng mặt mũi giám đốc tròn méo, già hay trẻ, ta thật sự không biết.

– Vậy, mi làm việc với ai?

Phó giám đốc giao việc cho Thơ, và thi thoảng giám đốc trao đổi công việc Với ta qua ... điện thoại. Hình như giám đốc đang đi khảo sát thị trường ở Trung Quốc, nhân dịp tìm hiểu các hoa hậu thích loại thời trang nào. Ta nghĩ ông ta thuộc loại sếp thích công việc hơn mọi thứ khác.

Diệu Linh thắc mắc:

– Nghĩa là Thơ đang làm thư ký hả?

– Làm gì có, giám đốc có trợ lý và thư ký đều có bằng đại học. Ai lại nhận con bé lóc chóc, vừa học xong phổ thông như Thơ vào chức danh ấy chứ.

– Thơ quyết định tiếp tục đi làm hả?

– Ta xin lỗi, tình cảm dì Sáu và Linh dành cho, ta nguyện ghi sâu trong lòng.

Ta hứa khi nào không còn đủ sức chịu đựng, ta nhất định nhờ đến sự giúp đỡ của Diệu Linh và ba mẹ.

Diệu Linh thở dài:

– Ca Thơ không muốn, mẹ và Linh đành chịu chứ biết sao đây. Nói thật nhé, mẹ ta đã khánh thành công ty thời trang, chắc chắn không thua gì công ty Thơ đang làm việc. Mẹ rất muốn Ca Thơ về giúp mẹ, vì ta vẫn tin là Thơ vẽ mẫu quần áo rất đẹp. Hồi trước Ca Thơ luôn đứng đầu lớp môn vẽ thủ công. Quần áo búp bê Ca Thơ cắt may đến nay Linh còn giữ nữa đó.

Ca Thơ cười hiền:

– Thì cũng cắt may nhì nhảnh cho vui thôi. Ba ta thực tế lắm ông muốn ta làm kinh doanh hơn. Ba ít tiếp xúc cuộc sống bên ngoài nên ông đâu biết nghề thiết kế thời trang bây giờ rất sáng giá. Ta không dám tranh luận nhiều bởi sự ra đi của mẹ ta để lại cho ba quá nhiều đau xót.

Hạ giọng, Ca Thơ thì thầm:

– Linh đừng buồn Thơ nhé. Thơ hứa khi nào dì Sáu về Cần Thơ, nhất định ta dốc toàn tâm, toàn lực giúp dì. Ta vẫn âm thầm học buổi tối ngành thiết kế, ba không hề biết đâu.

Diệu Linh tròn mắt:

– Thơ nói thật hả?

– Dĩ nhiên là thật. Tuần trước Thơ có gửi dự thi tập thiết kế mười mẫu áo dài.

Nếu đoạt giải, ta sẽ thừa rõ cho ba ta biết. Vì thầy dạy ta môn cắt may bật mí rằng đoạt giải kỳ thi này, ta sẽ được ra Hà Nội tham dự kỳ thi thời trang Đông Nam Á, do công ty thời trang Đông Phương tổ chức. Ta háo hức lắm, luôn ấp ủ mơ ước được gặp những nhà tạo mẫu nổi tiếng trong khu vực Đông Nam Á.

Diệu Linh mừng rỡ:

– Không ngờ Thơ có ý chí nghị lực hơn ta tưởng. Ta hứa giữ bí mật với Thơ cho đến giờ phút cuối cùng.

– Cám ơn Diệu Linh! Mười năm không gặp Linh vẫn mãi là đứa bạn thân thiết duy nhất hiểu Ca Thơ.

Diệu Linh so vai:

– Khách sáo nữa rồi bạn.

– Thơ không dối lòng mình.

Diệu Linh mỉm cười. Quả là chỉ một Ca Thơ mới có cách nói chuyện như vậy với Linh.

Đêm đó hai cô gái hầu như thức trắng đêm. Họ thiếp vào giấc ngủ, khi đã cởi mở hết tấm chân tình bao năm tháng cách xa, giờ được ôn lại. Giấc ngủ muộn màng, khi một ngày mới sắp bắt đầu.

Bà Nam Phương đưa tay nhấn nút, tivi tắt và Vĩnh Hoàng kêu nhỏ:

– Ngoại! Sao ngoại tắt tivi của con?

Bà Nam Phương điềm tỉnh:

– Ngoại có chuyện muốn hỏi con đây.

Vĩnh Hoàng đề phòng:

– Chuyện gia đình hay công ty hả ngoại?

Bà Nam Phương từ tốn:

– Chuyện hợp đồng công ty ký với nước ngoài. Đã ba ngày trôi qua, ngoại không nghe con trình bày ý kiến gì là sao?

Vĩnh Hoàng thản nhiên:

– Con không muốn ngoại đau đầu thêm nữa, những việc ở công ty con đã có kế hoạch hoàn tất.

Bà Nam Phương gật gù:

– Ngoại tin con, nhưng ngoại muốn nghe tất cả thông tin liên quan đến việc công ty chúng ta sẽ và phải thắng trong cuộc thi thời trang này.

Vĩnh Hoàng cười nhẹ:

– Ngoại bắt đầu mang tham vọng rồi phải không ngoại.

– Cái thắng này. Đã làm kinh tế, gà tre lớn bé gì cũng không tránh khỏi ham muốn thành danh cháu ạ. Huống hồ đây lại, là cuộc thi thời trang mở rộng trong khối Đông Nam Á. Chả lẽ cháu không muốn đoạt giải?

Vĩnh Hoàng từ tốn:

– Con đùa ngoại cho vui thôi. Chính con rất kỳ vọng kỳ thi này công ty đoạt giải, chúng ta sẽ có thêm nhiều hợp đồng với công ty nước ngoài. Điều cháu lo lắng nhất là tìm được người tạo mẫu, hàng dự thi không bị lặp lại hay chế tác theo khuôn mẫu cũ.

– Thế cháu tìm được kỹ sư chưa?

Vĩnh Hoàng thú nhận:

– Hiện tại thì chúng ta vẫn phải nhờ vào các chuyên viên thiết kế của công ty.

Bà Nam Phương cau mày:

– Không được. Bằng mọi giá con phải tìm cho được nhà thiết kế mới cho các mẫu hàng đăng ký dự thi. Chủ đề do ban tổ chức cuộc thi đặt ra, tất nhiên không ai thay đổi được. Nhưng mẫu mã thì nhất định không đụng

hàng, phải hoàn toàn với ý tưởng mới. Mấy năm nay công ty đã quá ưu ái Đoàn Sơn, ưu ái đến mức biến cậu ta thành người tự cao, tự đại, cứ tà tà mỗi tháng mỗi lãnh hàng chục triệu đồng, nhưng các mẫu thiết kế thì hầu như công ty không hề phát huy được điểm mới. Do vậy, mấy năm qua chúng ta chỉ có thể ký các hợp đồng may áo lạnh, áo da cho các nước Tây Âu hoặc Hàn Quốc. Lần này ngoại muốn công ty chúng ta bằng mọi giá phải làm ra sản phẩm cho tuổi tím, trang phục dành riêng cho ca sĩ, hoặc các loại áo quần phù hợp với từng mùa.

Cháu sẽ cố gắng:

– Hai tháng nữa cuộc thi được tổ chức, chúng ta chỉ có hơn năm mươi ngày để chuẩn bị. Cháu nên đăng tin tuyển chuyên viên thiết kế trên các trang báo.

Đừng sợ tốn kém.

Cháu biết rồi.

Bà Nam Phương chợt nói:

– Con bé Mẫn Chi dạo này thế nào?

Vĩnh Hoàng đề phòng:

– Thưa ngoại Cháu và Mẫn Chi vẫn bình thường.

Bà Nam Phương trầm tĩnh:

– Cuộc thi này, hai công ty Hoàng Phương và Mai Lan đều đăng ký dự thi.

Ngoại nghĩ con bé Mẫn Thi sẽ là nhà tạo mẫu cho công ty của cha mẹ nó.

– Vâng! Con cũng nghĩ thế. Bởi cô ta vừa hoàn tất khóa đào tạo từ Pháp trở về. Mẫn Chi đủ tự tin đánh lại chúng ta.

Nghe giọng nói bàng quan của thằng cháu ngoại, bà Nam Phương có chút ngỡ ngàng:

– Nay, cháu không định nói với ngoại là cháu chưa vào trận đã chấp nhận đầu hàng Mẫn Chi đấy chứ?

Vĩnh Hoàng so vai:

– Ngoại muốn cháu đua tài với Chi à? Cháu đâu có bản lĩnh như cô ta hả ngoại. Hơn nữa, chả phải ngoại đã “chấm” Mẫn Chi rồi ư? Trước sau gì cũng thành con cháu, có nhất thiết phải cạnh tranh nữa không?

Bà Nam Phương nói:

– Cháu trách ngoại độc đoán à?

– Cháu không dám. Nói thiệt là cháu không thích Mẫn Chi. Mấy cô gái nhà giàu tính nết khó thương lắm.

Bà Nam Phương chậm rãi:

– Ngoại không hề áp đặt. Hai nhà quen biết đã lâu, ngoại thấy Mẫn Chi thích cháu, bản thân nó cũng là đứa được ăn học đàng hoàng nên ngoại muốn cháu quen nó. Tất nhiên tiến xa được hay không còn phụ thuộc duyên số cháu ạ. Đâu phải ngoại muốn là được chứ.

Vĩnh Hoàng nhẹ giọng:

– Cháu hiểu và sẽ cố gắng không khiến ngoại khó xử với gia đình Mẫn Chi. Anh mỉm cười:

– Đạo này ngoại phải dùng thuốc kháng sinh nhiều, vì thế ngoại cần thả lỏng tâm trạng để thần thái thoải mái. Ngoại khỏe là điều cháu mong nhất đấy.

Bà Phương đứng lên:

– Ngoại không làm phiền cháu nữa. Ngày trước mẹ của cháu, mỗi mùa đá banh World Cup hay đá tranh giải quốc tế châu lục, mẹ cháu hầu như bỏ cả ăn để coi. Thật lạ, cháu cũng bị nhiễm tật này của mẹ cháu. Nhìn cháu, ngoại nhớ mẹ cháu lắm.

Nói dứt câu, bà Phương bỏ đi ngay, nhanh đến mức Vĩnh Hoàng không kịp nói một lời an ủi ngoại. Anh biết bà của anh đang rất xúc động. Gia đình anh quá ít người. Bà ngoại chỉ có ba người con gái. Dì Hai - chị của mẹ anh hiện định cư bên Pháp. Mẹ anh thì mất đi từ lúc anh mới lên 6 tuổi, sau đó tới dì út anh, dì cũng tử nạn trên một chuyến xe từ miền Trung vào, cả mẹ và dì đều mất vào tuổi hai mươi lăm. Người ta nói đó là tuổi hạn rất nặng. Ngoại thay mẹ anh nuôi anh. Vĩnh Hoàng lắc đầu anh không muốn nhớ về ký ức, về gia đình. Càng không muốn nghe ai đó nhắc đến gia đình nội của anh. Dù họ là một gia đình rất nổi tiếng ở miền Tây. Hoàng mở tivi, trận tranh tài giữa các cô gái Việt Nam và Thái Lan đang vào giai đoạn quyết liệt. Hoàng quên ngay những chi phối thường nhật. Anh bị cuốn vào cách dẫn bóng của các cô gái trẻ Việt Nam.

Cũng thời điểm đó, biệt thự nhà họ Cao sáng trưng đèn neon. Căn biệt thự

sang trọng này chỉ được bật đèn hồng ở phòng khách khi chủ nhà triệu tập con cháu, bàn việc dòng tộc. Hôm nay chum đèn hồng gắn theo hình đóa sen được bật sáng. Bà Hoàng Lan, bà nội Mẫn Chi được ba mẹ cô dìu tới ngồi vào chiếc ghế bọc nhung đỏ. Bà Lan trạc cỡ tuổi bà Nam Phương, nhưng nhờ đông con cháu, ai nấy đều làm ăn phát đạt, bà Lan không phải lo kinh tế, nên sắc thái bà có vẻ an nhàn, thông thả hơn bà Nam Phương rất nhiều.

Đưa mắt nhìn khắp lượt con cháu, bà Lan khẽ nhú mày:

– Mẫn Chi đâu vậy kia?

Mẹ Mẫn Chi - bà Mẫn Thụ từ tốn:

– Thưa mẹ, Mẫn Chi ở trên phòng ạ!

Bà Lan lạnh lùng:

– Chị dạy dỗ con bé thế nào nhỉ? Tôi đã nói không ai được vắng mặt ở cuộc họp gia đình kia mà.

Bà Mẫn Thụ cúi đầu:

– Con xin lỗi mẹ con sẽ lên gọi cháu xuống ngay ạ.

– Mẹ không cần gọi con đã xuống tới đây. Bà nội ơi, sao lúc nào nội cũng khó khăn với mẹ của cháu thế? Cháu lớn rồi, tự cháu ý thức được việc cháu làm.

Cháu đâu có trễ nải đều gì thưa nội.

Mẫn Chi cất giọng nói thật nhẹ. Nhưng mỗi câu, cô đều nhấn mạnh. Hình như Mẫn Chi rất không đồng tình chuyện bà nội luôn cử nhử, cần nắn mẹ của cô. Mẫn Chi đã không ít lần chọc giận bà Lan, bây giờ cũng vậy.

Thoáng thấy nét mặt bà mẹ chồng nhăn lại bà Mẫn Thụ cuống quýt.

– Mẫn Chi! Con mau xin lỗi bà nội ngay. Tại sao con có thể nói với nội như vậy hả?

Mẫn Chi so vai:

– Mẹ làm ơn đừng mãi hạ thấp bản thân mình nữa. Con chả hề có lỗi gì cả, sao phải xin chứ. Con giở tay một chút, cũng vì lo cho công việc, nên con xuống chậm vài phút, điều ấy có đáng để nội giận con sao?

– Chuyện lạ à ghen. Hôm nay chị cũng biết tranh thủ “điểm” của nội nữa ư?

Xưa nay em toàn thấy chị ham quây phá, chơi game “thùng” đêm ngày. Chứ em có thấy chị lo công việc đâu. Sau chuyển du học, chị thật sự thay tâm đổi tính rồi ư? Nếu vậy, nhà mình lo gì thua công ty Phương Đông.

Ái Ngọc, con gái của chú út lên tiếng châm chích.

Mẫn Chi thần nhiên:

- Mình là con người mà em. Con gái chơi bao nhiêu đó đủ “bưa” rồi, giờ đến lúc phải giơ vai gánh đỡ gánh nặng cho bà, cho ba mẹ chứ.
- Nói miệng ai nói cũng được, vấn đề là kết quả kìa.

Bà Lan gắt nhẹ:

- Ái Ngọc, cháu có thôi ngai cái tính bời móc đó đi không. Đừng quên là cháu đã hứa gì với nội đấy.

Ái Ngọc vội lí nhí:

- Cháu xin lỗi, tại cháu bị cuộc thi thời trang ám ảnh. Chị Mẫn Chi chắc hẳn chị đã có chuẩn bị. Chị mau cho mọi người biết ý tưởng của chị đi.

Mẫn Chi lập lời:

- Chuyện này, chị sao qua được “cửa ải” đầy kinh nghiệm như em. Theo chị, chúng ta mỗi người trình bày một ý tưởng riêng mình. Sau đó, hãy tìm ra những nét độc đáo. Cháu nói thế đúng không nội?

Bà Lan âm trầm:

- Ủ! Cuộc họp gia đình hôm nay, chúng ta làm theo gợi ý của Mẫn Chi đi.

Ái Liên mẹ của Ái Ngọc ngọt giọng:

- Thưa mẹ! Chúng ta cạnh tranh chỉ với một Phương Đông hay sao ạ?

Bà Lan nói:

- Không! Đây là cuộc thi thời trang mang tính chất quốc tế trong khu vực. Chúng ta phải đối đầu với mười sáu công ty thời trang tầm cỡ để chọn ra một công ty có sức thu hút khách hàng nhất. Mẹ không biết thực lực của các công ty khác, nhưng đối đầu cùng Phương Đông đã là một khó khăn rất lớn đấy.

Bà Ái Liên vẫn ngọt ngào:

- Nhưng cộng ty Phương Đông vẫn do bà Nam Phương điều hành. Bà Phương chả phải rất muốn Mẫn Chi của chúng ta trở thành con dâu nhà họ Trần hay sao?

Bà Lan chau mày:

– Làm kinh doanh, đừng bao giờ để lẫn lộn chữ tình cảm vào công việc, nếu không sẽ gánh thất bại. Mẫn Chi, tuy nhiên nội vẫn muốn hỏi cháu một câu.

Dạo này cháu có gặp Vĩnh Hoàng không?

Mẫn Chi so vai:

– Cách đây hai ngày, cháu có gặp anh.

Bà Lan nhướng mắt:

– Ở đâu? Cậu ta thế nào?

– Nội hỏi kỳ quá à. Cháu vô tình gặp anh ta trong nhà sách.. Mẫn Chi ngừng lời, cô đã thấy nụ cười mỉa mai của cô em họ. Bà Lan vô tình:

– Cậu ta không mời cháu đi uống nước à?

Cẩn nhẹ vành môi. Mẫn Chi thản nhiên:

– Vĩnh Hoàng có mời cháu uống cà phê, nhưng cháu từ chối.

– Có hãy nói chứ đừng đề cao mình.

Ái Ngọc chảnh chệ:

Bà Lan nạt đùa:

– Ngọc! Cháu nghĩ cháu đang nói chuyện với bạn của cháu à? Mẫn Chi! Đâu phải dễ dàng được cậu Hoàng mời, tại sao cháu lại từ chối?

Mẫn Chi nhỏ nhẹ:

– Thừa nội? Tại lúc đó cháu kẹt cuộc hẹn với một người bạn. Nội vẫn dạy cháu phải biết đặt công việc lên trên hết. Cháu không dám hủy cuộc hẹn nội à.

Bởi đó là người tạo mẫu Hồng Hoa.

Bà Ái Liên nhạt giọng:

– Hồng Hoa! Nhà tạo mẫu nổi tiếng khắp đất Bắc từ những năm đầu thập niên 90. Cháu không tự đề cao bản thân chứ? Bà ta đâu thuộc loại người dễ dãi.

Mẫn Chi bình thản:

– Đúng là bà Hồng Hoa không tùy tiện trước các cuộc hẹn làm ăn, nhất là đối với loại người còn hôi mùi sữa như cháu. Cháu học chung con gái út của bà ấy dạo qua Pháp nên mới được may mắn hơn người thôi ạ.

Ông Đức Tín ba của Mẫn Chi bây giờ mới đi làm:

– Con đã nhận được sự giúp đỡ của bà ấy đúng không?

Mẫn Chi cười hiền:

– Dạ, bà Hồng Hoa hứa sẽ cho con những gợi ý hay nhất.

Bà Lan vui vẻ:

– Ôi! Cháu trưởng thành thật rồi. Được một người nổi tiếng như bà Hồng Hoa giúp sức, nội tin cuộc thi này chúng ta nhất định thắng công ty Phương Đông.

Ái Ngọc nhếch môi:

– Bà nội không sợ mất lòng bà Nam phương ư? Và lúc ấy cơ hội để chị Mẫn Chi trở thành cháu dâu bà Nam Phương khó hơn cả hái sao trên trời đó nội ơi.

Bà Nam Phương vốn háo thắng mà.

Bà Lan tự tin:

– Bà ấy sẽ chấp nhận. Vì khi ấy tiếng tăm công ty ta nổi như cồn, người giúp sức tạo nên cơn gió ấy chính là Mẫn Chi.

Quay sang Mẫn Chi, bà Lan mỉm cười:

– Cháu và cậu Vĩnh Hoàng thế nào rồi Chi, không để bà nội phải thất vọng chứ?

Mẫn Chi nghiêm nghị:

– Cháu không biết nội ạ.

Ông Tín kêu lên:

– Con gái à! Tại sao lại không biết hả con. Ba nghĩ, con vẫn thích cậu ta kia mà.

– Nhưng anh ta là một gã đàn ông đáng ghét nhất mà con lỡ quen. Kiêu ngạo, lạnh lùng và luôn coi mọi người là con số không to tướng trong mắt anh ta. Vì thế con thật sự chả còn hứng thú.

Bà Lan nhìn Mẫn Chi hơi lâu:

– Cháu đã có người con trai khác à?

Mẫn Chi nhẹ giọng:

– Thưa nội! Hiện tại cháu chưa quen ai. Nhưng điều đó không hẳn là do cháu lẩn tránh tình cảm với Vĩnh Hoàng đâu bà ạ. Cháu thật sự muốn chứng

tỏ bản thân và cũng muốn anh ta nhìn cháu bằng ánh mắt nể phục. Cháu xin nội hãy để tình cảm của cháu và Vĩnh Hoàng bình thường. Đừng cưỡng cầu nếu tình cảm ấy không thuộc về mình, thì mọi cố gắng chỉ đem lại sự buồn bực, chán ghét nhiều. Cháu của nội đâu tệ tới mức không tự tìm cho mình một người đàn ông xứng đáng. Nội cho phép cháu thoải mái nghe nội.

Bà Mẫn Thu lo lắng nhìn bà Lan, ánh mắt bà đầy vẻ lo âu. Bà khẽ la Mẫn Chi:

– Chi! Con đừng quên gia đình chúng ta xưa nay rất nghiêm khắc về việc phép tắc xã giáo. Con đừng khiến bà nội con khó xử với bà Nam Phương. Người lớn không thể nói hai lời đâu con.

Mẫn Chi so vai:

– Mẹ à! Con biết con đang nói gì mà.

Bà Lan nhẹ tênh:

– Chuyện này, cháu nói đúng lý lẽ của cháu. Bà đồng ý không ép buộc cháu phải lấy người cháu không yêu. Thời của cháu đã khác xa thời đại của bà. Cháu phải với nội nhất định không được thua ở cuộc thi này. Cháu đạt được lời hứa của cháu, nội sẽ công bố ngay di chúc, sau khi biết rõ phần thắng. Cháu dám hứa không?

Mẫn Chi cắn môi:

– Cháu ... nhất định cố hết khả năng của mình. Nội sẽ không thất vọng. Về cháu đâu.

Nét mặt bà Lan giãn ra. Bà Thu thở phào. nhệnhôtl.. Mn.Chi in phép ra ngoài ngay sau đó, dù gia đình vẫn tiếp tục bàn luận đến những bước tiến của công ty trong thời kỳ mới.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 3

Ca Thơ nhìn đồng hồ, cô ngao ngán trước dòng xe cộ kẹt cứng, nhích từng chút một ở ngã sáu. Cô sẽ bị trễ giờ, chắc chắn phải 15 phút trở lên. Biết thế này ngay từ nãy cô nên quay đầu xe chạy sang con đường khác. Bây giờ thì tiến thoái lưỡng nan chẳng còn khe hở để quay xe nữa. Cuối cùng, Thơ cũng tới được công ty. Bác bảo vệ nhìn bộ dạng của Ca Thơ, bác tỏ ra cảm thông:

– Hôm nay cháu trễ tới 20 phút đấy. Lại kẹt xe hay là xe hư hả cháu?

Ca Thơ rầu rĩ:

– Cháu bị kẹt xe bác ạ! Cháu đã cố gắng dậy sớm, đi sớm để thoát khỏi giờ cao điểm nhất. Vậy mà vẫn bị sao quả tạ chiều phải. Bác ơi! Bác có thấy bà tổng giám đốc đi chưa ạ?

Bác bảo vệ hạ giọng:

– Thường ngày phải 9 giờ bà tổng mới ghé công ty. Nhưng hiện nay bác nghe nói họp hội đồng quản trị đột xuất, nên bà ấy đã tới lâu rồi.

Ca Thơ cuống lên:

– Vậy thì cháu tiêu là cái chắc rồi.

Cô cuống cuống dắt xe vào bãi gửi đại xe và không cả lấy thẻ xe. Ôi trời, suy cho cùng, cả công ty người ta đi xe máy loại xịn đến chín mươi mấy phần trăm, chỉ còn lèo tèo dăm chiếc xe đạp và xe của Ca Thơ là tẻ nhất. Ném ngoài cổng năm ngày chắc gì ai người ta lượm mà sợ mất xe chứ.

Ca Thơ vội vã phóng người chạy lên phòng làm việc.

Bà Vân tổ trưởng đang cúi cúi pha trà, thấy Ca Thơ, bà cau mặt:

– Sao cô cứ luôn đi trễ vậy? Cô có biết sáng nay cô là người phải lo việc trà nước cho giám đốc đãi khách không hả?

Ca Thơ cắn môi:

– Cháu mong cô thông cảm. Cháu đã cố gắng đi sớm nhưng rồi vẫn bị kẹt xe.

Bà Vân nhếch môi:

– Lại vẫn là những lý do được nhai đi nhai lại ấy. Kẹt xe và hỏng xe thì có giám đốc nào tìm được lời khiển trách nữa chứ.

– Cháu xin lỗi? Cháu sẽ cố gắng không tái phạm nữa ạ.

Bà Vân nhếch môi lạnh lùng:

– Thôi đi, lỗi phải gì. Cô mau pha cà phê rồi đem lên phòng họp ngay cho tôi. Bà tổng giám đốc vừa gọi điện hỏi đấy.

– Dạ! Cháu làm liền ạ.

– Nhớ đừng có pha nhiều đường. Họ toàn là những ông bà tầm cỡ thích cảm giác đắng nhiều hơn, để chứng tỏ bản lĩnh của họ đấy.

Ca Thơ dù rất vội nhưng vẫn không dám ẩu, cô tuy mới vào làm ở bộ phận tạp dịch này, nhưng đã từng nếm trải sự khó chịu lẫn ách dịch của mấy người thuộc dạng ăn được nói được ở đây. Tất nhiên người cô ngán nhất vẫn là bà tổng giám đốc. Dù thực tế cô chưa một lần bị bà ta chê trách chuyện gì. Nhưng trò đời thì khó lường trước được mọi việc.

Ca Thơ cẩn thận đặt từng tách cà phê trước mặt những người có mặt trong phòng họp. Đây chính là điểm đặc biệt của ban lãnh đạo công ty. Trước mỗi cuộc họp, họ thường uống cà phê, chứ không ba giờ dùng trà. Hình như họ muốn đầu óc vừa tỉnh táo mà phong thái lại ung dung thì phải:

Bà Nam Phương đẩy tách cà phê mà Ca Thơ vừa đặt xuống, nó cùng là tách cà phê cuối cùng và đặc biệt được Ca Thơ pha riêng cho bà tổng. Bà Nam Phương thường uống cà phê không đường. Bà Phương đẩy tách cà phê tới trước mặt người thanh niên ngồi kế bên bà:

– Cháu uống trước đi!

Ca Thơ đảo nhanh mắt, chiếc khay không còn ly cà phê nào khác, và người thanh niên kia hình như không thuộc diện khách mà cô được thông báo danh sách.

Ca Thơ bối rối cúi đầu:

– Xin lỗi bà, tôi đã vô ý.

Bà Nam Phương điềm nhiên:

– Cô không biết thì không phải xin lỗi.

– Cô pha cho tôi ly khác nhé?

Ca Thơ dè dặt:

– Dạ? Nhưng thưa bà ...

– Có chuyện không ổn à? Cà phê hết hay sao?

Ca Thơ cần môi:

– Dạ không phải ý tôi muốn hỏi, tôi có cần bỏ đường vào ly kia không ạ?

Bà Phương khẽ cười:

–Ồ không cần đâu. Cháu tôi cùng sở thích của tôi. Cô cứ pha cho tôi ly không đường.

Ca Thơ dạ nhỏ. Cô quay ra mà không hề biết được ánh mắt người thanh niên đang lóe lên tia kinh ngạc.

– Bà ngoại! Cô ta làm tạp dịch hả ngoại?

Bà Nam Phương ơ hờ:

– Chứ cháu muốn xếp con bé vào bộ phận nào? Khi cô ta không có lấy một bằng cấp văn phòng đơn giản. Mà để cô ta xuống xưởng may, ngoại biết là cháu sẽ phản đối đúng không Hoàng?

Vĩnh Hoàng cười gượng:

– Cháu xin lỗi ngoại, tại cháu khiến ngoại khó xử.

Vừa lúc đó Ca Thơ trở lại cùng tách cà phê bốc khói thơm lừng. Cô vẫn không hề nhìn một lần người thanh niên. Cô lễ phép đặt ly cà phê trước mặt bà Nam Phương.

– Thưa bà! Cà phê của bà đây mời bà uống ạ!

Bà Nam Phương nhẹ giọng:

– Cảm ơn! Cô có thể lui được rồi.

Ca Thơ chậm rãi đi về phòng tạp dịch.

Bà Vân cao giọng:

– Ca Thơ này! Hôm nay cô Bình nghỉ đột xuất. Phiên cô làm giùm phần việc của cô ta nhé!

Ca Thơ mau mắn:

– Dạ! Cháu rất sẵn sàng, bây giờ cháu phải đi lau cửa kính phải không cô?

Bà Vân xua tay:

– Cửa kính đã có cô Hạ lau rồi. Cô phải dọn vệ sinh khu vực nhà vệ sinh.

Ca Thơ kêu lên:

– Dọn nhà vệ sinh ư? Cô không nói lộn chứ? Công việc này chẳng phải đã có tổ lao công họ làm từ hồi sáng sớm hay sao? Cháu đây thay chị Bình làm mấy việc này.

– Chậc! Đã nói hôm nay “đột xuất” mà. Tuy rằng tổ lao công họ đã quét dọn.

Nhưng tôi vừa được biết, sau khi họp ban quản trị xong, ban giám đốc sẽ đi kiểm tra vệ sinh từng khu vực trong công ty. Vì thế tôi mới cần cô làm công việc này. Nếu cô thấy tôi phân công cô một việc làm không đúng chức năng, thì tôi cũng không ép cô đâu.

Giọng nói của bà Vân sin sít, khiến Ca Thơ gai người. Cô cắn môi:

– Cháu chưa hề chống đối cô. Cô đừng vội hiểu lầm. Đã vô đây, thì việc gì cháu cũng không từ nan đâu.

Dứt lời Ca Thơ bỏ nhanh đi về phía phòng để dụng cụ lao công. Nhật Hạ thấy Ca Thơ đeo ủng và khẩu trang thì kêu lên:

– Ca Thơ! Bạn đừng có để bà ta thừa cơ hội hiếp đáp bạn chứ. Không làm, bà ta cũng không dám trừ lương Thơ đâu.

Ca Thơ hiền lành:

– Cảm ơn Hạ! Mình biết bà ấy không ưa mình vì lý do gì thì mình chịu.

Nhưng mình sẽ chứng minh để bà ấy rõ, bất kỳ công việc gì người khác làm được thì Ca Thơ cũng sẽ làm được.

– Nhưng hôm nay ...

– Hôm nay chả lẽ tui mình không cần ăn uống hay sao. Hạ đừng lo, chuyện nhỏ này không làm Thơ đầu hàng đâu.

Ca Thơ cắt ngang lời Nhật Hạ. Cô điềm tĩnh cầm chổi và xô nước đi về phía phòng vệ sinh. Bà Vân muốn gì ở cô nhỉ? Cô đã làm sai? Bà ta ghét cô. Nhưng vì lý do gì chứ? May cho Thơ, nhà vệ sinh rất sạch sẽ, Ca Thơ chỉ cần dùng nước xả lau sơ, toàn bộ dãy 10 phòng vệ sinh của công nhân xưởng may đều sạch bong. Ngần ngừ một chút, Thơ quay lên phòng giám đốc. Dù sao đã nhận làm việc này thì cô không thể bỏ qua bất kỳ một phòng nào, khi khu vực đó có phòng vệ sinh.

Cao cấp, Ca Thơ khẽ nhún vai. Cô mỗi ngày ra vào phòng giám đốc vài lần.

Nhưng chỉ để pha trà nước, lau cửa kiếng, sàn nhà. Còn phòng toilet cô không bước chân vào. Vẫn biết toilet của các ông to bà lớn hoặc nhà giàu có đều rất sang trọng. Nhưng Ca Thơ chỉ mới thấy trong ... phim. Ngay như bên nhà Quang, cô cũng chưa một lần bước vô. Hèn gì cô thường nghe người ta ví một phòng toa lét của nhà giàu có thể xây cho một gia đình nghèo căn nhà không tô bằng gạch bàn cầu chắc phải vài ba triệu, chưa kể vòi tắm bằng hoa sen loại tốt nhất. Trong toa lét của giám đốc có bồn nước rửa mặt, có kiếng soi mặt, vài chai dầu gội, xà bông cao cấp. Đặc biệt đèn không phải là một bóng mà cả một chùm đèn màu hồng. Ca Thơ nhếch môi, một thoáng chạnh buồn cho hoàn cảnh của mình, chỉ một phòng vệ sinh thôi, người ta đã chứng tỏ được sự khác biệt với thế giới nghèo nàn của cô rất nhiều. Ca Thơ nhớ tới Diệu Linh, hình dung cô bạn đang sống trong một điều kiện hoàn hảo như giám đốc của cô. Ca Thơ khẽ thở dài, có lẽ, Ca Thơ đừng nên xiêu lòng trước những mời gọi của mẹ con Diệu Linh ... Ca Thơ bặm môi, cầm vòi hoa sen phun nước khắp phòng vệ sinh. Dù căn phòng chắc chắn sạch hơn cả phòng khách nhà cô.

– Chết tôi!

Ca Thơ giật nảy người, chiếc vòi sen được cô chúc xuống nền nhà bởi tiếng kêu của một người đàn ông.

– Cô làm cái quái gì ở đây hả?

Giọng nói đầy cáu kỉnh.

Ca Thơ không quay lại cô tắt vòi nước, nói từng câu:

– Dọn dẹp, lau chùi cho sạch, ông không thấy sao mà còn hỏi. Là do ông chứ không phải tại tôi ghen ít ra trước khi vào toa lét, ông cũng phải ... quan sát ...

– Tôi đã gõ cửa đấy, nhưng do cô mở nước lớn nên không nghe chứ bộ. Bây giờ đầu tóc, quần áo tôi bị cô làm ướt cả rồi, tôi phải làm sao đây?

Ca Thơ chau mày, giọng nói này sao cô nghe quen quen thế nhỉ? Phòng giám đốc thì ngoại trừ bà tổng giám đốc ra, giám đốc là ai cô chưa hề gặp. Giờ này họ còn đang họp kia mà. Chẳng lẽ anh chàng này định tìm chỗ trú ẩn bất ngờ nhất?

Ca Thơ quay phắt lại:

– Ông là ai? Vô đây ...

Ca Thơ im ngay câu hỏi. Mắt cô mở hết cỡ như muốn thiêu cháy gã đàn ông cô vừa thấy. Kinh ngạc lẫn giận dữ. Ca Thơ hất mặt:

– Là anh à? Anh vào phòng giám đốc làm gì.

– Cô nghĩ tôi trốn việc à?

– Chắc là như thế, bởi giờ này người ta đều bận bịu công việc. Tôi không hiểu anh làm công việc gì ở đây. Có lẽ cũng không ngoài một chân tạp dịch như tôi. Máy chuyện này phù hợp với phụ nữ hơn nên anh mới tìm cách lánh việc.

Nụ cười nở trên môi của anh chàng hắc ám. Ca Thơ không biết tên của hắn, nhưng cô mãi không quên ánh mắt hắn và cứ chỉ hào hiệp hắn dành cho cô hôm ở bệnh viện.

Một nụ cười khiến trái tim các cô gái rung rinh.

– Thơ có nghĩ xa thêm một chút không nhỉ. Rằng chả phải ai cũng có thể vào được phòng giám đốc.

Ca Thơ so vai:

– Nhưng rõ ràng anh đã thấy căn phòng này một tạp vụ vẫn vào được. Trong khi anh nói không hề sai. Chưa dễ gì các nhân viên văn phòng dám đặt chân vô khi không có lệnh sếp.

– Dựa vào điều ấy, Thơ nghĩ tôi đang làm việc giống em hả?

Ca Thơ thần nhiên:

– Vâng!

Thơ chưa kịp nói thêm câu gì khác, thì điện thoại của hắn reo. Ca Thơ cúi xuống quét sạch nước dưới nền nhà và lau khô trong lúc hắn “A lô, cháu nghe ạ.

Cháu lên ngay ...” làm tạp dịch cũng bày đặt xài di động. Đúng là mấy kẻ thích học làm sang mà.

– Ca Thơ! Tôi phải làm sao đây?

Giọng khỗ sở của hắn cắt dòng suy nghĩ của Ca Thơ. Cô ngơ ngác:

– Anh hỏi gì tôi không hiểu.

Hắn chép miệng:

– Chẳng lẽ tôi cứ để đầu tóc, quần áo ướt nhem thế này lên gặp tổng giám

đốc à?

Ca Thơ chớp mi:

– Anh nói sao? Vừa rồi là điện thoại của bà tổng à?

Cô bắt chợt đề phòng:

– Thật ra anh là ai? Một nhân viên quèn chả có lý do gì để bà tổng phải gặp gỡ cả.

– Hãy giúp tôi nghĩ cách trước đã.

Ca Thơ rùn vai:

– Lỡ rồi. Nếu anh lớn gan anh cứ thử bước vào phòng nghỉ của giám đốc coi sao. Biết đâu có bộ đồ ngủ nào của ông ta khả dĩ anh mặc vừa, cũng nên.

Hắn sáng mắt:

– Ôi trời, đúng là tôi quên mất việc này thật. Cô đã cho tôi một gợi ý tốt. Tôi không làm phiền Thơ nữa.

Ca Thơ trợn mắt:

– Anh sang phòng riêng giám đốc thiệt hả?

– Còn cách nào đâu, khi tôi bị cô tưới cho ướt nhem thế này.

Hắn xoay người bỏ đi, vẫn kịp bỏ lại phía Ca Thơ một câu nói:

– Đừng suy nghĩ những gì vừa xảy ra. Tôi không trách thơ đâu. Tôi còn nghĩ giữa chúng ta hình như có duyên đấv. Tôi hứa cho Thơ lời giải thích nếu cuối buổi làm việc hôm nay, Thơ chịu cùng tôi đi uống nước. OK nghen?

Hắn nói, mắt còn nheo nheo tinh nghịch, và hắn chả chờ nghe câu ừ hử hay gầm gừ của Thơ. Loáng nhanh, hắn đã xoay người bước đi, mặc kệ Ca Thơ ngẩn ngơ với hàng tỉ tỉ câu hỏi Hắn là ai?

Ca Thơ nhún vai. Cô hoàn tất công việc của mình kịp lúc chuông báo giờ tan sở. Bà Vân nhìn cô soi mói:

– Công việc của cô làm chu tất chứ?

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Vâng! Thưa cô.

Bà Vân so vai:

– Mong đừng có phòng ban nào mắng vốn tôi. Ngày mai, nhớ đi sớm một

chút.

Ca Thơ bình thản:

– Cháu biết rồi. Bây giờ, cháu có thể về được chưa ạ?

Bà Vân nhếch môi:

– Được rồi.

Ca Thơ đi vào phòng thay đồ. Nhật Hạ đưa vào tay Ca Thơ chiếc giỏ xách:

– Ngày mai Thơ đừng có làm việc dọn dẹp phòng vệ sinh nữa. Bà Vân muốn tỏ ra mình là người có chức nên đi Thơ thôi.

– Cám ơn Hạ đã quan tâm đến mình. Thơ tự biết mình phải làm gì mà.

Nhật Hạ kêu lên:

– Nhưng không phải việc gì bạn cũng dễ dãi làm theo kiểu giạt dây của bà Vân như thế, bà ta được trốn sau này bạn sẽ luôn bị sai vặt đấy.

– Mình sẽ cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc vô lí. Bây giờ thì mau về thôi Hạ ơi! Ca Thơ còn phải đi chợ nữa.

Nhật Hạ vẽ cảm thông:

– Ngày nào gia đình Thơ cũng chờ bạn mua đồ ăn về mới nấu cơm chiều hả?

Ca Thơ mỉm cười:

– Ủ! Vì ba của Thơ bệnh, nhỏ em gái đi học nên. Thơ càng đáng thêm việc đi chợ, nấu cơm, Thơ quen rồi và ngày nào mấy cha con cũng ăn cơm tối muộn hơn các gia đình khác.

– Thơ vất vả quá. Vậy mà đi làm còn bị bà Vân sai tùm lum. Hạ sẽ góp ý với bà Vân.

Vừa dắt xe ra, Ca Thơ vừa nói:

– Hạ đừng nói gì nhé. Tại Ca Thơ không có bằng cấp như người ta. Được nhận vào công ty là may mắn rồi.

Nhật Hạ vẫn nói:

– Không việc gì phải tự ti, mặc cảm. Dưới xưởng may, công nhân may dây chuyền có cần bằng cấp à. Ca Thơ nên xin vào bộ phận may, lương ở đó cao gấp 3 lần lương của Ca Thơ.

– Nhưng Thơ may chưa lành lặn.

– Khó gì việc ấy. Thông minh cỡ bạn học khoảng vài ba ngày sẽ ăn đứt lớp

thợ cũ ý chứ. Hạ ủng hộ Thơ.

Ca Thơ cười hiền:

– Tự nhiên sao Hạ tốt với Thơ vậy? Chả lẽ Hạ không sợ cô Vân.

Nhật Hạ chưa kịp trả lời Ca Thơ, bởi ngay lúc đó cả hai cô gái cùng giật mình khi âm thanh chát chúa bất chợt vang lên.

– Anh Vĩnh Hoàng! Anh đứng đây mà em chờ anh này giờ, ủa xe anh đâu?

Nhật Hạ rùng vai:

– Rồi, giám đốc lại bị người đẹp đến tận nơi bắt cóc nữa.

Ca Thơ chớp mắt:

– Hạ nói người ấy là giám đốc công ty mình à?

Nhật Hạ bật cười:

– Không anh ta thì còn ai. Thơ đừng bảo với mình, bạn chưa biết mặt giám đốc đấy nhé! Nếu chưa thì nhìn đi, anh ta đó.

Ca Thơ cắn môi:

– Nếu là hăn thì Thơ biết lâu rồi. Chỉ không biết hăn là “sếp lớn” của mình thôi.

Nhật Hạ tròn mắt:

– Ôi trời! Nghe giọng Thơ, mình thấy tràn đầy sự bất mãn. Chả lẽ Thơ đã từng quen Vĩnh Hoàng? Nếu không, chí ít cũng đã đụng nhau một trận nhớ đời để Thơ phải gọi anh ta là “hăn”. Đúng không?

Ca Thơ nhăn nhó:

– Nhật Hạ đừng hỏi khó Thơ nữa.

Dứt lời, Ca Thơ leo lên xe đạp đi. Ngang qua chỗ Vĩnh Hoàng đứng, Thơ cố tình không nhìn đến hăn. Vậy mà ...

– Ca Thơ!

Thơ thót tim. Cô chưa biết làm sao thì ngay lập tức cả Nhật Hạ lẫn cô gái đứng bên Hoàng đều bật lên:

– Ca Thơ!

Nhật Hạ kinh ngạc.

Cô gái thì nhăn mặt, kéo ta Hoàng:

– Anh gọi ai vậy Hoàng?

Vĩnh Hoàng xằng giọng:

– Em về đi! Anh nói rồi anh đã hẹn bàn công việc với bạn. Đừng làm phiền anh nữa. Bao giờ xong cuộc họp thì anh mới rảnh rang được. Vậv nhé!

Trong lúc đó Ca Thơ kịp hỏi Hạ:

– Cô ta là ai vậy?

– Một tiểu thư con nhà giàu, kết mô đen giám đốc mình.

Nhật Hạ nói xong lại thắc mắc:

– Giám đốc vừa gọi Thơ đấy.

– Mặc kệ hănn.

Ca Thơ chột giận. Cô đạp nhanh pê đan, nhưng Vĩnh Hoàng còn nhanh hơn cô. Anh kéo xe Ca Thơ lại.

Ca Thơ kêu lên:

– Anh làm gì vậy?

Vĩnh Hoàng thản nhiên:

– Tôi có chuyện muốn hỏi cô?

Ca Thơ đăng đăng:

– Xin lỗi, đã hết giờ làm việc tôi phải về. Muốn hỏi gì, anh cố gắng chờ đến mai đi nhé.

Vĩnh Hoàng từ tốn:

– Chuyện liên quan đến công việc của Ca Thơ. Em đừng từ chối kéo mất cơ hội đấy!

Ca Thơ lẩn bậm môi:

– Xin lỗi! Tôi không thể về trễ. Anh làm ơn bỏ tay ra để tôi về. Công việc của tôi đã ở dưới bậc thấp nhất rồi. Tôi không tin anh còn có thể hạ việc tôi xuống nữa.

– Anh Vĩnh Hoàng, cô ta đã biết thân biết phận, anh còn níu kéo làm gì?

Tiếng cô gái vang lên.

Vĩnh Hoàng nạt nhỏ:

– Mănn Chi! Cái gì mà “biết thân biết phận” hả? Tốt nhất em đừng làm anh nổi giận.

Ca Thơ thừa lúc Hoàng nói lỏng tay, cô lao vội xe đi. Báo hại Nhật Hạ đạp hụt hơi đuổi theo. Khi hai chiếc xe đạp song song nhau, Hạ bảo:

– Anh Hoàng hình như chờ Thơ thật mà.

Xăng giọng, Ca Thơ nói:

– Đã bảo mặc kệ hă. Mình không ham phiêu lưu trong những rắc rối đời thường đâu.

Nhật Hạ biết tính Thơ, dù cô chỉ mới vô làm. Nhưng Ca Thơ sống chân tình, giản dị, thẳng thắn. Ca Thơ không gặp Vĩnh Hoàng, chắc chắn là có lý do của Thơ. Hạ hiểu ngay lúc này bắt Ca Thơ giải thích mọi chuyện là điều không thể.

Cô phải chờ thôi. Dù sao việc giám đốc quen và quan tâm Ca Thơ là điều đáng mừng cho những người kém may mắn như Thơ, như Hạ. Vĩnh Hoàng không đuổi theo Ca Thơ như các bộ phim tình cảm Hàn Quốc. Vì anh còn cái rở moọc bên mình.

Bên cạnh Hạ, Ca Thơ lặng lẽ đạp xe.

Diệu Linh đón. Ca Thơ trước cổng công ty.

Ca Thơ ngạc nhiên:

– Đã xảy ra chuyện gì hay sao Linh?

Diệu Linh mỉm cười:

– Chỉ là chuyện đón bạn thôi. Ca Thơ không muốn gặp Linh sao, tự nhiên lại hỏi thế?

Ca Thơ mỉm cười:

– Được gặp Linh Thơ mừng lắm chứ. Tại bất ngờ thôi. Anh Quang chỉ đường cho Linh phải không?

– Ủ! Bây giờ tụi mình kiếm quán nào ngồi một chút nhé.

– Có cần phải lãng phí như thế không. Sao phải vô quán? Về nhà tự do hơn không?

Diệu Linh cười cười:

– Ca Thơ nghĩ là ở nhà tự do hơn à? Mình xin lỗi nhé, cuộc sống hiện tại muốn thay đổi, vươn lên, đôi khi bản thân mình phải thoát ra khỏi tự ti mặc cảm Thơ ạ!

Ca Thơ rùng vai:

– Linh lầm rồi, hồi đi học có mấy ngày Thơ không ngồi quán bụi, lê la đến mòn ghé người ta đấy. Tất nhiên Ca Thơ chỉ ăn ké thôi. Muốn bao, tụi nó cũng đâu để Thơ bao.

– Họ thông cảm hoàn cảnh Thơ à?

Ca Thơ khẽ cười:

– Không, hai năm trước chị em Thơ vẫn thuộc dạng tiểu thư chứ bộ. Là do Thơ học giỏi, nên bạn bè mến mộ thôi.

Ca Thơ chợt nhìn Linh:

– Phải Diệu Linh muốn Ca Thơ giúp chuyện gì phải không?

Diệu Linh gật đầu:

– Ủ, cũng có đấy. Nhưng khoan nhắc đến công việc. Hãy ăn một chút gì trước đã.

Hai cô gái dừng xe trước nhà hàng mi ni. Ca Thơ hạ giọng:

– Thơ nghe nói đồ ăn ở đây mắc lắm. Tìm quán bún hoặc phở bình dân được không Linh?

Diệu Linh chậm rãi:

– Linh mời Ca Thơ mà. Linh muốn Ca Thơ cùng Linh ăn món hải sản. Đừng nhân nhó chứ bạn.

Biết không thể từ chối. Ca Thơ đành theo Linh vào trong. Diệu Linh chọn một chiếc bàn trên lầu một. Nhìn lướt qua bảng thực đơn của nhà hàng, Linh không hỏi ý kiến Thơ. Cô gọi một lẩu hải sản thập cẩm.

Ca Thơ chép miệng:

– Trời ạ! Kêu lẩu làm gì hả Linh? Ăn đại chén súp cua cũng được mà.

Diệu Linh cười:

– Đã nói rồi, Thơ cứ tự nhiên ăn uống, đừng suy nghĩ gì mà.

Người phục vụ bưng chiếc bếp và nồi lẩu đặt lên bàn, sau đó các món tôm, mực, sò, các loại rau cũng được đưa lên đầy đủ.

Ca Thơ hít hà:

– Bữa ăn này, chắc không đơn giản Linh nhỉ. Muốn nhờ người ta chuyện gì cứ nói toạc ra cho rồi, bày đặt ăn uống khách sáo quá đấy Linh.

Diệu Linh thản nhiên:

– Cứ ăn đi, rồi Linh sẽ nói. Nhưng Ca Thơ phải giúp Linh đấy.

– Nếu việc Linh nhờ nằm trong khả năng của Thơ, Thơ hứa không từ chối.

Dù Ca Thơ luôn tỏ ra sốt ruột. Diệu Linh vẫn điềm tĩnh gắp đồ ăn vào chén bạn. Chỉ đến khi xoong lẩu được tắt lửa, Diệu Linh mới nói:

– Mình phải thay mặt công ty dự thi cuộc thiết kế trang phục. Cuộc thi có tầm quan trọng mở rộng thị trường đầu tư ra nước ngoài của ngành may mặc.

Ca Thơ, lần này, bạn phải giúp Linh thôi.

– Linh muốn Ca Thơ làm gì?

– Vẽ mẫu trang phục.

Ca Thơ tròn mắt:

– Trang phục? Linh à, Ca Thơ đâu được học qua trường lớp nên Thơ có biết gì về mẫu thời trang.

Diệu Linh chậm rãi:

– Ca Thơ hãy cho Linh biết bạn còn vẽ không?

Ca Thơ gật đầu:

– Tất nhiên là còn rồi, ước mơ và bản năng trời cho Thơ để được vẽ kia mà. Nhưng tất cả các mẫu vẽ của Thơ toàn là vẽ tự phát, thích là vẽ, dù nhiều khi chỉ là vài đường ngoằn ngoèo trên giấy.

Diệu Linh cười cười:

– Bao nhiêu đó đủ rồi. Linh chỉ cần bạn còn cầm cây cọ.

– Thơ sẽ phải vẽ cái gì nhỉ?

– Những bộ thời trang mùa hè, áo khoác và thời trang công sở.

Ca Thơ nhăn nhó:

– Ôi trời! Xưa nay Thơ chưa từng vẽ quần áo. Thơ sợ mình khiến Linh thất vọng.

Diệu Linh trầm tĩnh:

– Linh tin Ca ♠ Mẫn Chi bật cười:

– Tin chớ. Từ khi quen Linh, Chi đâu thấy Linh nói đùa trong công việc.

Nhưng chả phải bạn đang học đại học à? Chuyện công ty Diệu Linh nên để mẹ lo thì hơn. Dưới tay bà Hân thiếu gì chuyên viên thiết kế. Linh không thẳng nói Chi đâu, ít nhất là trong lĩnh vực này.

– Kiêu hãnh quá! Đáng ghét!

Ca Thơ buột miệng, và Mẫn Chi thì rùn vai:

– Tôi chỉ nói sự thật, không tin chị cứ hỏi Linh coi chúng ta không hề quen biết, chị ghét tôi ầu ơ cũng là thói thường tình của con gái. Chào nhé!

Diệu Linh gõ gõ tay xuống bàn:

– Khoan đã Mẫn Chi.

Mẫn Chi nhìn xoáy vào Linh:

– Đừng bảo với Chi, Linh muốn thi cùng Chi nhé!

– Đúng thì sao?

Mẫn Chi bật cười:

– Linh khéo hỏi thật. Nếu công ty của mẹ Linh thắng nổi Chi. Linh thích điều gì, ta cũng chịu.

– Hẹn giờ gặp đi.

Mẫn Chi ngạc nhiên:

– Để làm gì?

Diệu Linh thản nhiên:

– Phải có cam kết chứ. Đã thách thức thì tất cả đều cần cam kết. Linh sợ bị xù đẹp.

– Mẫn Chi này chưa hề xù ai chuyện gì.

– Con người không nên quá tự tin vào bản thân. Khi sự may mắn còn mỉm cười với bản thân, ai cũng có thể khẳng định như Chi lỗ thua và nhất là thua rất đau, thì lời hứa sẽ theo gió bay đi.

– Mẫn Chi không bao giờ thua.

– Vậy thì cứ cam kết nhé!

– Được, bằng giờ này chiều mai tại ...

– Quán cà phê Sinh Viên nằm trên đường Điện Biên Phủ.

Mẫn Chi nhăn mặt:

– Chi không biết, quán này. Đường Điện Biên Phủ dài xuyên suốt mấy quận, làm sao tìm.

Ca Thơ xen ngang:

– Nhưng cả con đường ấy có được mấy trường đại học?

Mẫn Chi bậm môi:

– Được rồi, Chi hứa.

Trước khi bước đi, cô gái còn ném cho Ca Thơ ánh mắt đầy đe dọa. Ca Thơ so vai nói với Linh:

– Linh nên cảm ơn cô ta nhé, vì Thơ sẽ nhận lời giúp Linh. Bởi sự phách

lỗi của nó khiến ta ghét.

Diệu Linh mừng rỡ:

– Ca Thơ nhận lời là Linh ăn chắc chín mười phần trăm thắng Mẫn Chi. Mẹ nhất định vui hơn Linh nữa.

– Đừng đưa ta lên mây như thế. Thơ sợ mình thất bại trong xác suất mười phần trăm còn lại, giọng con nhỏ ấy không hề kém tự tin.

Diệu Linh vẫn nói:

– Nó tự tin vì được đà tạo bài bản và chuyên nghiệp. Nó cũng giống rất nhiều chuyên viên tạo mẫu, khuôn rập theo lý thuyết học quá nhiều, không dám tạo không gian, gam màu riêng biệt. Loại người sách vở ấy khó thành công lắm.

Ca Thơ im lặng. Cô thấu hiểu tấm chân tình Diệu Linh dành cho cô. Nhận lời giúp mẹ con Diệu Linh, Thơ không mong nổi tiếng. Cô chỉ muốn được đền đáp ơn nghĩa mà ba mẹ Diệu Linh đã giúp gia đình cô. Và cô không thể chỉ hứa cho qua chuyện.

Bà Nam Phương ngạc nhiên nhìn Mẫn Chi:

– Này giờ cháu đi đâu thế? Hình như ai đó đã chọc giận cháu à?

Mẫn Chi cười gượng:

– Cháu xin lỗi đã để bà và anh đợi. Cháu gặp một người bạn, chúng cháu trao đổi với nhau về công việc bà ạ. Chạm vào công việc thì bà cũng biết, khó ai vui vẻ được. Em nói vậy đúng không anh Hoàng?

Vĩnh Hoàng hờ hững:

– Cũng tùy.

Bà Nam Phương xua tay:

– Thôi, không nhắc công việc nữa. Đến đây rồi thì mau kêu món ăn đi. Bà đói bụng lâu rồi.

Mẫn Chi mau mắn:

– Chịu xin lỗi! Bà thích ăn gì để cháu kêu ạ.

Bà Phương nhẹ giọng:

– Cháu kêu món ăn cho cháu đi. Bà và Vĩnh Hoàng đã kêu rồi, không biết khẩu vị của cháu nên bà để cháu tự chọn. Cứ tự nhiên nhé! Hôm nay bà mời cơm cháu đấy.

Mẫn Chi biết Vĩnh Hoàng chả thích thú bữa cơm này, cô mặc kệ. Trong lòng bà Nam Phương, cô cũng tạo được chỗ đứng. Nếu cô đạt giải cuộc thi này, chắc chắn bà tổng giám đốc danh tiếng Nam Phương sẽ chấp nhận cô, dù Vĩnh Hoàng không yêu cô. Nhưng cô yêu Vĩnh Hoàng và được người lớn ủng hộ.

Bao nhiêu đó đủ để cô tự tin trong cuộc chạy đua này cô không thể không có Vĩnh Hoàng.

Buổi sáng, Ca Thơ vừa đến công ty, Vĩnh Hoàng đã chặn cô ngay đại sảnh. Vẻ mặt đẹp trai của anh lạnh lạnh:

– Ca Thơ! Tôi muốn hỏi em một việc.

Ca Thơ nhú mày:

– Tôi không còn nhiều thời gian. Muốn hỏi gì, anh hỏi nhanh đi.

– Hôm qua tôi có hẹn ...

Ca Thơ cắt ngang:

– Tôi biết. Tôi không đến vì tôi có hẹn với người bạn thân. Hơn nữa, tôi tự thấy giữa tôi và anh không có gì để nói nên tôi không đến. Giải thích thế, được chưa?

Vĩnh Hoàng điềm tĩnh:

– Chính em đang rất muốn biết rõ về tôi kia mà.

– Bây giờ thì không cần nữa. Tôi đã biết anh là sếp lớn của tôi.

Giọng Ca Thơ cao vút:

– Thưa giám đốc, tôi phải đi làm việc.

Cô nói xong bèn xoay chân bỏ đi.

– Khoan đã Thơ.

Vĩnh Hoàng gấp gáp.

Ca Thơ nhăn nhó:

– Chuyện gì nữa đây. Tôi thật sự không muốn mất chén cơm, càng không thích bị người ta hiếu lăm.

Vĩnh Hoàng chộp tay Ca Thơ:

– Tôi đâu nói đuổi việc em. Càng không có ý định gây rắc rối cho em. Hãy đi theo tôi.

Ca Thơ trì tay Hoàng:

– Đi đâu chứ! Cô Vân sẽ mắng khi giờ nay tôi chưa lên quét dọn phòng.

Hoàng đành giọng:

– Bắt đầu từ sáng nay, tôi điều em về làm thư ký cho tôi.

Ca Thơ sững người:

– Anh nói sao? Tôi làm thư ký cho anh à?

Cô nhếch môi:

– Anh muốn dành cho tôi chút ưu ái ư? Anh biết gì về tôi? Và thư ký của anh sẽ làm gì khi tôi vô tình hót chén cơm của họ, tôi không làm đâu.

Vĩnh Hoàng trầm tĩnh:

– Lên phòng tôi, chúng ta nói rõ ràng mọi việc.

Ca Thơ bướng bỉnh:

– Có gì mà rõ ràng nhỉ? Tôi chưa hề học qua một lớp đào tạo nghiệp vụ văn phòng nên đâu thể trở thành thư ký, và bản thân tôi rất ghét làm thư ký riêng của giám đốc.

– Tại sao?

– Tôi không biết, nhưng có lẽ tôi bị nhiễm tầm nhìn qua lăng kính những câu chuyện được chiếu trên tivi, thư ký riêng mười người đủ các chục không đành lòng.

Vĩnh Hoàng tỉnh bơ:

– Nói vậy sao cô không thử gọi rửa các ung nhọt đó từ bản thân cô.

Ca Thơ rùng vai:

– Tôi tự biết nơi mình đang đứng.

Vừa lúc cô nghe tiếng bà Vân lạnh lạnh:

– Cô Hạ! Cô thấy con bé Ca Thơ đâu không?

Tiếng Nhật Hạ:

– Cháu chưa thấy Ca Thơ trên này.

– Con nhỏ này, nó nghĩ nó là ai chứ? Được giám đốc thu nhận, rồi mặc tình lên mặt hay sao. Địa đòi đeo chân hạc, không biết thân biết phận gì cả.

Những ngón tay Ca Thơ run lên, cô cố vùng khỏi bàn tay Vĩnh Hoàng. Mặt cô bừng giận. Bên trên, tiếng Nhật Hạ vô tình:

– Cô Vân này, cháu thấy Ca Thơ vừa dễ thương, vừa chịu khó. Nó làm gì để cô phải ghét nó như vậy nhỉ? Chả lẽ vì Ca Thơ đã không biết thủ tục đầu

tiên gia nhập tổ tạp dịch?

Bà Vân hàm hừ:

- Cô đừng nói bậy, đến tai giám đốc phiền lắm. Tôi chỉ làm đúng bốn phận.
- Vậy à? Cháu cứ tưởng cô vì lo Ca Thơ tìm được chỗ đứng ở đây, nó được giám đốc Hoàng ưu ái, cô cháu họ Mẫn Chi của cô phải mất ăn mất ngủ, nên cô ghét Ca Thơ.

Ca Thơ ngán ngẩm, lời Nhật Hạ rõ ràng và giúp Thơ tự tìm được lời đáp cho sự hằn học mà bà Vân dành cho cô.

Vĩnh Hoàng sầm mặt:

- Thật hết biết, xin lỗi Ca Thơ! Tôi hiểu vì sao em né tránh tôi rồi.

Ca Thơ nhẹ tênh:

- Hiểu rồi sao anh không bỏ tay tôi ra. Tôi muốn an phận. Cám ơn anh đã nhận tôi.

Vĩnh Hoàng lắc đầu:

- Tôi nhận em vào công ty không ngoài ý muốn giúp em một việc làm ổn định. Dạo này tôi lu bu quá, nên quên mất em. Tôi không nghĩ người ta lại bắt em làm tạp vụ. Tôi muốn em làm thư ký cho tôi. Em mau theo tôi lên trên, tôi công bố luôn quyết định.

- Đã nói tôi không làm mà.

- Đừng cố chấp và tự ti như thế. Phàm là con người, nhất là tuổi trẻ, được học hành như em, không thể không có khát vọng tiến thân.

Bằng thái độ dứt khoát, mạnh mẽ. Hoàng kéo Ca Thơ lên hết cầu thang. Lúc này nhân viên bắt đầu tới công ty đông hơn. Ca Thơ không muốn mọi người nhìn cô bằng ánh mắt soi mói, thiếu thiện cảm. Căn môi cô lặng lẽ đi theo Hoàng.

Người nhận ra Ca Thơ đầu tiên là Nhật Hạ. Cô reo nho nhỏ:

- Ca Thơ! Chào ...

Vĩnh Hoàng xua tay ra dấu biểu Hạ đừng nói bà Vân nghe Hạ nhắc tên Ca Thơ, bà ta không quay ra nhìn mà chì chiết.

- Ca Thơ à? Đã đến sao chưa vô lấy đồ. Dặn tới dặn lui, làm tạp vụ là phải đi sớm hơn mọi người, vậy mà tận giờ này cô mới chịu tới là sao hả?

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Cháu xin lỗi! Cháu đi làm ngay đây ạ!

Bà Vân rống rảng:

– Mấy người ý có học, cứ làm nên lỗi rồi xin, thế là xong à? Chuyện đi trễ, cuối giờ tôi sẽ chấm công trừ giờ. Bây chừ cô mau dọn dãy nhà vệ sinh công cộng phía Nam đi. Nhớ phải lau sạch sẽ đấy.

Vĩnh Hoàng điềm tĩnh:

– Chờ đã Ca Thơ!

Bà Vân giật mình nhìn lên, vẻ mặt bà hơi tái, giọng bà ta đầy ngọt mật:

– Giám đốc Hoàng. Tôi xin lỗi, giám đốc phải đến tận đây ắt nhân viên tổ chức vụ chúng tôi đã gây rắc rối gì cho giám đốc. Là toilet hôi, bàn làm việc và sàn nhà còn bụi phải không ạ. Ca Thơ này ...

Vĩnh Hoàng chậm rãi:

– Bà không cần khẩn trương. Tôi tới để tuyên bố trực tiếp cho bà rõ. Kể từ giờ phút này, cô Ca Thơ chính thức là thư ký của tôi. Bà hãy tìm người thay thế cô ấy nhé.

Bà Vân không giấu được vẻ ngỡ ngàng:

– Giám đốc Hoàng, tôi không nghe lầm phải không?

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Quyết định chính thức đó. Ca Thơ, chúng ta đi thôi.

Ca Thơ cắn môi:

– Giám đốc. Tôi nghĩ anh không nên cất nhắc tôi khi anh chưa hiểu rõ năng lực của tôi.

Bà Vân gật gù:

– Giám đốc Hoàng! Ca Thơ nói đúng đấy. Một người không bằng cấp, tốt nhất là biết yên thân phận với việc làm hiện tại ạ.

Vĩnh Hoàng gằn mạnh:

– Bà biết về cô ta à? Mức độ nào hả?

– Tôi ...

Vĩnh Hoàng phẩy tay:

– Vị tình bà làm việc cho công ty đã nhiều năm, nên những gì bà gây áp lực với nhân viên dưới quyền bà, tôi không truy cứu. Bà nên biết thân biết phận mình kìa, để còn cơ hội làm việc vài năm nữa, sau đó về hưu, có mức lương

ổn định.

Dứt lời, anh dứt khoát kéo Ca Thơ lên lầu trên. Bà Vân vừa ảm ức, vừa tỏ vẻ không phục. Bà hỏi Nhật Hạ:

– Thật ra chuyện này là thế nào? Con bé và giám đốc. Hoàng có quan hệ thân thiết đúng không cô Hạ?

Nhật Hạ so vai:

– Cháu không biết đâu ạ. Nhưng Ca Thơ là người tốt, tuy chưa học qua trường lớp chuyên nghiệp. Cháu nghĩ cô ấy sẽ làm tốt công việc mới. Lẽ ra cô không nên giao việc dọn dẹp nhà vệ sinh cho Ca Thơ, vừa không đúng, vừa có chút gì đó của sự chà đạp, ghét bỏ.

Bà Vân yếu xiu:

– Tôi đâu nghĩ xa xôi vậy. Cũng không hề ghét cô ta. Chỉ là tôi hơi ... tùy tiện, thích được làm sếp của các cô thôi. Bây giờ, tôi chết chắc.

Nhật Hạ bật cười:

– Cô suy nghĩ linh tinh gì thế. Ca Thơ không phải loại người nhỏ nhẹ, thù vặt đâu.

Bà Vân vẫn nói:

– Mong là vậy. Lúc nào cô gặp Ca Thơ cũng nói giùm tôi vài lời nhé.

Nhật Hạ cười cười:

– Dạ!

Nhìn vẻ mặt bà Vân, Nhật Hạ chỉ muốn cười to lên. Bây giờ có gương để bà Vân soi nhĩ. Chắc chắn bà ta sẽ nghĩ giá như hôm qua đừng có lên mặt đĩ Ca Thơ, phải bây giờ lòng bà ta sẽ thanh thản hơn không. Mà nhỏ Thơ này thật kín miệng, giám đốc Hoàng nổi tiếng lạnh lùng trước phái đẹp ở công ty. Vậy mà nhỏ Thơ được giám đốc cất nhắc, quả thật là chuyện lạ khó tin. Mong sao Ca Thơ gặp được may mắn.

Theo chân Vĩnh Hoàng lên phòng giám đốc, Ca Thơ khố sở trước bao cặp mắt vừa đổ kỵ ghen ghét, vừa làm bộ vui vẻ của những nhân viên cũ. Cô nói ngay khi cánh cửa phòng giám đốc khép lại:

– Giám đốc, anh làm ơn để tôi trở về vị trí công việc của tôi được không?

– Không bao giờ.

Ca Thơ ngán ngấm:

– Nhưng tôi thật sự không biết làm thư ký và sổ sách. Tôi nói thật lòng đó.

Vĩnh Hoàng nhẹ giọng:

– Không biết thì học, chả có gì khó khăn lắm đâu, tôi tin là Thơ sẽ nhanh chóng phù hợp với vị trí công tác này.

Anh bật nút máy bộ đàm:

– Cô Nhã Hương? Lên phòng tôi có việc cần nhờ.

Và rất nhanh, Nhã Hương đẩy cửa phòng giám đốc. Cô không giấu vẻ ngạc nhiên khi thấy Ca Thơ đứng lơ ngơ bên bàn làm việc của Hoàng.

Ca Thơ nhã nhặn:

– Em chào chị!

Nhã Hương gật đầu, cô không hồ đồ như bà Vân, dù từng thấy Ca Thơ ở bộ phận tạp vụ. Nhưng giờ này cô ta đang được giám đốc gặp chắc chắn cô ta là người nhà.

Vĩnh Hoàng nói ngay:

– Cô Nhã Hương, chắc cô biết cô Ca Thơ?

– Dạ!

– Vậy tôi không tốn công giới thiệu nữa. Từ hôm nay, tôi chính thức nhận Ca Thơ về làm thư ký riêng cho tôi. Cô ấy vì hoàn cảnh gia đình, nên không có điều kiện học lên cao đẳng hay đại học. Tôi muốn cô giúp Ca Thơ cách thức làm việc của một thư ký. Cô đồng ý chứ.

Nhã Hương nhẹ giọng:

– Dạ! Tôi hứa cố gắng hết khả năng ạ!

– Tôi tin cô. Hi vọng cô coi Ca Thơ như một người em để chỉ bảo cho cố.

Nhã Hương cười hiền:

– Giám đốc yên tâm. Tôi chỉ sợ năng lực tôi yếu kém thôi. Tôi sẵn sàng hướng dẫn Ca Thơ.

Vĩnh Hoàng quay sang Ca Thơ:

– Tự tin lên, rồi em sẽ thấy cuộc sống không có gì là không thể vượt qua. Tôi hẹn cho em một tuần phải biết cách làm việc đơn giản nhất của một thư ký văn phòng, vậy nhé?

Ca Thơ rất muốn cãi lời, nhưng lúc đó Hoàng bận cuộc điện thoại. Nhã Hương dịu dàng cầm tay Thơ:

– Theo chị qua phòng bên, chị sẽ hướng dẫn cho em.

Sau phút lưỡng lự, Ca Thơ đành mím môi gật đầu đi theo Nhã Hương. Ca thơ chẳng thể ngờ từ lúc ấy cô bắt đầu bị cuộc sóng đẩy đưa, tình đời trăm trở.

Và cũng nhờ đó cô tìm được chỗ đứng của chính mình.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 4

Bà Nam Phương đang đi dạo qua các gian hàng bày hàng mẫu của công ty.

Mẫn Chi từ ngoài cửa bước vô. Dù cô đã nhận ra nơi bà Phương đứng, Mẫn Chi vẫn làm bộ hỏi cô nhân viên tiếp thị:

– Hàng ở đây có bán không chị?

Cô gái nhẹ giọng:

– Không ạ! Đây là nơi đặt hàng mẫu dành cho khách hàng có nhu cầu mua với số lượng lớn, hoặc một doanh nghiệp muốn ký hợp đồng sản xuất. Công ty chúng tôi sẽ lên kế hoạch ạ.

Mẫn Chi kêu lên:

– Lạ vậy, hàng mẫu chả phải rất đẹp, sao không tung hàng loạt ra thị trường nhỉ. Hay là công ty của chị không có chất liệu vải tốt đạt tiêu chuẩn quốc tế?

– Chị cần mua hàng hay tham quan mẫu thời trang. Muốn loại nào chị cứ ghi vào danh thiếp, công ty sẽ lấy số đo của chị và may đồ theo yêu cầu. Những vấn đề của công ty, tôi nghĩ chị không nên ... tò mò.

Ca Thơ vô tình đi ngang, vô tình nghe những lời Mẫn Chi. Cô nhớ đến thái độ kiêu kì của cô ta hôm ở nhà hàng thấy ghét, nên dừng lại trả lời thay cô nhân viên tiếp thị.

Mẫn Chi nhăn trán:

– Cô là ai? Tại sao có thái độ xúc phạm khách. Cô biết tôi là ai không? Tôi hỏi, chỉ vì tôi muốn giúp công ty Đông Phương.

Ca Thơ rùn vai:

– Tôi chả là ai cả ở chỗ này thì chắc chắn tôi là một thành viên của Đông Phương. Cô là ai tôi không quan tâm, cái chính là cô không nên tò mò, tọc mạch. Thương trường đâu phải nơi tùy tiện bày tỏ quan điểm của mình, dù cô thân với giám đốc cũng vậy thôi.

Mẫn Chi nhìn xoáy vào mặt Ca Thơ, ánh mắt đẹp lóe lên:

- Tao nhớ rồi, mày ... tao đã gặp mày đi chung Diệu Linh.
- Một trí nhớ khá tốt. Tiếc rằng cách nói năng của cô chả mấy khi được chuẩn mực cho lắm. Người học thức ai lại “mày tao chi tớ” như dân bụi đời thế.

Mẫn Chi tức đỏ mặt:

- Hạng công nhân như mày, như thế cũng quá lịch sự rồi. Tao thật buồn khi Đông Phương có những loại công nhân vô học. Hèn gì, đến giờ này, công ty vẫn chưa tìm được chuyên viên thiết kế giỏi. Chả phải lý do vừa thiếu nguyên liệu, thiếu nhân tài à?

Ca Thơ so vai:

- Cô tự tin như thế chắc hẳn cô đã có trong tay tập thiết kế thời trang dự thi.
- Đúng đấy! Mày nói với mẹ con bà Hân, tốt nhất là rút khỏi cuộc thi, như thế cái công ty “cỏn con” của bà ta sẽ được tồn tại, trứng mà đòi chọi đá e rằng công ty của bà ta sẽ tan tành mây khói đấy.
- Chưa chắc đâu.
- Mày nghĩ Diệu Linh đủ sức thi với tao à?
- Diệu Linh học thiết kế cho vui, nó không coi đây là nghề nghiệp, nó thua cô là chắc. Song dì Hân thì không đâu:

Mẫn Chi cười mỉa:

- Dựa vào bản lĩnh của người đàn bà nhà quê, vừa ti toe giàu, học đòi làm tỉ phú thành phố ấy à. Tức cười quá.

Ca Thơ mím môi:

- Cô khinh người thái quá đấy. Tôi muốn chờ xem kết cục cuối, ai là người thắng cuộc.

Dứt câu Ca Thơ hất tóc bỏ đi. Bà Nam Phương nhú mày hỏi Nhã Phương:

- Cô gái ấy là ai thế? Người của chúng ta à?

Nhã Hương từ tốn:

- Thưa bà! Cổ là thư ký riêng của giám đốc Vĩnh Hoàng, chả lẽ bà tổng không biết?

Bà Nam Phương chép miệng:

- Tôi nhớ rồi. Vĩnh Hoàng đã báo cho tôi, nó tuyển thư ký. Tôi cứ lo nó

tuyển làm một cô gái xinh đẹp, như là một của các ông giám đốc khác. Bây giờ tôi khỏi lo rồi.

Nhã Hương nói:

– Bà không nghĩ cô Mẫn Chi gây khó dễ cho Ca Thơ à?

– Chuyện đàn bà con gái, ở đâu lại không xảy ra chứ. Vấn đề là phẩm chất tư cách của cô gái ấy kìa. Tôi nghĩ Vĩnh Hoàng chọn cô ta, ắt cô bé này khá lắm.

Câu chuyện tạm ngưng vì lúc đó Mẫn Chi đã tới trước mặt bà Nam Phương:

– Cháu chào bà?

Bà Phương nhẹ giọng:

– Mẫn Chi đấy à? Hôm nay sao rảnh rồi tới công ty bà thế?

Mẫn Chi tỏ vẻ hiền lành:

– Dạ, cháu định ghé thăm gian hàng mẫu của công ty bà. Xem thử chất lượng ra sao. Dù cháu và bà đều là những ứng viên dự thi, cháu vẫn muốn giúp bà, vì bà và anh Hoàng đâu rảnh thời trang như cháu.

Bà Nam Phương khẽ cười:

– Cám ơn cháu.

Mẫn Chi hót ngọt:

– Cháu không ngờ bà có hẳn một cửa hàng trưng bày thời trang cao cấp cỡ này. Hèn gì, bên cháu thua Đông Phương.

Bà Nam Phương nhếch môi:

– Vậy hả? Lâu nay bà vẫn nghĩ bà luôn thuộc loại cố chấp, lạc hậu. Bà thiên về sắc màu cổ truyền dân tộc hơn, có lẽ vì thế hàng Đông Phương không mấy nổi tiếng như bên cháu.

– Bà khiêm tốn nên nói thế. Cháu thì thấy khác.

Bà Phương đưa đẩy:

– Nói bà nghe coi.

– Hàng của bà toàn loại hàng độc quyền, khó công ty nào cạnh tranh nổi.

– Sau cuộc thi này chắc hẳn Đông Phương rửa tay gác kiếm.

– Bà nói vậy, phải do anh Hoàng chưa lên được bản kế hoạch dự thi không ạ?

Bà Phương nhẹ tênh:

– Vĩnh Hoàng từ trước giờ vốn không mê kinh doanh thời trang. Nó chỉ vì bà.

Mẫn Chi cười cười:

– Bà cho phép cháu giúp bà nhé.

Bà Phương điềm tĩnh:

– Ai lại làm thế hả cháu. Dù cháu được bà chọn để trở thành cháu dâu tương lai. Nhưng việc ấy còn chưa đến đâu đến đấy, cháu không thể vì Vĩnh Hoàng, bán đứng sự kỳ vọng của gia đình cháu.

– Cháu tình nguyện kia mà.

– Bà hiểu, nhưng bà không thể. Một ngày làm con, thì suốt đời phải hiếu thảo, hưởng hồ cháu mang họ Cao, là máu thịt của dòng họ. Cháu vì thằng cháu của bà mà quên đi cái tình, cái hiếu thì bà thật sự coi thường cháu. Tốt nhất cháu cứ để mọi việc trôi theo tự nhiên. Dù thắng hay bại, bà cũng dựa vào thực lực của công ty bà.

Mẫn Chi rất muốn hỏi bà Phương về Vĩnh Hoàng. Nhưng thái độ của bà hôm nay bắt Chi phải e dè, thận trọng. Chắc câu chuyện hồi nãy giữa Chi và con nhĩ Ca Thơ đã lọt vào tai bà. Lẽ đời, ai lại bỏ người nhà, bênh vực kẻ đối địch của mình bao giờ. Coi như Ca Thơ là người nhà của bà Phương trong trường hợp này cũng đúng thôi. Khôn ngoan, Mẫn Chi nói chuyện phiếm cùng bà Phương vài câu rồi xin phép ra về.

Bà Nam Phương trở lên phòng giám đốc. Vĩnh Hoàng kêu nhỏ:

– Bà ngoại, chả phải ngoại nói sáng nay ngoại không khỏe hay sao? Bây giờ ngoại còn đến công ty. Có phải vì ngoại không mấy tin tưởng cháu không?

Bà Nam Phương lừ mắt:

– Đừng suy diễn lung tung. Ngoại già rồi, chuyện mệt mỏi cũng là thường tình. Mệt một lúc rồi hết. Căn nhà chúng ta rộng như một tòa lâu đài, nhưng lại quá ư vắng vẻ. Cháu muốn ngoại chết buồn ở nhà hay sao?

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Cháu nói, nhưng bà ngoại đâu chịu nghe. Ngoại nên đón Hồng Lam về ở cho vui.

Bà Nam Phương lắc đầu:

– Không phải ngoại không thương con Lam. Dì út cháu mất, cũng chỉ để lại cho ngoại một mình nó. Hai đứa cháu mồ côi, bà đều thương như nhau, nhưng bà không ngờ Hồng Lam nó quá hư hỏng. Đã không chịu học hành đến nơi đến chốn, còn sinh tật để bây giờ công chưa thành, còn đeo mang thêm đứa con không cha. Mọi việc bà đều tha thứ hết, riêng việc này, ngoại thấy quá nhục nhã, nên không thể tha thứ. Cháu đừng giúp nó năn nỉ ngoại.

Vĩnh Hoàng vẫn nói:

– Nhưng cháu thấy mỗi tháng ngoại vẫn đều đặn gửi tiền vào tài khoản cho Hồng Lam đấy thôi.

Bà Phương hơi khựng lại:

– Ở thì cũng nên cho nó chút cơ hội vậy mà. Hoàng à! Lúc này Mẫn Chi tới đây đó cháu gặp nó không?

Vĩnh Hoàng so vai:

– Dạ không! Cỗ về chưa ngoại?

– Về rồi, con bé khiến ngoại bắt đầu thất vọng.

Vĩnh Hoàng cau mày:

– Mẫn Chi đã làm gì để ngoại phiền lòng vậy. Bình thường cô ta luôn biết cách lấy điểm với ngoại mà.

Bà Phương thở dài:

– Bà nghĩ mình đã sai lầm khi có ý đánh áp đặt cháu.

Vĩnh Hoàng dò dẫm:

– Ngoại ơi! Phải bà đã nghe Mẫn Chi nói gì phải không?

Bà Phương gật đầu:

– Nó không chịu thật lòng với tình cảm chúng ta dành cho nó. Cháu nghe được những lời con bé chê bai hàng mẫu của công ty, ắt cháu phải nổi giận hơn bà nữa.

– Cô ta chê hàng của mình hả bà?

– Hơn thế nữa. Hoàng này! Cháu phải bằng mọi giá tìm cho được người thiết kế trang phục xuất sắc. Chúng ta không thể thua con bé ấy.

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Còn 10 ngày nữa, các mẫu thời trang phải được duyệt và quyết định đâu

là hàng để dự thi. Chúng ta vẫn chưa tìm được người, cháu không biết thế nào nữa.

Cuộc nói chuyện giữa bà cháu Vĩnh Hoàng không hề lợt tới tai Ca Thơ. Vì lời hứa với Diệu Linh, buổi trưa Ca Thơ không dám ngủ, cô tranh thủ từng chút để đọc những tập bản soạn mẫu mã thời trang của các nhà tạo mẫu đăng trên các tạp chí. Cô mong muốn tìm ra chút gì đó đặc sắc cho những ý tưởng của cô.

Nhật Hạ đặt trước mặt Ca Thơ ổ bánh mì kẹp chả lụa, Hạ nhắn:

– Hạ thấy Câu Thơ ăn uống kêu này, không tốt cho sức khỏe. Ba bữa trưa liên tiếp Ca Thơ toàn ăn bánh mì, là sao? Chả lẽ Ca Thơ khổ đến mức ấy. Một đĩa cơm bụi cũng chỉ năm ngàn đồng, tại sao lại phải ăn uống kham khổ vậy?

Ca Thơ cười hiền:

– Không phải Thơ trùm sò cũng không tệ đến mức chả dám ăn được đĩa cơm dừa. Tại Thơ không có thời gian thôi. Nhật Hạ kêu lên:

– Không có thời gian? Thơ nói gì? Hạ không hiểu được. Buổi trưa chẳng phải chúng ta được nghỉ cả tiếng đồng hồ hay sao?

– Nhưng Ca Thơ rất bận.

Nhật Hạ nhìn xuống, thật lâu cô khe khẽ nói:

– Ca Thơ kêu bận vì thời gian nghỉ trưa, Thơ dành để vẽ phải không?

Ca Thơ cắn môi:

– Biết rồi thì làm ơn đừng la lớn nhé.

Nhật Hạ tò mò:

– Thơ vẽ gì thế? Đừng nói với Hạ, Thơ đang vẽ thời trang nhé.

– Ừm. ủa, tại sao Thơ lại không thể vẽ, khi được vẽ chính là niềm đam mê của Thơ.

Nhật Hạ so vai:

– Hạ đâu nói bạn không được vẽ. Nếu ca Thơ mê hội họa, thì nên đăng ký học lớp thiết kế. Cái gì cũng phải có bài bản mới được Thơ cho Hạ coi thử Thơ đang vẽ gì nào?

Miệng hỏi, mắt Nhật Hạ nhìn trừng trừng và tập giấy được đặt bàn, về mặt Hạ thoáng sững sờ:

- Ôi trời! Ca Thơ đang vẽ mẫu áo quần phải không?
- Buồn, nên Thơ tí toáy cho đỡ ghiền thôi, thời trang gì đâu.
- Cho Hạ xem chút đi Thơ.

Ca Thơ rùn vai:

- Thơ vẽ xấu lắm, coi rồi mất công Hạ hết đám mua đồ để mặc.
- Biết đâu, Hạ lại “kết” mẫu thiết kế của Thơ thì sao? Cho coi chút đi mà.

Nhật Hạ năn nỉ.

Ca Thơ hạ giọng:

- Coi rồi, xấu đẹp gì cũng đừng kể cho ai nghe nhé.
- OK!

Nhật Hạ như không tin ở mắt mình. Ngay trang đầu của tập bản thảo. Chỉ mới là những nét phác họa, nhưng Hạ vẫn dễ dàng nhận ra được nét đẹp của bộ váy mùa hè được cây cọ của Ca Thơ. Tập phác thảo có nhiều mẫu được vẽ đi vẽ lại, điều ấy chứng tỏ Ca Thơ không hề vẽ cho vui như lời Thơ nói:

Nhật Hạ nhìn Ca Thơ:

- Ca Thơ khiến Hạ bất ngờ. Nét vẽ của Thơ sống động và có hồn lắm. Chỉ nhìn thoáng qua thôi, tự nhiên Hạ đã liên tưởng được một bộ áo váy thời trang rất độc đáo.

Ca Thơ buột miệng:

- Liệu có bị trùng lặp với một mẫu mã nào đó mà Hạ từng nhìn qua chưa?

Nhật Hạ lắc đầu:

- Chưa hề.

Hạ chợt hỏi nhỏ:

- Nói thiệt cho Hạ biết đi Thơ, phải bạn được giám đốc nhờ vẽ không?

Tròn mắt, Ca Thơ kêu lên:

- Hạ nói sao? Giám đốc nhờ Hạ vẽ à? Anh ta đâu điên tới mức ấy.

- Tại sao?

- Còn hỏi nữa. Công ty này đứng vững trên thị trường bao nhiêu năm rồi?

Thương hiệu công ty được người tiêu dùng trong và ngoài nước biết đến, chả phải nhờ vào đội ngũ các chuyên viên thiết kế có thâm niên lâu năm hay sao?

Thơ không dám mơ cao đâu:

Nhật Hạ vẫn nói:

– Hiện tại, Hạ nghe nói giám đốc đang tìm nhà tạo mẫu mới đấy. Ca Thơ này, hay là Thơ thử đưa tập phác thảo của Thơ cho giám đốc coi, biết đâu chừng cơ hội đến với Thơ. Công ty đạt giải, Ca Thơ sẽ nổi danh thì sao?

Ca Thơ gạt phắt:

– Thôi đi, làm ơn để Thơ được bình yên. Cấm bạn nói lung tung chuyện hôm nay, nếu không, Thơ nghỉ chơi Hạ luôn.

Nhật Hạ gạn hỏi:

– Không thích trở thành nhà thiết kế, vậy Hạ tốn công tốn sức làm gì với các mẫu vẽ này. Hạ không tin là bạn vẽ giết thời gian đâu. Nếu như thế, thà ngủ cho khỏe mắt.

Ca Thơ so vai:

– Thơ bị lời hứa với một nhỏ bạn ràng buộc. Thơ vẽ cho nó vừa lòng thôi.

– Bạn của Thơ làm thời trang à?

Ca Thơ ậm ừ:

– Không, nó học mỹ thuật.

Nhật Hạ kêu lên:

– Chẳng lẽ bạn Thơ nhờ bạn vẽ để có bài dự thi?

– Hình như vậy.

– Câu chuyện đến đó, cũng vừa hết giờ nghỉ trưa. Ca Thơ cẩn thận cho tập phác thảo vào giỏ xách. Cô trở lên phòng tiếp tục làm việc. Thơ vô tình không biết trong cái đầu ma mãnh của Nhật Hạ đang vạch ra bao nhiêu câu hỏi. Để rồi vào buổi chiều, Nhật Hạ sau khi bưng trà lên phòng giám đốc. Hạ đã không thể "bí mật".khi cô nghe Vĩnh Hoàng bực dọc ngán ngán ngấm nói với Minh Thư, chị trưởng phòng thiết kế:

– Công ty trả lương cho các chuyên viên kỹ sư của phòng chị rất hậu hĩ. Tại sao đến giờ này tôi vẫn không nhận được, bất kỳ một mẫu mã nào cho đặc biệt hơn, sinh động hơn.

Minh Thư từ tốn:

– Giám đốc cũng biết đấy, thật ra anh chị em chúng tôi đã dốc hết tâm huyết vẫn không sao vừa ý giám đốc. Tôi không biết giám đốc cần gì nữa.

Vĩnh Hoàng gằn gằn:

– Chị phải biết lần thi này chúng ta có đến hai đối thủ khá mạnh. Họ có những thiết kế trang phục chuyên nghiệp, lại vừa đi tu nghiệp nước ngoài về.

Lệnh của bà tôi g ta nhất định. phải tạo lên những mẫu thời trang độc đáo, quyến rũ, trẻ trung nhất đối với giới trẻ và giới ca sĩ. Chị không thể nói không là không.

Minh Thư thở dài:

– Giám đốc nên tìm đến những ca sĩ nổi tiếng hỏi xem những bộ đồ của họ

Vĩnh Hoàng gắt lên ngắt lời Minh Thư:

– Tại sao lại là tôi? Việc của Chị chị lãnh lương chi vậy? Nếu chị không còn ý tưởng thiết kế, tự chị phải tìm đến bọn họ để học hỏi. Chị muốn giậm chân tại chỗ đến già ư?

Vĩnh Hoàng gằn mạnh:

– Tôi hẹn thêm ba ngày, chị nhất định phải làm được điều gì đó cho công ty.

Bây giờ chị về phòng, bàn bạc hướng giải quyết với nhân viên của chị đi.

Nhật Hạ vội bưng khay nước qua phòng tài vụ. Cô chợt nhớ đến tập phác thảo chưa thành nét của Ca Thơ. Biết đâu nhỉ, Ca Thơ lại chẳng làm nên kỳ tích? Nhật hạ không rành mấy vụ vẽ vời này. Nhưng cô linh cảm Ca Thơ đang vẽ mẫu thời trang, vẽ để giải trí như lời Thơ nói? Hay đó là đam mê chưa tìm ra đường đi cho một tài năng? Hạ có nên đem việc này kể cho giám đốc nghe?

Vĩnh Hoàng dẫn cây bút xuống tập thiết kế. Anh mệt mỏi lần buồn bực, suốt một giờ trôi qua, anh căng mắt vào các bản mẫu, cố tìm cho ra vài nét độc của bộ trang phục mùa hè, mùa đông cho lứa tuổi hồng hoàn toàn thất vọng.

– Giám đốc, cà phê của giám đốc đây!

Giọng Nhật Hạ vang lên.

Vĩnh Hoàng lãnh đạm:

– Cảm ơn! Cô để đó cho tôi. Cô có bỏ đường vô không vậy?

Nhật Hạ từ tốn:

– Dạ không! Tôi bắt đầu thuộc lòng thói quen của anh. Uống cà phê cỡ này chỉ uống đen, đúng không ạ?

– Cảm ơn!

Dứt câu Hoàng tiếp tục cầm tập phác thảo khác xem tiếp. Nhật Hạ vể tò mò:

– Giám đốc đang duyệt mẫu trang phục à?

Vĩnh Hoàng buột miệng:

– Ủ! Nhưng thật bức mình, khi cả phòng thiết kế nộp bản vẽ mẫu thì nhanh nhưng lại không ai chịu sáng tạo thêm. Nhìn bộ trang phục nào cũng khuôn sáo và nặng nề, chán quá.

Nhật Hạ dè dặt:

– Tôi được một người bạn cho coi tập mẫu thời trang. Tuy tôi không biết gì về kiểu cọ của từng bộ đồ. Tôi vẫn thấy đó là những bộ đồ đẹp.

Vĩnh Hoàng ngẩng phắt đầu, mắt anh nhìn Nhật Hạ chăm chăm:

– Cô nói thật hả?

– Thật trăm phần trăm.

– Bạn cô là ai thế? Cô giới thiệu để tôi làm quen nhé!

Nhật Hạ tủm tỉm:

– Không, cần đâu giám đốc ạ! Vì người ấy chính là thư ký của anh.

Vĩnh Hoàng trợn mắt:

– Thư ký ư? Chả lẽ là Ca Thơ? Cô ấy biết vẽ hả?

Nhật Hạ cắn môi, hạ giọng:

– Vâng? Anh không được kể với Ca Thơ là tôi nói cho anh nghe nhé? Ca Thơ biết, nó giận tôi luôn. Tôi dám cá, anh nhìn những bộ đồ thời trang nó phác thảo trên giấy, anh ưng ý liền.

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Cô yên tâm. Tôi hứa không để hai người xảy ra sự hiểu lầm. Bây giờ tôi phải tìm Ca Thơ.

Dứt lời, anh xoay người bước thật nhanh.

Nhật Hạ khẽ mỉm cười. Hình dung về mặt “bí xị” của Ca Thơ, cô biết chắc nhờ Thơ thừa thông minh để đoán ra ai đã khai bí mật của nó. Một tài năng

cần được ươm mầm khi có được đặt để sống. Ca Thơ không thể mãi chịu thua thiệt.

– Ca Thơ! Giám đốc gọi Thơ kìa.

Vũ Lâm - Phó giám đốc tài chánh bước vào phòng làm việc của Thơ, anh ra thông báo.

Ca Thơ khẽ nhú mào:

– Chuyện gì vậy anh Lâm? Em vừa đưa giám đốc ký duyệt tài liệu công tác, có nghe gì đâu?

– Anh không rõ lắm, càng gần ngày đăng ký dự thi, nên giám đốc có nhiều bất thường, em lên thử coi sao.

Ca Thơ so vai:

– Em ngán tính thất thường của giám đốc quá, y như kiểu anh ta bị thất tình.

Vũ Lâm cười cười:

– Suy diễn bậy bạ. Giám đốc Hoàng được hàng tá người đẹp theo đuổi. Anh ta đâu đã chịu cô nào đâu, yêu ai mà thất chứ.

Ca Thơ lăm bằm:

– Ai biết đâu.

Bằng nét mặt lụng bụng. Ca Thơ gõ cửa phòng giám đốc. Tiếng Hoàng vọng ra:

– Vô đi!

Ca Thơ xoay nắm cửa, cô bước vào nói nhỏ:

– Giám đốc gọi tôi?

Vĩnh Hoàng nhìn lên vồn vã:

– Ủ! Cô ngồi xuống, tôi có chuyện muốn hỏi cô một chút.

Ca Thơ đề phòng:

– Chuyện gì vậy giám đốc?

– Gọi tôi bằng anh, như cô gọi Vũ Lâm được không?

Ca Thơ nhẹ tên:

– Một câu gọi không quan trọng. Vấn đề là tôi và giám đốc có tôn trọng nhau hay không kìa. Hơn nữa, tôi muốn tôi cũng như những nhân viên khác, hiểu rõ bản thân tôi đứng ở vị trí làm việc nào.

– Cô đúng là khó tính.

– Bây giờ giám đốc mới nhận ra à. Tôi lại tưởng giám đốc rất ghét tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Tôi là đứa con gái khô khan, cục cằn lắm. Mong giám đốc thông cảm. Tôi còn nhiều việc chưa làm xong có việc gì cần xin giám đốc hãy chỉ dẫn.

Vĩnh Hoàng thẳng thừng:

– Tôi muốn cô hợp tác với tôi một việc.

Ca Thơ bật cười:

– Hợp tác? Anh làm như tôi đang là chủ nhân của một dự án gì không bằng. Tôi thừa lệnh của anh, chứ đâu dám mơ hợp tác.

– Tôi nói nghiêm túc không đùa đâu.

– Tôi cũng đâu dư thời gian để đùa.

– Anh cần gì ở tôi nhỉ?

Giọng nói của Ca Thơ như khiêu khích.

Vĩnh Hoàng nhấn mạnh:

– Tôi muốn cô giúp tôi tạo mẫu thời trang.

Ca Thơ bật kêu:

– Tôi ư? Anh làm ơn tha cho tôi. Công ty có hẳn một phòng thiết kế thời trang nổi tiếng, cùng đội ngũ chuyên viên giỏi. Tôi đâu dám mạo muội.

– Tôi vô tình biết Ca Thơ vẽ rất đẹp.

Ca Thơ buột miệng:

– Nhật Hạ phải không? Nhỏ này thiệt tình không hiểu gì về nghệ thuật, chắc nó thấy tôi vẽ nhì nhằng, nên nó nói với anh, đúng không?

Vĩnh Hoàng lắc đầu:

– Một người bạn của tôi họ biết rõ về Thơ và bật mí cho tôi hay. Ca Thơ hãy giúp tôi nhé!

Ca Thơ lắc đầu:

– Tôi không giúp được anh đâu. Tôi thích hội họa từ nhỏ, nhưng chưa từng học qua trường lớp. Mọi ý tưởng đều do tôi tự tưởng hình lên. Tôi không thể nói dối.

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Tôi đang rất bối rối, chỉ vài ngày nữa tôi phải đăng ký mẫu dự thi. Vậy

mà hiện tại tôi chưa nhận được mẫu phác thảo nào có khả năng nhất. Tôi không quan tâm vấn đề bằng cấp. Cái tôi cần là những mẫu thời trang hoàn toàn mới lạ, dù chỉ vài thay đổi trên tà áo. Ca Thơ Hãy đồng ý giúp Ca Thơ nhé!

Ca Thơ mím môi:

– Tôi e rằng tôi sẽ khiến anh thất vọng. Tôi vẽ chơi thôi, chẳng thể đem nó ra dự thi.

Vĩnh Hoàng năn nỉ:

– Thơ! Có thể cho tôi xem những phác họa của cô không?

Ca Thơ khố sở:

– Tôi nghĩ anh chả cần tốn thời gian, vì chắc chắn những mẫu vẽ ấy chẳng đẹp gì.

– Tôi năn nỉ cô đấy. Biết đâu chừng trong tất cả những điểm thô sơ nhất, lại nổi trội ý tưởng độc đáo.

Thơ chép miệng:

– Anh nói thế khiến tôi nuôi hi vọng, tôi có khả năng trở thành người thiết kế thời trang à? Mơ mộng vốn dĩ dành cho những kẻ thua thiệt như tôi, anh đừng ảo tưởng vào điều không thể.

Vĩnh Hoàng vẫn nói:

– Muốn biết, Thơ nên cho tôi coi.

Thơ so vai:

– Tôi chấp nhận, bởi tôi là “linh”. Giám đốc yêu cầu, tôi không thể chối từ. Tôi ghét bị hiểu lầm rằng tôi đang cố tỏ ra kiêu hãnh lắm.

– Tôi không hề nghĩ vậy. Dù sao Thơ đồng ý cho tôi xem là được rồi. Nhưng là khi nào nhỉ?

Ca Thơ cắn môi:

– Ngày mai.

Vĩnh Hoàng mừng rỡ:

– Thơ hứa đấy nhé!

– Tôi luôn là người giữ chữ tín. Tôi nói trước nếu bản vẽ của tôi làm anh chán nản thêm. Anh không được mắng tôi đấy.

– Chắc chắn không xảy ra điều đó đâu.

– Bây giờ tôi đi được chưa?

Vĩnh Hoàng mỉm cười:

– Gấp vậy à? Chiều nay tan sở tôi mời Thơ ăn cơm tối nhé!

Ca Thơ so vai:

– Cám ơn! Tôi không có thói quen trường giả ăn cơm bên ngoài, vì hoàn cảnh tôi không cho phép.

Dứt câu, Thơ đứng lên. Vừa lúc ấy cửa phòng bật mở. Mẫn Chi cùng bà Nam Phương bước vào. Mẫn Chi nhếch môi:

– Tại sao cô lại ở đây?

Ca Thơ hất mặt:

– Tất nhiên là do giám đốc gọi tôi tới. Cháu chào bà tổng giám đốc ạ!

Khi chào bà Phương, vẻ mặt Thơ bình thản, giọng cô trầm tĩnh, khác hẳn lúc trả lời Mẫn Chi.

Mẫn Chi khinh khỉnh:

– Cũng đúng thôi, nhân viên tạp dịch, giám đốc sai bảo là lẽ đương nhiên.

Nhưng anh Hoàng cũng không nên dễ dãi để những người không phận sự ít tới phòng giám đốc là hơn.

Vĩnh Hoàng lạnh lùng:

– Cô ấy là thư ký của tôi, một thư ký rất giỏi đấy.

Ca Thơ chậm rãi:

– Không còn gì nữa, tôi lui được rồi chứ giám đốc.

Hoàng gật đầu:

– Cô nhớ giúp tôi nhé?

Ca Thơ điềm đạm:

– Tôi ít khi chấp nhận việc ngoài khả năng, song đã hứa, tôi không để giám đốc thất vọng đâu. Cháu chào bà!

Lần này, Ca Thơ bước thang khỏi phòng.

Mẫn Chi xụ mặt:

– Anh Hoàng! Cô ta làm thư ký của anh thật à?

Vĩnh Hoàng đáp:

– Thật trăm phần trăm, Mẫn Chi sao có thái độ ghét hận Ca Thơ nhỉ. Chả lẽ hai người từng quen nhau?

Mẫn Chi cong môi:

– Tướng con nhỏ cù lần quê một cục này sao có thể là bạn của em. Em vô tình biết nó thôi.

Bà Nam Phương trầm giọng:

– Thái độ lúc này của cháu, không phải của một người trí thức. Lần sau cháu cần lịch sự khiêm tốn hơn. Là do cháu là cháu của bạn bà. Bà coi cháu như Vĩnh Hoàng mới góp ý. Con người ta thành đạt, trụ vững ở một vị trí không chỉ nhờ vào tiền tài, còn phải có được sự nể phục của đồng nghiệp, công nhân nữa. Cháu đừng quên điều rất nhỏ này.

Mẫn Chi tuy không thích kiểu “dạy đời” của bà Phương, nhưng cô yêu Hoàng, cô cần lấy lòng bà Phương vì Hoàng, vì công ty Đông Phương, cô có thể nhẫn nhịn tất cả.

Mẫn Chi cúi đầu biết lỗi:

– Cháu cảm ơn lời khuyên của bà.

Bà Nam Phương khẽ cười:

– Bỏ chuyện đó đi. Cháu bảo có chuyện cần bàn với Vĩnh Hoàng. Bây giờ cháu gặp nó rồi, muốn nói gì cứ nói thoải mái đi nhé.

Quay sang Vĩnh Hoàng bà cười cười:

– Coi mặt cháu kìa. Đàn ông con trai đừng xụ xị khó thương lắm. Bà thì rất muốn cháu của bà mau cho bà được ngồi vào chiếc ghế trang trọng nhất, làm chủ hôn sự của cháu đấy Hoàng. Bây giờ bà có việc phải đi.

Vĩnh Hoàng rùn vai coi đồng hồ:

– Ngoại à, 15 phút nữa con phải họp hội đồng quản trị công ty. Ngoại quên hay sao?

– Ngoại không quên. Hiện tại cháu vẫn còn 15 phút rảnh rồi, 15 phút ấy biết đâu chừng làm thay đổi một cuộc đời đó cháu. Vui vẻ lên nào.

Không để Vĩnh Hoàng kịp nói thêm câu gì, bà Nam Phương đẩy cửa qua phòng bên.

Mẫn Chi từ đầu tới cuối thấy Vĩnh Hoàng tỏ thái độ xa lạ với mình, cô giận ghê lắm. Nếu không phải Hoàng, này giờ cô đã bỏ đi từ lâu.

Cố tạo cho mình vẻ thản nhiên, Mẫn Chi mỉm cười:

– Anh Hoàng! Chi đã làm gì khiến anh luôn khó chịu với Chi vậy?

Vĩnh Hoàng trầm tĩnh:

– Tính khí anh xưa nay thế nào, chắc Chi đâu lạ. Đừng tốn thời gian vào những điều Chi hiểu rất rõ rằng khó bắt giữ nữa.

Mẫn Chi nhỏ nhẹ:

– Ngày trước anh không bao giờ nói như vậy với Chi . Phải vì anh đã có người con gái khác không?

– Hiện tại tôi chưa có ai cả. Nhưng tương lai thì chắc chắn tôi phải tìm cho riêng tôi một nửa của tôi đang thiếu.

– Anh không hề dành cho em chút cảm tình nào trong tim anh? Anh quên là giữa hai chúng ta đã được hai gia đình hứa hẹn à?

Vĩnh Hoàng thản nhiên:

– Người lớn bên nhà anh không hề áp đặt anh. Chính xác hơn, tuy bà ngoại anh đã một thời muốn chúng ta trở thành vợ chồng. Nhưng đó là khi anh đang ở tuổi 18, đôi mươi. Bây giờ anh đã trưởng thành, ngoại không quên lời hứa cùng nội của em. Song bà ngoại cho phép anh được quyết định hạnh phúc của mình, bà không ép anh, chỉ cần cô gái anh yêu thương biết yêu kính ngoại, hiếu thuận trọn vẹn. Thì dầu thân phận người ấy giàu nghèo gì, ngoại cũng cho anh kết hôn.

Mẫn Chi run giọng:

– Anh chưa trả lời câu hỏi của em.

– Anh không muốn em tổn thương. Anh tin rằng em đủ thông minh để nhận ra, tình cảm lứa đôi không thể miễn cưỡng, rằng chúng ta có rất nhiều bất đồng.

Dù sao anh cũng muốn chúng ta luôn là bạn tốt của nhau. Anh không có em gái ...

Mẫn Chi mím môi cắt lời Hoàng:

– Em không thích làm em gái anh. Em đã hi vọng, đã chờ đợi anh bao năm. Kể cả bây giờ, khi hai gia đình chúng ta cùng đối đầu nhau trong cuộc thi có tính chất quyết định sự tồn tại của công ty mình. Em vẫn muốn được giúp anh. Vĩnh Hoàng! Chúng ta đã sống và lớn lên bên nhau từ nhỏ. Hãy cho em cơ hội, em hứa nhất định sửa chữa được các khiếm khuyết em còn khiến anh bất bình nhé Hoàng!

Vĩnh Hoàng kêu lên:

– Mẫn Chi! Đừng ép anh phải nói thẳng, anh có thể thua trong cuộc thi này. Nhưng anh không thể đem hạnh phúc đời anh đặt vào em. Vì anh không yêu em.

Mẫn Chi bật khóc:

– Anh nói dối. Nếu không yêu em tại sao hồi trước anh luôn quan tâm chăm sóc và bảo vệ em? Vĩnh Hoàng! Em sẽ chết mất nếu cuộc đời này em không có anh.

Vĩnh Hoàng đặt tay lên vai Mẫn Chi, anh trầm giọng:

– Anh biết em vốn kiên cường. Em biết rất rõ tình cảm của anh. Là do em cố chấp, em kiêu hãnh, muốn chứng tỏ bản thân em thôi. Anh chả xứng đáng để em tự hủy diệt tương lai của mình. Em xinh đẹp, thông minh, tài giỏi, rồi đây sẽ có rất nhiều người đàn ông tốt hơn anh, tìm tới em, yêu em. Em nên thả lỏng tư tưởng, đừng tự ép mình nghe Chi.

Mẫn Chi gục đầu trên vai Hoàng khóc lặng. Hoàng để yên cho cô khóc, một lúc sau anh khẽ gỡ tay cô ra khỏi vai anh. Anh nhẹ nhàng:

– Em lau mặt đi. Đã tới giờ anh phải đi rồi. Anh không đưa em về được, em hãy cẩn thận nhé! Đường phố dạo này không an toàn lắm đâu.

Mẫn Chi thở dài:

– Anh không hỏi em đến đây làm gì à?

– Anh nghĩ không cần thiết lắm.

– Nếu đó là cuộc thì thì sao?

Vĩnh Hoàng nhìn cô:

– Em muốn nói là em muốn giúp anh à?

– Em đã hứa với ngoại anh. Bà cho em biết anh chưa có được những mẫu thời trang đẹp để dự thi.

– Và em đến để đưa mẫu cho anh à?

Vĩnh Hoàng điềm đạm:

– Em hãy lo cho công ty bên gia đình em cho tốt. Anh muốn tự chứng minh thực lực công ty anh. Nếu thật sự công ty anh không thể thắng thì đó là lỗi ở ban giám đốc. Anh không trách phiền ai cả. Cuộc thi này là để khẳng định vị trí, thương hiệu của mình. Anh muốn cạnh tranh công bằng, cảm ơn

em đã có ý tốt giúp anh. Yên tâm đi. Nhất định anh sẽ tạo cho em sự ngạc nhiên đột phá đấy.

Đừng chủ quan khinh thường đối thủ nhé!

Mẫn Chi gặng tới:

– Anh không muốn em giúp anh thật hả?

Vĩnh Hoàng cười:

– Anh luôn là người thẳng thắn. Anh không thích những gì không do anh làm ra.

– Bây giờ anh phải đi rồi, xin lỗi em?

Thái độ của Hoàng khiến Mẫn Chi đã tự ái càng tự ái hơn. Cô đứng lên lặng lẽ bước ra cửa. Trước khi xoay nắm đấm cửa, cô nói:

– Anh nói vậy, em không thể mặt dài mày dạn van xin chút tình cảm nơi anh nữa. Em sẽ cùng anh quyết định sự thắng bại. Anh nên nhớ! Mẫn Chi không dễ dàng bị thua cuộc đâu. Chúc anh thành công.

Vĩnh Hoàng nhìn theo Chi, nuốt vào lòng tiếng thở dài. Một thời, anh đã nghĩ cô chính là nửa còn lại của anh. Cô là tình yêu của anh. Vậy mà giờ đây anh lại đứng dừng nhìn cô khóc, có phải vì anh đã yêu ai khác không? Tự hỏi lòng mình để tự chế giễu mình bởi cho tới lúc này anh vẫn solo một mình đấy chứ. Dù sao nói thẳng được với Mẫn Chi cũng tốt.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 5

Ca Thi nói ngay khi mở cửa cho Ca Thơ:

– Chị Diệu Linh đợi chị trong nhà đấy.

Ca Thơ hỏi:

– Chị ấy xuống lâu chưa?

– Hồi ba giờ mấy.

– Sao em không nói Diệu Linh lên công ty gặp chị.

– Em có nói, nhưng chị ấy biểu không gặp gì. Tối nay chị ấy ngủ lại.

Ca Thơ chưng hửng:

– Đang lúc nước sôi lửa bỏng này, Diệu Linh còn đầu óc đi nhong à? Thế em đã nấu nướng gì để Diệu Linh ăn không?

Ca Thi cười cười:

– Chị Hai dùng từ nghe như kiểu nhà binh ấy, em buồn cười quá à.

Ca Thơ so vai:

– Em nghĩ chị nói chơi chắc. Chị Diệu Linh ngày mốt phải trình bày mẫu thời trang để dự thi. Như vậy không phải bận tối mắt tối mũi ư?

Ca Thi le lưỡi:

– Nhưng em thấy chị Linh không hề có chút lo lắng nào. Chị còn đi chợ với em và cùng em làm bếp đấy.

Ca Thơ chặc lưỡi:

– Nó siêng bất tử thế, chắc chắn có mục đích.

Ca Thi nheo mắt:

– Em nghĩ chị Linh tin tưởng vào tài nghệ của chị, nên mới lạc quan thế.

Lần này chị Hai có dịp khoe nét vẽ tài hoa rồi nhé.

Ca Thơ lờm em:

– Mèo khen mèo dài đuôi vừa thôi Thi ơi. Ba có nhà chứ em?

Ca Thi lắc đầu:

– Dạo này chập tối là ba đi tản bộ, chị quên hay sao?

Ca Thơ cười:

– Chị không quên, nhưng ba đã ăn cơm chưa hả cô bác sĩ tương lai?

Ca Thi cong môi:

– Em nhắc ba rồi, nhưng ba biểu hôm nay ngoại lệ. Ba muốn đi bộ rồi nói về dùng cơm, chị đừng lo, hồi đi chợ về chị Linh đã mua cho ba chiếc bánh bao nóng. Ba ăn và uống thuốc rồi.

Vừa lúc ấy tiếng Diệu Linh vang lên:

– Thơ à! Về này giờ còn chưa vào nhà ư? Phải hai chị em nhỏ đang bàn mưu tính kế gì không?

Ca Thơ trợn mắt:

– Linh làm như chị em ta đang tính chuyện hại Linh vậy. Sao không xuống thẳng công ty tìm ta luôn.

– Không thích bị thiên hạ ì xèo. Một óc lằm.

Ca Thơ nhào tới nhéo Linh:

– Linh nói gì thế? Làm như ta và Linh là bồ bịch nên sợ dư luận không bằng?

Nói nghe nổi da gà.

Diệu Linh nhăn nhó:

– Úi da! Đau quá hà. Móng tay nhỏ giống hệt cái đinh ba, lủng da người ta quá.

Ca Thi le lưỡi:

– Em sợ nhất chiêu này của chị Hai.

Ca Thơ buông Diệu Linh:

– Ba mẹ Linh thế nào? Công ty tốt chứ?

– Ba mẹ bình thường. Mẹ nhắc Thơ suốt ngày khiến ta phát ghen lên, cứ như Thơ là con của mẹ chứ không phải ta. Chán ời là chán.

– Thôi đi! Ta biết tổng Linh đang nghĩ gì trong đầu, đừng hòng gạt ta nhé!

– Biết hết còn làm bộ hỏi nữa, ghét nhỏ thật. Thế hôm rày Thơ vẽ được cho ta chưa?

Ca Thơ gật đầu:

– Thơ chỉ sợ Linh thất vọng.

Diệu Linh nôn nóng:

– Không đâu, Thơ mau chớ Linh coi đi?

Ca Thơ cười hiền:

– Không cho ta tắm rửa thay đồ đã à. Ta nóng lắm, suốt ngày mặc đồ công sở nó bức bối thế nào ấy. Thiệt tình à.

Tuy nói vậy, Ca Thơ vẫn kéo Linh vô căn phòng nhỏ của cô và Ca Thi. Mở hộc bàn, Ca Thơ lấy tập giấy A4 đặt vào tay Diệu Linh:

– Nằm đây từ từ coi nhé! Ta tắm rửa xong sẽ cùng Linh bình luận.

Diệu Linh mừng rỡ đón tập giấy:

– Cám ơn Thơ?

– Ơn huệ gì chứ. Nhỏ cứ xem kỹ, khi nào mẫu của ta trở thành thời trang thật sự, lúc đấy nhỏ muốn cám ơn cũng chưa muộn.

Trong lúc Diệu Linh ngắm kỹ từng mẫu vẽ, Ca Thơ ôm đồ xuống phòng tắm. Nhà cửa chật hẹp, phòng tắm nhỏ chút xíu, nhưng Ca Thơ luôn bằng lòng với những gì mình có.

Đang lang thang suy nghĩ, Ca Thơ nghe tiếng Ca Thi chấp chới:

– Anh Quang hả? Lại đem gì cho tụi em thế?

Quang cười:

– Không có phần hai chị em Thi đâu. Chai mật ong, mẹ anh biểu đem qua biếu ba em đấy.

– Mẹ anh đâu cần tốn kém với ba em như vậy chứ. Em nghĩ em không dám nhận đâu.

Quang nói:

– Cái gì mà tốn kém với không nhận hả? Mật ong ruồi thứ thiệt do một người bà con của mẹ anh vừa từ Đắc Lắc đem về, tự tay chú ấy bắt được tổ ong đấy.

Loại mật ong này đem trộn với nghệ, dùng trị bệnh đau bao tử rất hữu hiệu.

Ca Thi chép môi:

– Nhưng ba em đã phẫu thuật rồi.

– Phẫu thuật để cắt bỏ phần loét lủng dạ dày thôi, chả phải bệnh án của ba em vẫn còn câu “viêm mạc bao tử kinh niên” sao? Uống thuốc nghệ nhồi mật tức là ba em tự chữa và đề phòng bệnh tái diễn, đồng thời giúp việc tăng hồng cầu trong máu cho ba em. Vì thế em không thể không nhận.

– Anh có vẽ rành về khoản thuốc thang, lẽ ra dạo trước anh nên thi y khoa.

Quang chưa kịp trả lời, thì Ca Thơ đi lên phòng khách. Cô mỉm cười:

– Anh Quang hả? Hôm nay đâu phải ngày học Anh văn ...

Quang khoát tay:

– Anh sang nhà đâu phải chỉ để rủ Thơ đi học. Ủa, hình như nhà chưa ăn cơm và có khách hả?

Ca Thi tròn mắt xen ngang:

– Sao anh biết hay vậy?

Quang bật cười:

– Chẳng phải mâm cơm còn nằm trên bàn ăn hay sao? Mùi thức ăn thơm phức chứng tỏ chị em em làm cơm đãi khách chứ còn nhà tụi em, anh lạ gì. Mấy khi chịu tốn kém cho các món đồ ăn.

– Anh Quang nói không sai. Hai con nhỏ keo xít này thích giữ eo đã đành, còn cố tình ăn uống kham khổ để ba Công phải thiếu chất theo tụi nó, đáng bị ăn đòn lắm.

Diệu Linh ra tới, lên tiếng.

Quang kêu nhỏ:

– Thì ra là Diệu Linh. Đây! Quang nói đâu có sai.

Ca Thơ xụ mặt:

– Hai người đừng hùa nhau kê kích Thơ. Hoàn cảnh của Thơ để gia đình có ngày ba bữa cơm không đói đã là quá tốt. Thơ không lo được đủ đầy cho ba Thơ, Thơ đã khổ tâm lắm rồi. Hai người đừng khiến Thơ buồn nữa.

Về mặt Ca Thơ khiến Diệu Linh hiểu nỗi lòng của bạn, cô nhẹ nhàng:

– Linh đùa thôi, đâu có ý kê kích Thơ. Nếu Linh rơi vào hoàn cảnh Thơ, chắc gì Linh được như Thơ chứ. Đừng giận Linh ghen.

Quang cũng cười:

– Quang xin lỗi đã đùa không phải với Thơ.

Ca Thơ buồn buồn:

– Thơ biết hai người không cố ý, cũng không muốn Thơ buồn. Thơ cũng khát khao vươn lên, được lo lắng trọn vẹn tuổi già cho ba Thơ đủ đầy, khổ nỗi lực bất tòng tâm.

Diệu Linh trầm tĩnh:

– Ông trời không phụ lòng người bao giờ. Nhất là với những người con

hiếu thảo như Thơ. Nếu cuộc thi thành công, các mẫu thời trang do Thơ tạo gây được tiếng vang, có được chỗ đứng trong lòng người tiêu dùng. Cơ hội để Thơ đổi đời không còn xa nữa đâu.

Ca Thơ nhìn Diệu Linh:

– Ý Linh muốn nói linh chấp nhận các mẫu mã này à.

Diệu Linh mỉm cười:

– Nhỏ khiến ta bất ngờ, chắc hẳn cả ba mẹ ta cũng bất ngờ như ta thôi. Bây giờ ta hoàn toàn tự tin trước đối thủ của mình.

Ca Thơ chớp mắt. Cô nhớ đến lời hứa với Hoàng. Về mặt cô thần thờ. Điều này không qua được mắt Quang. Anh quan tâm:

– Thơ mệt à? Có cần uống thuốc gì không?

Ca Thơ lắc nhẹ:

– Thơ không sao.

– Nhưng Thơ có vẻ căng thẳng phải không Diệu Linh?

Diệu Linh gật đầu:

– Linh cũng thấy thế. Thơ, phải giám đốc lại gây khó dễ với Thơ không?

Ca Thơ nhẹ lời:

– Không ... người khiến Thơ suy nghĩ chính là người đòi đổi đầu Linh.

Diệu Linh nhăn trán:

– Mẫn Chi à? Nó đã làm gì Thơ?

– Cô ta chả làm gì Thơ. Nhưng cô ta đang trút tất cả sự giận dữ lên công ty Đông Phương.

Diệu Linh thở phào:

– Vậy mà Linh cứ tưởng Mẫn Chi dọa nạt gì Thơ. Con nhỏ ấy mê giám đốc của Thơ lắm mà. Sao bây giờ lại muốn khiêu chiến. Phải nó ghen khi giám đốc luôn có cô thư ký xinh đẹp cận kề không?

Ca Thơ so vai:

– Ta đâu phải đối thủ của nó.

– Không phải thì tốt.

Ca Thơ cắn môi:

– Nhưng còn công ty? Ta thật sự không biết phải làm sao đây.

Quang nôn nóng:

– Thơ chỉ đơn thuần làm thư ký cho giám đốc. Cô phần không có, cũng không nằm trong ban lãnh đạo công ty. Một nhân viên, cần gì phải lo lắng cho công ty chứ?

Ca Thơ điềm đạm:

– Vấn đề là ... bà tổng giám đốc muốn Thơ làm công việc tạo mẫu cho đề tài dự thi lần này.

Diệu Linh kêu lên:

– Tại sao họ biết Thơ biết vẽ? Phải vì Thơ muốn mọi người biết Thơ có tài không?

Ca Thơ chát chắng:

– Linh nghĩ Thơ là người tệ đến mức bán rẻ nhân cách, chính mình à?

Diệu Linh trầm tĩnh:

– Linh không cố ý. Nhưng công bằng mà nói, đứng ở vị trí của Thơ, có tài thì phải tìm cơ hội để biểu lộ mình. Song Thơ nên nhớ ba mẹ Linh luôn mở rộng cửa chờ Thơ về công ty phụ ba mẹ. Và họ sẵn sàng trả lương cho Thơ cao gấp ba lần mức lương hiện tại.

Ca Thơ dằng dằng:

– Cám ơn Linh! Thơ rất cần tiền, chính xác là Thơ luôn muốn đổi đời, muốn được thanh thản nhìn cuộc sống của ba và Ca Thi đầy đủ, ước mơ và khát khao, ai trong chúng ta đều có quyền mơ ước. Nhưng đôi khi đồng tiền khiến ta phải cân nhắc, dè dặt. Thơ đang phải đối diện với sự chọn lựa đó.

– Thơ nói rõ hơn được không?

– Người bạn làm chung vô tình nhìn thấy các mẫu phác thảo của Thơ. Cô ta đã tiết lộ cho bà tổng giám đốc biết (chi tiết này Thơ đã nói dối, vì cô không thể nói là do Vĩnh Hoàng yêu cầu cô vẽ). Bà tổng giám đốc đề nghị Thơ giúp bà, vì theo lời bà, phòng thiết kế của công ty đã hoàn toàn bế tắc, không thể tìm được sự sáng tạo mới.

– Thơ đã nhận lời à?

– Đúng ra Thơ đã từ chối. Nhưng Mẫn Chi khiến Thơ thay đổi.

– Mẫn Chi liên quan gì chứ? Nó cũng đại diện cho bà nó, cha nó, để gởi, đề tài dự thi. Loại một đối thủ, chả phải nó nằm chắc phần thắng hay sao?

– Ngược lại, cô ta vừa khêu chiến thêm với Đông Phương. Cô ta tỏ vẻ phần

thắng thuộc về mình, thái độ khinh người quá đáng của nó khiến Thơ ghét kinh khủng.

– Và Thơ nhận lời giúp Đông Phương à?

Ca Thơ điềm tĩnh:

– Thơ biết làm như thế là không đúng. Vì chẳng khác gì Thơ đang chơi dao hai lưỡi. Thơ không còn sự lựa chọn. Nhận lời giúp Linh, Thơ vì tình bạn, nhưng ăn cây táo, Thơ không thể đi rào cây sung. Vì thế Thơ đã đồng ý.

Quang kinh ngạc:

– Ca Thơ không nghĩ như vậy là mạo hiểm, là quá sức hay sao? Cùng một lúc Thơ vẽ mẫu cho hai công ty. Sẽ xảy ra sự trùng lặp. Và như vậy, trong kinh doanh người ta cho đó là sự ăn cắp mẫu mã.

Ca Thơ cặp môi:

– Thơ hiểu, Thơ cũng suy nghĩ rất kỹ rồi. Thơ sẽ cố gắng tạo cho các màu của hai công ty khác hẳn nhau.

Diệu Linh kêu lên:

– Rất khó đấy Thơ ơi!

– Khó cỡ nào. Thơ cũng phải hoàn thành. Những mẫu vẽ khi này Thơ giao cho Linh, nếu cần sửa chỗ nào, Linh cứ nói. Dù gì Linh cũng muốn thắng Mẫn Chi, đúng không?

Diệu Linh thở dài:

– Thơ chu đáo lắm. Hiện tại Linh rất yên tâm về các mẫu vẽ này. Linh đưa về cho ba mẹ coi, nếu họ đồng ý thì tốt, còn không, phải sửa chữa thì Thơ còn chịu cực đấy.

– Yên tâm đi bạn. Thơ không ngại vất vả đâu, chỉ cần bạn đoạt giải mà thôi.

– Vậy Đông Phương thì sao? Thơ có lòng tin không?

– Thật ra Đông Phương chủ yếu là sản xuất thời trang cao cấp dành riêng cho ca sĩ, người mẫu. Với những khách hàng này, Thơ đã có cách thiết kế riêng.

Nói đến đó thì ông Công đi bộ về tới. Quang và Diệu Linh mau mắn hỏi thăm sức khỏe của ông. Khi mâm cơm được hai chị em Ca Thơ dọn lên bàn, đồng hồ đã chỉ tới con số 7. Đã muộn cho bữa ăn tối của các gia đình

khá giả, nhưng lại là sớm cho những gia đình lao động nghèo. Bữa ăn hơi tốn kém một chút, vì Diệu Linh tự đi chợ. Ca Thơ gấp vào chén ông Công miếng thịt heo quay. Cô nôn nao nghĩ đến tương lai. Nếu các mẫu thời trang của cô thành công, chắc chắn gia đình cô được đổi đời. Thơ chỉ khát khao ba cô vui vẻ, và Ca Thi sang năm đậu đại học.

Bà Mai Lan nhìn Mẫn Chi bằng ánh mắt đầy tức giận. Mẫn Chi nhăn nhó: Bà nội! Tự nhiên nội kêu con, rồi nội nhìn con như con là tội phạm vậy. Đã xảy ra chuyện gì hả nội?

Bà Lan gằn gằn:

– Nói thật cho nội nghe, phải cháu đã giúp bà cháu Vĩnh Hoàng.

Mẫn Chi lắc đầu:

– Cháu không có.

Ái Ngọc vừa đấm vai cho bà Lan vừa chối lói:

– Chị còn nói không có. Chị muốn nội tức chết hay sao mà đi giúp địch thủ của mình. Ai không biết chị yêu Vĩnh Hoàng. Khi yêu, chuyện gì người ta lại không dám làm chứ.

Mẫn Chi tức giận:

– Tao không phải là loại người đê tiện như mẹ con mày. Vì lợi ích bản thân mà bất chấp thủ đoạn.

Ái Ngọc bấu môi:

– Chị không cần phải la hét. Lần này thử xem ai chống đỡ giùm chị. Tôi có ngu cũng không ngu đến mức đem cả công ty đặt vào ván cược tình yêu như chị.

– Mày nói rõ ra đi.

– Sợ gì chứ. Lần này các màu thiết kế là do chị tự tay làm được sự bảo trợ tuyệt đối của bà. Bà đã tin tưởng chị. Vậy mà chị cùng lúc lén thiết kế thời trang cho Đông Phương. Không phải chị cố tình bán đứng bà hay sao?

Mẫn Chi bực tức:

– Tao phải nói thế nào mày mới chịu tin tao đây. Tao đã nói là tao không hề vẽ mẫu cho Đông Phương.

Bà Mai Lan nhìn xoáy vào cô cháu cưng.

– Cháu thật sự không làm à?

Mẫn Chi gật đầu:

– Dạ! Nội đâu lạ tính bà Phương. Bây giờ thêm Vĩnh Hoàng, họ thà thua cuộc chứ đâu cần cháu giúp.

Bà Lan thở hắt ra:

– Vậy thì lạ thật!

Mẫn Chi nôn nóng:

– Đã có kết quả thi rồi hả nội? Sao cháu không biết nhỉ. Lẽ ra cháu tạo mẫu thì bản thân cháu phải có mặt trong ngày thi chứ ạ?

Bà Mai Lan thở hắt ra:

– Chưa có, nhưng một người thân của nội là thành viên ban giám khảo. Họ nói công ty Đông phương và Mùa Hạ là hai ứng cử viên sáng giá nhất. Nội nghĩ cháu giúp Vĩnh Hoàng, bởi cháu si tình cậu ta, cháu dám hi sinh bản thân lắm.

Mẫn Chi lầm bầm:

– Đông Phương đã nhờ được ai thiết kế tạo mẫu nhỉ? Thật không thể tin được, bà nội ơi! Liệu bà có quá bức xúc mà nghe lầm không nội?

Bà Lan lắc đầu:

– Ngày hôm qua, hội đồng giám khảo đã chấm phần lý thuyết, Đông Phương cho ra đời bộ thiết kế trang phục dạ hội, trang phục biểu diễn dành cho giới nghệ sĩ. Bộ mẫu này hoàn toàn thuyết phục được cảm tình của ban giám khảo.

Mẫn Chi kêu lên:

– Là ai đã hợp tác giúp Hoàng? Trước ngày phải nộp bộ mẫu dự thi, cháu có ghé thăm họ, chủ yếu là để xem tình hình thế nào. Cháu nhớ rất rõ buổi chiều hôm ấy, bà cháu Vĩnh Hoàng vẫn còn lo đến bất ổn kia mà! Nội ơi, còn công ty Mùa Hạ là công ty nào? Còn chúng ta? Cháu đã dồn tất cả tâm huyết, những gì cháu học hỏi được để tạo mẫu. Tại sao cháu lại thua họ?

Bà Lan thở dài:

– Nội lần đầu tiên nghe nhắc đến tên công ty này. Hình như cũng ở phía Nam, họ gọi dự thi bộ mẫu thời trang mùa hè dành riêng cho lứa tuổi hồng. Chúng ta phải đứng sau họ, hàng thứ ba đấy.

Mẫn Chi bậm môi:

– Cháu không tin cháu bị thua họ.

Bà Lan vỗ về:

– Cháu đã có lòng tin như thế, vậy thì chúng ta đành chờ ngày trình diễn của các người mẫu vậy. Cháu hãy cố gắng thêm chút nữa. Nội không cam lòng nếu Đông Phương thắng, họ tung ra thị trường hàng loạt mẫu mới, có nước công ty của chúng ta ... sập tiệm. Cháu nhất định phải nghĩ cách để giành lại thế thượng phong cho công ty chúng ta, cháu làm nổi không Chi?

Mẫn Chi hỏi bà Lan:

– Đã có thông báo chính thức ngày trình diễn bộ sưu tập trang phục chưa nội?

Bà Lan nói:

– Thứ năm tuần sau, tại nhà văn hóa thanh niên Hà Nội.

Mẫn Chi căn môi:

– Cháu sẽ cố gắng bằng tất cả khả năng của mình.

Ái Ngọc thùng thảng:

– Muốn thắng Đông Phương, trước hết chị phải thắng con tim của chị. Anh Hoàng không yêu chị, tại sao chị cứ phải ép lòng yêu đơn phương anh ta. Bộ thế gian này chỉ có anh ta là đàn ông à?

– Mày biết gì mà nói. Khi yêu rồi, hình như con người luôn yếu mềm, làm việc thụ động. Nhưng tao không cam tâm. Vĩnh Hoàng không thể thắng. Công ty anh ta toàn bọn người mẫu già nua, cổ lỗ sĩ. Ngay bọn chuyên viên thiết kế của anh ta cũng cổ xưa như bà ngoại anh ta. Họ đại diện cho cái gì đó của thập niên cũ. Tao là người đại diện cho nền thời trang trẻ trung sôi động, tao nhất định không khuất phục. Tình yêu và sự nghiệp, những gì tao muốn phải thuộc về Cao Nguyễn Mẫn Chi này.

Trong lúc bà cháu bà Mai Lan đang sôi sùng sục trước tin đồn, công ty họ có khả năng thua cuộc. Thì tại Đông Phương cũng đang diễn ra một cuộc nói chuyện không kém phần sôi nổi, tuy chỉ có hai người là giám đốc Vĩnh Hoàng và cô thư ký Ca Thơ.

Vĩnh Hoàng không giấu nổi cảm xúc, anh nhìn Ca Thơ bằng ánh mắt lung linh nắng và niềm vui. Ca Thơ hát mặt:

– Sếp à? Lo làm việc đi chứ. Tự nhiên sao sếp chạy vào đây rồi nhìn tôi y

như tôi là một vật thể lạ vậy chứ?

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Vì tôi đang muốn hét to lên cho cả thế gian này cùng biết và chia sẻ với tôi.

Ca Thơ tròn mắt:

– Sếp ... sắp lấy vợ hả?

Vĩnh Hoàng khựng lại:

– Lấy vợ? Ai nói tôi lấy vợ nhỉ?

Ca Thơ tỉnh queo:

– Tôi tự suy ra thôi. Người biết giấu cảm xúc của mình như sếp. Bây giờ lại muốn bứt phá tình cảm của mình, muốn cả đất trời cùng chia sẻ không phải do niềm vui sắp lấy vợ của sếp à? Tôi chỉ hơi tiếc cho anh một chút.

– Tiếc điều gì?

Ca Thơ so vai:

– Bạn gái của anh đấy. Giá như nhu mì một chút, dịu dàng một chút nữa, tôi dám chắc cô ấy rất hoàn hảo.

– Cô đang nói năng lung tung gì vậy? Tôi mà lấy vợ, cô coi chừng oan mạng đó.

– Tôi nói sai chỗ nào chứ. Mẫn Chi chả phải sắp kết hôn với anh à? Cô ta xinh đẹp, tài giỏi, chỉ cần anh bỏ thêm ít công ban đầu uốn nắn cô ta khi cô ta trở thành vợ anh. Tôi tin là anh sẽ rất hạnh phúc.

Vĩnh Hoàng giơ hai tay lên trời:

– Ôi Chúa ơi? Cô khiến tôi buồn cười quá! Tôi đâu nói tôi lấy vợ. Vợ tôi càng không bao giờ là Mẫn Chi. Cô làm ơn đừng phát ngôn linh tinh nữa nhé?

Ca Thơ làu bàu:

– Không nói thì thôi, làm gì anh phải trợn mắt trợn mũi nạt tôi vậy. Tôi mặc xác anh. Anh có gì để chỉ đạo tôi, hãy nói đi!

Thấy thái độ của Thơ, Vĩnh Hoàng vội vã:

– Ca Thơ hiểu lầm niềm vui của tôi rồi. Tôi chỉ muốn báo cho Thơ biết, bộ sưu tập của cô được đánh giá rất cao. Giá như đừng có công ty Mùa Hạ gì đó, chắc chắn chúng ta đoạt giải nhất.

Ca Thơ bàng hoàng:

– Anh nói thật hả?

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Tôi và bà tôi mừng lắm khi nghe tin. Tôi muốn cô là người đầu tiên tôi chia sẻ tin vui này. Ca Thơ! Bà tôi gửi lời cảm ơn cô.

Ca Thơ khịt mũi:

– Anh đừng nói thế. Tôi là nhân viên công ty. Nếu có thể góp một phần nhỏ bé của tôi cho công ty tồn tại, tôi thấy đó là trách nhiệm của tôi. Chả phải bà tổng và anh nữa, đã dành cho tôi rất nhiều ưu ái à.

Cẩn nhẹ môi, Ca Thơ nói thêm:

– Chưa qua trình diễn mẫu mã sao đã kết luận được thắng thua nhỉ?

Vĩnh Hoàng cười cười:

– Vấn đề tôi muốn bàn thêm cùng Ca Thơ là việc trình diễn đấy. Căn bản thì ban giám khảo đã chấm điểm rất cao cho bộ sưu tập của em. Nhưng để đoạt vòng nguyệt quế, để có được thương hiệu hàng đầu ngành thời trang, tất cả còn phải chờ vào đêm trình diễn trang phục. Ca Thơ ráng giúp tôi nhé!

Ca Thơ so vai:

– Tôi còn sự chọn lựa à. Bộ sưu tập do tôi tạo nên, nó khác nào con đẻ của tôi, và đã làm mẹ ai nỡ buông xuôi khúc ruột của mình. Tôi đành phải cố gắng thôi.

– Ca Thơ hứa là tôi yên tâm rồi.

– Anh đừng ý y, chủ quan quá. Thật ra tôi không đáng để anh đặt hết lòng tin đâu. Anh phải có sự chuẩn bị bên lề, lỡ tôi không làm nổi, anh cũng có người thay thế tôi.

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Tôi tin Thơ sẽ thắng, hãy cố lên.

Vĩnh Hoàng không hề biết chính anh đã gây cho Thơ một sức ép từ chính những nhân viên trong công ty. Tất nhiên họ không ai khác ngoài nhóm kỹ sư thiết kế. Người già, tay nghề thâm niên ngang với sự tồn tại của công ty. Trẻ tuổi là lớp cán bộ từng được bà Nam phương chọn tuyển rất kỹ. Và tất nhiên công ty nổi danh trên thương trường cũng nhờ vào cây bút vẽ tài hoa,

cây keo múa trên vải của họ.

Vậy mà lần này, một cuộc thi mở rộng thị trường, tạo thêm tiếng vang cho công ty thì họ liên tục bị giám đốc Vĩnh Hoàng chê bai, chỉ trích. Những tập mẫu thời trang họ tốn công sức tạo nên, đặt bao nhiêu kỳ vọng vào nó, đều bị giám đốc giận dữ chê bai. Điều đáng hận hơn, giám đốc giao việc hệ trọng này cho một con bé loi chơi, lóc chóc không bằng cấp, vì tính chưa rành. Ca Thơ cô thư ký riêng của giám đốc, ngoi lên từ tổ tạp vụ của công ty.

Là mọi người kháo nhau thế. Thực chất Ca Thơ thế nào, mặt tròn, mắt to, môi trái tim hay môi sứ thì cũng nhiều người chẳng biết cô là ai?

Nhật Hạ đang cúi húi lau chùi hành lang. Xuân Thùy, chuyên viên thiết kế số một của Đông Phương liên tục năm năm nay, khề hắng giọng:

– Này Hạ.

Nhật Hạ nhăn nhó:

– Chị gọi tôi à?

Xuân Thùy trợn mắt:

– Ở con nhỏ này, không gọi cô chả lẽ tôi gọi tôi.

Nhật Hạ đề phòng:

– Chị kêu tôi có gì không?

– Vô đây nhờ chút.

Nhật Hạ lắc đầu:

– Chị không thấy tôi đang phải lau cả dãy hành lang dài hun húi hay sao? Tôi mệt lắm, chị làm ơn đừng sai tôi dọn dẹp phòng thiết kế nhé! Hôm qua các người khiến tôi thu dọn một buổi bỏ hơi tai rồi. Hôm nay nhờ người khác đi?

Xuân Thùy gắt lên:

– Cô nói hơi bị nhiều đấy. Nãy giờ tôi đã bảo tôi sẽ sai cô dọn phòng à?

Nhật Hạ chớp mắt:

– Thế chị muốn tôi làm gì?

Xuân Thùy nghiêng răng:

– Không khiến cô làm gì cả chỉ muốn hỏi cô chút việc, được không?

Nhật Hạ cắn môi:

– Chị nói đi!

Xuân Thùy hỏi:

– Nghe nói thư ký riêng của giám đốc vừa đẹp vừa vẽ rất giỏi phải không?

Nhật Hạ vẽ suy nghĩ, rồi cười cười:

– Tôi hiểu rồi, chắc chắn chị đang sợ bị ngồi chơi xơi nước chứ gì?

Xuân Thùy kêu lên:

– Dạo nọ mày thích tới phòng tụi tao lắm mà. Tao có bao giờ đối xử tệ với mày. Hôm nay mày làm khó tao, phải vì tính dựa hơi con nhỏ Ca Thơ không hả?

Nhật Hạ cong môi:

– Tôi tuy là dân cu li thật, nhưng không hèn đến nỗi như chị nghĩ đâu chị ơi.

Ca Thơ cũng không giống chị, nó dễ thương và rất biết điều đấy. Đáng ghét!

Xuân Thùy nhận ra vẻ nóng nảy của mình, cô bèn đổi giọng:

– Xin lỗi Hạ! Tại tôi quá bị sự buồn phiền làm cho mất khôn. Hạ là tôi, chắc chắn Hạ cũng như tôi thôi. Đang yên đang lành, chẳng hiểu sao lần này giám đốc trở nên khó chịu như vậy. Cả tuần nay giám đốc hủy bao nhiêu tập phác thảo của tụi tôi rồi. Hạ không biết tụi tôi đã tốn nhiều công sức cho những mẫu thời trang thế nào đâu. Có tháng để nhanh chóng tìm mẫu mới, tụi tôi phải làm đêm, ăn uống thất thường, hoàn thành được mẫu hàng, tụi tôi sút đi vài ký. Dù sao như vậy giám đốc vui là mừng rồi. Còn lần này, quả thật bọn tôi vừa buồn vừa chán. Giám đốc tuyên bố bọn tôi không cần vẽ nữa. Hạ nghĩ xem làm sao bọn tôi không lo lắng chứ?

Nhật Hạ cảm thông:

– Chị đừng nghĩ ngợi làm gì. Thật ra Ca Thơ không muốn vẽ đâu. Nó từ chối mãi nhưng không được. Tôi không rành mấy vụ này, vô tình tôi nhìn thấy nó vẽ, tôi khoái quá lại nhìn bà tổng và giám đốc Hoàng than thở với nhau, thế là tôi đem việc nhỏ Thơ vẽ đẹp khoe với cậu ấy. Không ngờ vừa rồi, Ca Thơ lại làm nên kỳ tích.

Xuân Thùy thở dài:

– Hạ thân với Ca Thơ lắm hả?

– Ở thì cũng thân. Chị và mọi người yên tâm, tôi đảm bảo Ca Thơ không hề muốn dành chén cơm của mọi người đâu. Chả là bất đắc dĩ nó phải giúp công ty thôi.

Xuân Thùy thật thà:

– Thế ... cô ta đẹp không?

Tròn mắt, Nhật Hạ cười:

– Chị chưa biết mặt Thơ hả?

Xuân Thùy gật đầu:

– Giám đốc có cả một phòng dành cho thư ký. Tôi có quan tâm họ làm gì.

– Vậy thì chị cứ coi như chẳng hề có ai tên Ca Thơ tồn tại.

Vừa nói đến đó, bất chợt Ca Thơ ôm trên tay tập công văn đi qua. Ca Thơ cười hiền:

– Hôm nay Nhật Hạ làm ở đây hả?

Nhật Hạ cười:

– Ủ! Còn Thơ, nghe nói Thơ đã đồng ý giúp giám đốc hả?

Ca Thơ xụ mặt:

– Tất cả cũng tại Hạ hết, tự nhiên khoe làm gì để bây giờ Thơ rơi vào thế dở khóc dở cười.

Nhận ra người con gái đứng bên Hạ đang quan sát mình thật chăm chú. Ca Thơ chớp mắt:

– Chị cũng làm chung với Hạ à? Sao chị mặc đồ xịn quá vậy?

Nhật Hạ che miệng cười:

– Em nói rồi, con nhỏ này từ tâm lắm, nó chả muốn ai buồn nó đâu. Chị ấy là người của phòng thiết kế tên Xuân Thùy.

Ca Thơ chưng hửng:

– Em xin lỗi. Em nghe tiếng chị, nhưng không có điều kiện tiếp xúc nên ...

Giám đốc làm thế này dám có ngại em đập lộn các chị rồi mới nhận ra người nhà. Chán thật.

Xuân Thùy hỏi:

– Em không thích được chuyển qua phòng chị à?

Ca Thơ lắc đầu:

– Em có chuyên môn gì mà sang đó chứ. Em chỉ nhất thời gặp may thôi.

Em đang rầu thúi ruột đây. Lần này lo vẽ xong em nhất định không bon chen.

– Giám đốc muốn thì sao?

– Kệ anh ta chứ. Nguyên tắc tuyển chọn nhân viên, chả phải lúc nào cũng bằng cấp là số một ư?

Xuân Thùy nhẹ giọng:

– Em thành công lần này, em sẽ có rất nhiều đấy.

Ca Thơ thở dài:

– Em chỉ muốn là em thôi. Em ghét bị áp đặt lắm. Cầm cây kéo trên tay, đầu phải tất cả những chuyên viên vẽ đẹp đều có thể cắt đẹp đầu. Em toàn làm trong lúc ngẫu hứng. Vì thế em biết rõ em sẽ thế nào, nếu phải bó gọn trong khuôn khổ những tờ giấy A4 hay cây thước.

– Em đã đồng ý giúp giám đốc hả?

Ca Thơ khổ sở:

– Em từ chối không được. Hơn nữa em cũng muốn tốt cho các chị. Công ty thua đợt trình diễn này, người khốn khổ nhất chính là các kỹ sư phòng chị. Em không muốn mọi người bất mãn.

Xuân Thùy mỉm cười:

– Cám ơn em! Bây giờ chị yên tâm rồi.

Ca Thơ chớp mắt:

– Chị nói vậy là sao?

Nhật Hạ cười:

– Nãy giờ nghe tin giám đốc đặt tất cả kỳ vọng vào Thơ, các chị ấy xôn xao ghê lắm. Thì chén cơm người ta đang ăn mà, bị em giành mất, họ phải hờn phải giận, giờ thì tốt quá rồi.

Xuân Thùy cầm tay Thơ:

– Chị sẵn sàng hỗ trợ hỗ trợ em, cần gì em cứ nói đừng ngại nhé Thơ? Để chị về phòng thông báo cho mọi người mừng.

Xuân Thùy đi rồi. Ca thơ đưa tay lên ngực:

– Tạ ơn Bồ Tát! Người đã giúp con thêm lòng tin vào mọi người.

– Thơ còn chưa kịp khao hạ đấy!.

Ca Thơ Hạ giọng:

– Yên tâm đi! Thơ đã có sẵn quà tặng Hạ, bảo đảm trên cả tuyệt vời.

Nhật Hạ nhìn cười theo Ca Thơ. Cô thấy quý cô thật nhiều.

Diệu Linh quơ tay trước mặt Quang, miệng cô la nhỏ:

– Anh Quang?

Vẫn không nghe Quang ừ hử gì, vẻ mặt Quang bần thần, chắc chắn đầu óc anh đang lang thang suy nghĩ điều gì đó. Diệu Linh hích vai Quang:

– Anh Quang! Anh có cần tới bác sĩ không hả?

Quang giật mình, anh nhìn Linh lơ ngơ:

– Là Linh à? Sao Linh có mặt ở đây, vào giờ mà lẽ ra Linh đang phải đi học?

Diệu Linh mỉm cười:

– Em xin nghỉ học hai ngày giúp Ca Thơ tập dượt lần cuối để hoàn thành bộ sưu tập thời trang. Còn anh, sao đứng trước cổng công ty người ta, mặt mày bí xị vậy?

Quang cười gượng:

– Anh tính ghé rủ Ca Thơ đi ăn trưa.

– Anh hẹn nó chưa?

– Chưa! Nhưng bây giờ cũng không cần nữa.

Diệu Linh chớp mắt:

– Anh này thiệt tình à. Đàn ông phải mạnh mẽ, bản lĩnh. Con gái tụi em thích mẫu đàn ông hơi “bụi bùi” một chút. Ăn cơm vỉa hè càng vui. Anh sống cạnh Ca Thơ bao năm nay, anh lạ gì tính nết nó. Câu Thơ dị ứng vào các nơi ăn chơi sang trọng. Bây giờ còn sớm, anh vô rủ nó đi, Linh khỏi vào, đang lười leo mấy chục bậc cầu thang. Linh chờ ngoài cổng.

Quang bậm môi:

– Đã nói không cần nữa mà.

Diệu Linh cau mày:

– Anh này khùng thật, nhất hơn thỏ đế nữa. Anh không vô thì coi xe giùm Linh, để em vô kêu nó. Em nói trước bữa cơm hôm nay em bắt anh trả tiền đấy.

Diệu Linh dựng chống xe. Quang nói:

– Đừng vô nữa. Ca Thơ đi rồi.

Diệu Linh ngần ngại:

– Đi rồi à? Anh đã thấy nó, đúng không? Vậy sao anh không kêu nó? Sợ mấy cô gái làm chung Ca Thơ trêu chọc à? Người đâu mà nhát thế.

Quang nói nhỏ:

– Ca Thơ đi cùng giám đốc Hoàng, như thế Linh biểu tôi làm sao gọi cô ấy chứ?

Diệu Linh nhìn Quang:

– Anh khiến tôi bất mãn thay anh. Không dám gọi nó, thấy nó đi cùng giám đốc của nó rồi, sao anh không về còn đứng trông cây si ở đây làm gì?

Diệu Linh chép môi:

– Cả Linh và anh đều không rủ được Ca Thơ, hay là chúng ta cùng nhau đi ăn vậy, anh Quang?

Quang lịch sự:

– Cũng được, anh đang đói mờ mắt rồi.

Diệu Linh lém lỉnh:

– Thì ra này giờ vì đói quá, Linh múa tay trước mặt anh. Anh không phản ứng gì, ôi trời, thật tội nghiệp.

Quang hỏi Linh khi cả hai yên vị trong một quán ăn gần công ty Ca Thơ:

– Linh xuống sao không hẹn Thơ trước?

Diệu Linh so vai:

– Linh tưởng không xin nghỉ được, vì hôm nay Linh thi môn thể dục. Năm nỉ mãi thầy mới đồng ý để Linh thi lại đấy. Anh cười gì thế?

Quang tùm tùm:

– Chả ai xin thi lại bao giờ, Linh khiến người ta ngạc nhiên thật.

– Có gì đâu, tại Linh muốn giúp đỡ mẹ đến nơi đến chốn. Sự nổi tiếng của cha mẹ, con cái được thơm lây chứ bộ.

Quang hỏi nhỏ:

– Sao Linh biết Ca Thơ biết, vẽ đề mà nhờ nhỉ? Hai người xa nhau cả chục năm còn gì?

– Ký ức tuổi thơ của Linh luôn có Ca Thơ. Hồi ấy cô giáo đã dự đoán Ca Thơ có năng khiếu hội họa bẩm sinh. Nó từng đoạt giải, mỗi khi được cử đi thi vẽ tranh. Vì thế khi mẹ em cần người tạo mẫu, em đã nghĩ ngay tới Ca

Thơ, quả nhiên em không hề sai. Chỉ hơi buồn một chút về việc Ca Thơ đồng lúc giúp công ty Đông Phương à?

– Vâng! Bình thường người ta chỉ nên làm cho một công ty. Ca Thơ đã khác người.

– Đừng trách Ca Thơ. Cô ấy đang làm việc cho Đông Phương, cô ấy đâu thể từ chối họ. Cũng may cả hai công ty được cổ giúp vẽ mẫu mã đều đoạt giải cao nhất, vậy là tốt rồi.

Diệu Linh bất chợt nhìn Quang:

– Anh Quang thích Ca Thơ đúng không?

Quang gật đầu:

– Khó khăn lắm tôi mới duy trì được tình cảm với Ca Thơ. Cô ấy hay tự ti mặc cảm thân phận, nhưng tôi chưa có cơ hội ngỏ lời.

– Tại gia đình anh cấm cản à?

– Ba mẹ tôi vốn quý mến Ca Thơ. Tuy tôi chưa nói ra nhưng tôi nghĩ mẹ tôi không cấm đoán tôi đâu. Tính mẹ tôi rất thoáng.

– Không nói trước sự khẳng định của mình được. Bình thường hai bác có thể rất quý Ca Thơ. Nhưng việc trở thành sui gia được hay không lại là chuyện khác, anh đừng chủ quan. Dù sao tôi cũng muốn chúc mừng anh. Ca Thơ là người tốt, nó hội đủ điều kiện để trở thành vợ hiền, dâu thảo. Anh thật sự yêu thương nó thì hãy ngỏ lời đi nếu không anh sẽ ân hận đấy.

Quang bồn chồn:

– Linh nói vậy phải Linh đã biết được chuyện gì à?

– Tôi linh cảm rằng giám đốc Vĩnh Hoàng rất thích Ca Thơ, tình cảm trai gái khó nói lắm. Lửa gần rơm tất phải bùng cháy.

Quang thở dài:

– Tôi cũng nghĩ tới điều đó. Theo Linh, tôi phải làm sao?

Diệu Linh chưa kịp trả lời Quang, đã thấy anh bật dậy:

– Ca Thơ về rồi kìa.

Theo tay Quang chỉ, Linh nhận ra Ca Thơ đang ngồi sau chiếc @ còng của Vĩnh Hoàng, giữa hay người vẫn còn một khoảng cách nhỏ. Cô trầm tĩnh:

– Anh tiếp tục ăn đi nhé? Linh phải qua đó gặp Ca Thơ, ngày trình diễn thời trang cận kề rồi, sợ Ca Thơ không rảnh rang nữa. Anh muốn Linh nói

với Thơ điều gì không?

Quang lắc đầu:

- Thôi, không cần đâu. Tôi tự mình nói được, Linh đừng lo cho tôi.
- Vậy thì anh phải cố lên nhé! Khi hai nhà chỉ cách nhau một bức tường.

Diệu Linh thông thả băng qua đường, cô nói với bác bảo vệ:

- Cháu muốn gặp thư ký riêng của giám đốc.

Bác bảo vệ vui vẻ:

- Cô Ca Thơ phải không? Cô là gì của cố?
- Cháu là bạn.
- Cô ấy mới đi cùng giám đốc lên phòng, cô vào đi?
- Cháu cảm ơn bác!

Diệu Linh đến công ty Đông Phương đã vài lần, nhưng cô chưa vào trong lần nào. Cô hơi bất ngờ trước “mặt tiền” khá đồ sộ của công ty. Công ty Mùa Hạ lóa mẹ Linh so với Đông Phương giọng như con kiến đứng cạnh con ong vậy.

Nhưng con kiến thông minh sẽ không bị con ong biến thành miếng mồi ngon của nó. Diệu Linh hỏi thăm phòng giám đốc. Người ta chỉ cô lên lầu ba. Linh hăm hở leo từng bậc cầu thang. Cô gặp Ca Thơ ở lầu hai, cô đang ôm tài liệu đi xuống. Ca Thơ kêu lên:

- Diệu Linh! Nhỏ đến đây chi vậy?

Diệu Linh rùng vai:

- Tất nhiên là tìm Thơ rồi.

Ca thơ hạ giọng:

- Chắc không ngoài việc xem ta đã hoàn tất phần y phục mẫu phải không?
- Ừ!
- Linh yên tâm, tất cả đã hoàn tất.
- Bây giờ Thơ về với ta được không?
- Chắc là được, chờ ta đưa tài liệu lên phòng giám đốc xong, ta về luôn.

Diệu Linh cười cười:

- Vậy ta không lên trên nữa đâu. Sếp của Thơ biết Thơ bắt cá. hai tay cũng phiền phức lắm.

Thơ trợn mắt:

- Dùng từ kinh di ấy, chả hợp chút nào trong trường hợp của ta.
- Hoàng biết Thơ là người tạo mẫu cho Mùa Hạ chứ?
- Ta không rõ. Nhưng ta nghĩ anh ta biết vì Mẫn Chi rất cay cú ta. Con nhỏ ấy thua liền một lúc hai đối thủ, nên nó hận ta lắm.
- Thơ phải cẩn thận nhé? Mẫn Chi luôn ích kỷ, nó ghét ai thì người đó gặp tai họa đấy.
- Thơ biết rồi, chờ ta nhé!

Ca Thơ mau chóng lên phòng giám đốc. Mất hơn mười phút, cô mới trở ra. Diêu Linh hỏi ngay:

- Sao rồi?
- Không có vấn đề gì, mình về thôi.

Cả hai mau chóng rời công ty Đông Phương. Thơ không hề biết phía sau cánh cửa sổ phòng giám đốc, Vĩnh Hoàng đang dõi mắt nhìn theo. Theo như thỏa thuận, Ca Thơ chỉ giúp công ty vẽ mẫu. Việc may trang phục và người trình diễn do công ty và phòng thiết kế tự lo liệu. Ca Thơ không muốn vì sự thành công bất ngờ của cô khiến cả phòng thiết kế bị ngời chơi xơi nước.

Bà Nam Phương đẩy cửa phòng giám đốc, bà hỏi ngay:

- Sao cháu không giữ cơn bé lại hả Hoàng?

Vĩnh Hoàng cười:

- Cháu không thể ngoại ạ, Ca Thơ giúp công ty giành được chiếc vé lọt vào vòng chung kết đã là rất tốt rồi. Cô ấy có nguyên tắc của cá nhân cô. Cháu không thể bước qua ranh giới ấy.
- Nhưng cháu thích con bé, đúng không?

Vĩnh Hoàng kêu lên:

- Sao chuyện gì của cháu, ngoại đều biết cả vậy?
- Thì ... ngoại là bà của cháu mà. Cần bà già này giúp một tay không?

Vĩnh Hoàng tự tin:

- Không đâu ngoại ơi! Cháu tự mình nắm bắt hạnh phúc của mình. Cháu không muốn bà thêm lo nghĩ chuyện của cháu. Nhất là bà vẫn chưa thể dứt bỏ hẳn Mẫn Chi.

Bà Nam Phương gật đầu:

– Tùy cháu, cháu nhắc Mẫn Chi, ngoại mới nhớ, nó đang rất buồn. Tuy cùng được vào chung kết cuối thi, nhưng chắc hẳn bà nội Mẫn Chi cay cú lắm. Bà ấy vốn ích kỷ, nhỏ mọn, bà ấy sẽ trách mắng nó. Cháu nên an ủi Mẫn Chi, dù chỉ là bạn bè.

Vĩnh Hoàng từ tốn:

– Cháu biết rồi.

Hai bà cháu quay sang bàn việc khác. Hết giờ làm việc, Vĩnh Hoàng lái xe đi tìm Ca Thơ. Anh gặp Mẫn Chi ngoài cổng. Mẫn Chi thấy anh, cô chậm rãi bước đến chặn đầu xe Vĩnh Hoàng:

– Em có chuyện muốn nói với anh. Anh không từ chối chứ?

Vĩnh Hoàng điềm tĩnh:

– Anh không có nhiều thời gian đâu.

– Chỉ cần anh không từ chối em là tốt rồi.

– Vậy chúng ta tìm nơi nào uống cà phê nhé?

Mẫn Chi nhếch môi:

– Ai lại uống cà phê vào buổi chiều chứ. Chúng ta đi uống rượu. Lâu lắm rồi em không uống rượu, em muốn uống một ly với anh.

Vĩnh Hoàng kêu lên nho nhỏ:

– Đã nói anh không có thời gian kia mà.

Mẫn Chi nhẹ tênh:

– Một ly rượu thôi, đâu mất nhiều thời gian. Anh đừng lo, em không khiến anh khó xử đâu.

Vĩnh Hoàng đành phải đồng ý, dù tâm trạng anh không vui vẻ gì.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 6

Ca Thơ cùng Diệu Linh về lại Sài Gòn ngay buổi chiều sau khi ghé qua nhà. Ông Công đang coi ti vi. Ông ngạc nhiên khi thấy Thơ về sớm, bên cạnh còn có cả Diệu Linh, ông hỏi:

– Con gái không đi làm à? Còn Diệu Linh, cháu xuống lâu chưa?

Diệu Linh cười tươi:

– Cháu nhận lệnh của mẹ cháu phải xuống rước Ca Thơ lên Sài Gòn. Bác cho phép Ca Thơ lên nhà cháu chứ?

Ông Công cau mày:

– Đã xảy ra chuyện gì hả Linh? Kể cho bác nghe coi?

Diệu Linh cười nhẹ:

– Đâu có gì ạ. Cháu phải mời Ca Thơ lên làm cố vấn cho người mẫu của mẹ cháu.

Ông Công hiểu ra:

– Vậy mà không chịu nói ngay để bác lo con bé Thơ đã làm hư chuyện của mẹ cháu.

– Ngược lại đó bác ời! Công ty cháu đoạt giải, chắc hẳn Ca Thơ có phần thưởng xứng đáng. Cháu sẽ nói ba mẹ cháu xây lại nhà cho bác.

– Ba đừng nghe Diệu Linh nói lung tung. Nhà này đâu đã xuống cấp gì, còn ở được cho đến khi nào, tự ta đủ khả năng, ta nhất định biến căn nhà của ta thành căn nhà đẹp không thua gì nhà anh Quang bên cạnh.

Diệu Linh cong môi:

Ta nói nghiêm túc đấy. Hiện tại, công ty đã có phần thưởng lớn cho bộ sưu tập của Ca Thơ, đây là qui định chứ không phải mẹ ta trả công cho Thơ đâu.

Nếu công ty đoạt thêm giải trình diễn trang phục, các hợp đồng được ký kết, Ca Thơ cũng có phần lương nữa đó.

Ca Thơ rùn vai:

– Ta không nhận thì sao?

– Điên quá nhỏ ơi. Công sức của nhỏ, chứ đâu phải mẹ ta cho không Thơ.
Tại sao lại từ chối thành quả của mình?

Ông Công chậm rãi:

– Chuyện đâu còn đó. Hai đứa về Sài Gòn thì thu xếp đi cho khỏi tối.

Ca Thơ dịu dàng:

– Ba đừng nhân lúc con vắng nhà, tự ra ngoài tìm việc nhé. Ba phải uống thuốc đúng toa đây.

– Ôi! Con bé này, làm như ba là con nít hay sao, con phải dặn kỹ thế hả.

– Con lạ gì tính ba, con không ở nhà, không canh chừng giờ giấc, e rằng ba sẽ bỏ uống thuốc ấy. Con đi hai ngày mới về nên con không thể yên tâm cho sức khỏe của ba.

– Chị Hai đừng bận tâm. Em sẽ không để ba phải ăn bánh mì trừ cơm đâu.

Giọng Ca Thi vang lên.

Ca Thơ mừng rỡ:

– Em đi học về rồi hả Thi, vậy tốt rồi.

Ca Thi cười:

– Chị Hai định nói gì với em hả? Nếu là việc chăm sóc ba, thì chị đừng lo. Em không tệ đến mức hai cha con phải ra chợ mua cơm về ăn đâu.

Ca Thơ cười:

– Nghe em nói, chị yên tâm giao ba cho em đó. Chị phải lên nhà chị Linh vài ngày, em ráng lo cơm nước đủ đầy để ba ăn uống cho nóng nghe Thi.

– Dạ?

– Nhớ nhắc ba uống thuốc theo toa nhé! Ba chưa thật sự ổn định đâu. Đừng nấu cơm khô quá và nhất là phải nấu canh, mùa này thời tiết khô nóng, ăn uống không canh, không rau, con người dễ mệt mỏi lắm.

Ca Thi ôm vai Thơ:

– Chị hai, chị dặn kỹ cứ như chị đi lấy chồng mấy tháng mới ghé nhà vậy.

Hai ngày thôi mà.

Ca Thơ trầm tĩnh:

– Tại chị lo chứ bộ.

Ông Công gắt gỏng:

– Còn không mau đi cho sớm, con dặn hoài ba sẽ quên luôn đó.

Ca Thơ cười nhẹ:

- Con xin phép ba, tụi con đi đây.
- Chạy xe cẩn thận nghe Diệu Linh, đường sá đạo này xe cộ nhiều lắm, Ca Thơ tay lái còn yếu, cháu đừng để nó chạy xe nhé.

Diệu Linh cười:

- Cháu biết rồi, thưa bác cháu đi! Chị đi nhé Thi.

Diệu Linh đề máy chiếc Dylan, trước khi cho xe chạy, cô còn nhìn qua nhà Quang. Cổng nhà Quang khép kín, nhưng trong sân có vài chiếc xe máy và phòng khách nhà anh vọng ra tiếng cười nói rộn rã. Chắc nhà Quang đang có khách nên anh đã không ra gặp Ca Thơ, Linh lao xe ra khỏi con hẻm nhỏ.

Bà Hân vừa nghe tiếng còi xe ngoài cổng, bà bật dậy nói với chồng:

- Chắc con Linh về.

Ông Hân cười:

- Kiểu nhấn còi đó ngoài con gái cứng của em ra, còn lẫn với ai chứ. Bây giờ em yên tâm được chưa? Để anh ra mở cổng cho con.

Bà so vai:

- Em chưa nhìn thấy Ca Thơ thì em chưa thể yên tâm. Anh cứ ngồi xuống, em mở được mà.

Bà mau mắn chạy ra mở cổng. Diệu Linh ngạc nhiên:

- Chị Minh đâu, sao mẹ lại mở cửa?

Bà Hân cười nhẹ:

- Bộ mẹ không thể làm được công việc này hay sao?
- Con chỉ thấy lạ nên nói thế thôi. Chứ mẹ thì con đâu dám chê ạ.
- Cha cô, bẻm mép vừa thôi.

Ca Thơ kêu nhỏ:

- Người ta nói “mẹ hát con khen hay” chứ phải Diệu Linh múa mép đâu dì ơi.
- Cháu chào dì.

Bà Hân cầm tay Ca Thơ:

- Cháu chịu lên nhà dì thì tốt quá rồi. Từ trưa đến giờ dì cứ lo cháu không thể đi xa.

Ca Thơ cười cười:

– Cháu từ chối được dì và Diệu Linh ư?

Bà Hân cười tươi:

– Dì biết Ca Thơ của dì luôn là người trọng tình trọng nghĩa. Nào, vô nhà đi cháu.

Diệu Linh nói:

– Bây giờ trong mắt mẹ chỉ còn Ca Thơ thôi. Mẹ hãy tiếp nó nhé, con phải ra ngoài chút nữa.

Bà Hân cau mày:

– Tối rồi, ba con đang chờ con về để cùng ăn cơm. Con muốn gì chứ, khi không lại giận lấy.

Diệu Linh cong môi:

– Ai nói với mẹ con giận lấy, là con muốn ra ngoài mua vài món trái cây Ca Thơ thích. Tối nay tui con phải thức để làm việc mà.

Bà Hân cười:

– Tưởng gì, chứ mấy thứ vặt vãnh đó, mẹ đã mua đủ cả, có thêm trái ổi xá lị bịch muối ớt Tây Ninh, mẹ để tất cả trong tủ lạnh. Con cứ ở nhà ăn cơm, lát nữa muốn ăn gì thêm, mẹ sẽ mua cho con, được chưa nào?

Ca Thơ lần đầu tiên lên nhà Diệu Linh, cô không ngờ ba mẹ Diệu Linh sau thời gian xa cách gia đình cô, bây giờ họ đã có một cơ ngơi sang trọng. Cuộc thi thời trang lần này thành công, họ tạo được cho mình một thương hiệu riêng, chắc chắn gia đình bà Hân còn giàu hơn nữa. Cô chạnh lòng nghĩ đến hoàn cảnh của mình mà ngậm ngùi.

Ông Hân vui vẻ hỏi thăm tình hình sức khỏe ba Ca Thơ. Tình thân mà ba mẹ Linh dành cho Ca Thơ, phần nào khiến cô ấm lòng, không còn e dè, mặc cảm nữa.

Bữa cơm tối kết thúc, Diệu Linh chở Ca Thơ đến công ty Mùa Hạ, những cô người mẫu nổi tiếng được bà Hân mời đã tới. Họ sẽ là những người mặc các bộ đồ do Ca Thơ thiết kế. Mùa Hạ đoạt giải hay không cũng nhờ vào hình dáng xinh tươi của các cô gái Minh Thư, Ánh Loan, Yến Ngọc, Khánh Mỹ ... này đây.

Ca Thơ không tin rằng bản thân cô đã tạo nên được các bộ thời trang rất bắt

mắt. Buổi tập diễn ra nghiêm túc đúng theo sự hướng dẫn của đạo diễn.

Diệu Linh không nén được cảm xúc, cô nói với Ca Thơ:

– Linh hoàn toàn bị bất ngờ khi nhìn các chị ấy mặc đồ của Thơ cắt may. Ai tin nổi nhà thiết kế lại bình dị tới mức quê mùa trong trang phục chính mình.

Ca Thơ so vai:

– Đừng khen nhiều quá, kéo mũi ta nổ cái đòn thì gay đấy. Đẹp, ai nhìn cũng thích, ta giống Linh thôi. Khổ nổi, để có một bộ đồ đẹp, quá tin kém, người lao động chỉ có thể mơ chứ không dám xài. Ta đã thử tạo mẫu trên chất liệu vải thường, giá bình dân. Nhìn bên ngoài ai biết chứ. Nhưng còn các ông bà chủ, người sẽ đầu tư để tung hàng ra thị trường họ có nghĩ tới khát khao của người nghèo không? Hay họ sẽ tăng giá bán lên rất cao? Ta buồn là vậy.

Diệu Linh gật đầu:

– Thơ nói phải, nhà đầu tư sản xuất họ cần lợi nhuận, kinh doanh mà.

Ca Thơ nhếch môi:

– Nhưng đừng quên rằng xã hội nào, mức tiêu thụ lớn hơn cả vẫn nhằm vào các tầng lớp dân lao động.

– Ý của Thơ, hàng bán ra nhiều, lời ít một chút cũng không lỗ phải không?

– Ăn nhau ở số lượng hàng tiêu thụ nhiều hay ít.

– Linh sẽ bàn với mẹ ý kiến của Thơ.

– Dì Hân bán giá bình dân. Ca Thơ hứa thiết kế cho dì những mặt hàng độc quyền. Thơ không nói láo đâu. Chỉ cần thêm vài nút thắt, sửa một nắp túi áo thôi bộ trang phục sẽ khác một liên. Tuổi xì tin bây giờ các cô cậu thích mô đen, không cần vải đẹp. Mặc vài ba lần họ bỏ ấy mà.

Thơ rất rành trang phục, vậy mà cuộc sống của Thơ quá đơn giản. Sau lần này, Thơ nên thay đổi đi.

– Ước mơ muôn đời chỉ là ước mơ thô. Dù sao ta nên đối diện thực tế.

Hai cô gái trở về nhà khi thành phố đã đi vào chiều sâu của màn đêm. Bà Hân vẫn còn thức chờ cửa.

Diệu Linh nhăn nhó:

– Mẹ à, con đâu còn nhỏ nhất nữa, cơn nói hoài sao mẹ cứ thức chờ con

thế.

Bà Hân nhẹ giọng:

– Tại mẹ lớn tuổi khó ngủ. Hơn nữa, mẹ muốn chờ hai đứa để thông báo một chuyện.

Ca Thơ hỏi:

– Xảy ra chuyện gì hay sao dì?

Bà Hân lắc đầu:

– Không! Ban tổ chức cuộc thi gửi giấy mời đặc biệt cho người thiết kế thời trang.

– Dì muốn cháu cùng đi, Thơ ạ!

Ca Thơ chối phắt:

– Cháu xin lỗi, cháu không đi đâu dì ạ!

Diệu Linh nhìn Thơ:

– Tại sao hã Thơ? Nếu vì lo cho sức khỏe của ba Thơ, những ngày Thơ ra Hà Nội, ba mẹ Linh sẽ cho người xuống phụ Ca Thơ.

Bà Hân gật đầu:

– Diệu Linh nói phải đó cháu. Cháu không thể vắng mặt vì hôm ấy ban tổ chức cuộc thi còn trao giải thưởng cho người thiết kế thời trang.

Ca Thơ cười hiền:

– Được ra Hà Nội, được ngồi vào hàng ghế dành cho khách mời ở một nơi mà cháu không hề mơ ước, cháu cũng ham đi lắm. Cháu không phải lo cho ba, cũng không vì sự eo hẹp kinh tế. Tại cháu không thể cùng lúc trở thành nhà thiết kế cho cả 2 công ty. Dì hãy hiểu cho cháu.

Diệu Linh lanh chanh:

– Thơ nói vậy ta phần nào cảm thông được nỗi khổ của Thơ. Nhưng chắc chắn Đông Phương cũng có giấy mời cho Thơ, chả lẽ Thơ cũng từ chối?

Ca Thơ méo mó:

– Biết chọn cách nào hơn, là do ta ôm đồm nên phải lãnh hậu quả thôi. Ta không thừa nhận mình đã thiết kế thời trang cho Linh và cả Đông Phương là được chứ gì.

Bà Hân trầm tĩnh:

– Cháu không nhận vậy ai thay cháu được hã Thơ?

Ca Thơ rùn vai:

– Điều này cháu dự tính trước rồi. Tại dì và Diệu Linh vì vui mừng quá nên không nhìn kỹ tên người thiết kế, ở những mẫu trang phục cháu đều ghi tên tắt của Diệu Linh.

Diệu Linh trợn mắt:

– Trời đất! Ai biểu Thơ làm vậy hả? Như thế là không công bằng, khó khăn lắm Thơ mới tạo cho mình được cơ hội, Linh không thể “ngồi mát xơi bát vàng”. Linh không nhận đâu, kệ Thơ đấy.

Ca Thơ bình thản:

– Giữa chúng ta còn có sự tính toán cặn kẽ chi li vậy à? Linh phải nhớ một điều, Linh được đào tạo qua trường lớp bên Pháp có bằng chứng chỉ chuyên viên ngắn hạn. Còn Thơ thì chả có gì cả, đừng khiến Thơ khó nghĩ.

Hiếu tính Ca Thơ nói sao làm vậy, mẹ con bà Hân đành thở dài chấp nhận sự sắp đặt do Thơ tạo nên. Bà Hân chỉ yêu cầu:

– Hứa với dì, cháu sẽ nhận tất cả giải thưởng của ban tổ chức trao, dù dưới hình thức nào.

Ca Thơ đồng ý. Cô đơn giản nghĩ rằng giải thưởng bất quá cũng chỉ là món quà tượng trưng. Cô nhận để Diệu Linh vui cũng được.

Đúng như lời cảnh cáo trước của Diệu Linh. Tối hôm sau Ca Thơ về nhà, cô ngỡ ngàng khi thấy Vĩnh Hoàng đang ngồi nói chuyện cùng ba cô. Căn phòng khách bé xiu, chiếc ghế nhựa cũ mèm. Vậy mà câu chuyện giữa hai người đàn ông cứ nổ như bắp rang. Ca Thơ nhận ra vẻ mặt vui vẻ, giọng nói của ba đã trở về sự sáng khoái như hồi ba chưa đổ bệnh. Anh chàng Vĩnh Hoàng này quả là đa hệ. Ba của Thơ vốn nghiêm khắc. Ông ít khi cười mở trước người lạ. Vậy mà hôm nay Vĩnh Hoàng đã làm được.

– Thưa ba con mới về!

Ca Thơ khẽ chào ông Công, Quay nhìn Hoàng, cô nói:

– Giám đốc tìm tôi có việc gì à?

Ông Công cười cười:

– Con về thì tốt rồi, Cậu ấy chờ con cả buổi chiều nay đấy. Con tiếp cậu ấy nhé! Cậu cứ thoải mái trao đổi với Ca Thơ, tôi không cản trở công việc của con gái tôi đâu, tôi xin phép được vào phòng nghỉ trước.

Ca Thơ vội vã:

- Ba để con đưa ba về phòng.
- Ba đâu có bệnh hoạn gì, con đừng biến ba chưa già đã cỗi như vậy.

Ca Thơ cười nhẹ:

- Con xin lỗi, con không có ý đó. Dì Hân gửi cho ba ít thuốc bổ con từ chối không được, phải nhận đưa về cho ba dùng.

Ông Công chép miệng:

- Hai cái người đó, cả con bé Diệu Linh nữa muốn ba là bệnh nhân hoài chắc. Ca Thi học thêm chưa về, cũng chưa ăn cơm chiều, lát em về con nhớ nhắc nó ăn uống điều độ, kéo bao tử nát như ba nữa. Cậu ngồi chơi nhé!

Vĩnh Hoàng từ tốn:

- Dạ! Xin bác cứ để cháu tự nhiên ạ.

Chờ ba vô phòng, Ca Thơ mới hất mặt:

- Anh tìm tôi làm gì thế?

Vĩnh Hoàng cười cười:

- Phải có lý do tôi mới đến đây được à?

Ca Thơ mím môi:

- Tôi không đùa đâu. Nếu anh chờ tôi chỉ để nói chuyện tếu, thì xin lỗi anh, tôi bây giờ chỉ muốn ... tiễn khách để đi ngủ.

Vĩnh Hoàng kinh ngạc:

- Mới hơn 7 giờ, ai ngủ vào giờ này?
- Tôi là gà mà. Anh không nói là tôi để anh ngồi một mình đó. Tôi buồn ngủ lắm.

Hoàng trầm tĩnh:

- Cô thật khác các cô gái tôi từng quen. Tôi chưa hề bị ai đuổi cả. Cô là người đầu tiên đấy.

Miệng nói, tay Hoàng lấy từ túi áo ra một phong bì màu hồng đặt trước mặt Ca Thơ:

- Tôi gửi Thơ cái này.

Ca Thơ kêu lên:

- Sếp cũng thích chơi trò thư từ à? Lãng mạn nhỉ, nhưng tôi rất ghét đọc thư tình của người ta.

- Đây không phải là thư tỏ tình.
- Vậy nó là cái gì?
- Giấy mời của ban tổ chức cuộc thi thời trang toàn quốc.
- Gửi cho tôi à?
- Ca Thơ là nhà thiết kế, tất nhiên họ gửi giấy mời cô.

Ca Thơ chậm rãi:

- Tôi không đi đâu.

Vĩnh Hoàng kêu nhỏ:

- Tại sao? Cô không muốn vươn lên, không muốn trở thành một người nổi tiếng à?

- Tôi ... tất nhiên là tôi có mục đích riêng.

– Làm người, phấn đấu để đạt được ước mơ không phải ai cũng hoàn thành tâm nguyện của mình. Trở thành nhà thiết kế, cô sẽ có tiền, gia đình cô sẽ được thoải mái hơn bởi cuộc sống của cô không còn vất vả nữa. May mắn hơn, cô được ra nước ngoài, được học hỏi ở các nước bạn. Người ta tốn kém bạc tỉ, thậm chí rất nhiều cô gái sẵn sàng đổi cả nhân cách của họ

Ca Thơ ngắt lời Hoàng:

- Anh không cần dẫn chứng để thuyết phục tôi. Tôi tự biết bản thân tôi cần gì, lúc nào. Tôi chỉ may mắn chút đỉnh, còn thực lực tôi chưa đủ trình độ lẫn thời gian để được xã hội công nhận một cách tâm phục, khẩu phục vì thế tôi xin được từ chối lời mời này.

Vĩnh Hoàng chép miệng:

- Tôi thì dễ rồi, nhưng cô biểu tôi phải giải thích thế nào về các mẫu trang phục?

- Chủ nhân của nó chả lẽ không tồn tại?

Ca Thơ cắn môi:

- Tôi nghĩ anh nên chọn một kỹ sư nào đó giỏi nhất phòng thiết kế và tuyên bố những bộ thời trang đó là của họ.

Vĩnh Hoàng lắc đầu:

- Cô đừng xúi tôi làm bậy. Pháp luật ban hành luật dành cho các tác giả trong tất cả các lĩnh vực văn hóa, hội họa, ca nhạc, không ai có thể đánh

cấp bản quyền của người khác.

Ca Thơ nhẹ nhàng:

– Là tôi tự đồng ý, tôi không đòi hỏi, không bố giác anh thì ai tố giác anh chứ.

– Vậy nhé!

Vĩnh Hoàng vẫn nói:

– Thơ không thuyết phục được tôi theo kiểu bằng cấp đâu. Cơ hội chỉ đến một hai lần trong đời, tôi không muốn Thơ thiệt thòi. Tôi biết cô có nỗi vướng mắc trong lòng, cô không thể nói ra. Tôi càng không thể lợi dụng cô. Chính bà ngoại tôi rất muốn cô đi cùng. Theo nguyên tắc, tất cả những bộ sưu tập mẫu, được thiết kế trình diễn đều phải có chuyên viên đi cùng. Ca Thơ phải đi thôi.

– Anh đừng ép tôi, được không?

– Tôi không hề ép cô. Tôi chỉ muốn tốt cho cô.

Ca Thơ cắn môi, cô đâu phải người không hiểu lý lẽ. Cô thuyết phục được Diệu Linh cũng vì sợ Đông Phương bắt cô xuất hiện. Bây giờ cô không lui được rồi. Liệu khi biết cô chỉ vẽ theo ngẫu hứng tự nhiên, người ta sẽ nghĩ gì về cô.

Trân trọng, biểu dương? Hay khinh khi, bài xích? Ca Thơ ơ. Phải làm sao đây?

Vĩnh Hoàng lặng lẽ quan sát Ca Thơ. Tương lai của cô phụ thuộc lần này đây.

Ca Thơ thở dài:

– Mấy ngày nữa phải tập trung?

Vĩnh Hoàng vui vẻ:

– Cuối cùng cô đã nghĩ được thông suốt. Chỉ còn ba ngày, Thơ cần chuẩn bị gì không?

Ca Thơ chậm rãi:

– Tôi chưa bao giờ đến những nơi sang trọng, chưa một lần xuất hiện trước đám đông. Anh khiến tôi không biết phải chuẩn bị gì.

Vĩnh Hoàng nhiệt tình:

– Việc ăn ở, công ty chi trả hết. Hà Nội mùa này đang vào thu, trang phục

không cần rườm rà, tốn kém. Ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi mua thêm vài thứ đồ dùng.

Ca Thơ so vai:

– Tự nhiên anh tốt với tôi quá vậy. Anh đừng gây thêm sự hiểu lầm cho Mẫn Chi của anh. Tôi tự biết lo cho bản thân mình.

– Cái gì mà Mẫn Chi của tôi. Tôi và cô là bạn bè thôi. Lần này cô ấy hận tôi chết ngất kia. Bởi tôi đã thắng cô mà không cần sự trợ giúp từ cô ấy. Không sao, tôi quan tâm cô vì cô đã giúp công ty, vì cô là thư ký của tôi. Nói thiệt nhé, dù không có giấy mời của ban tổ chức, cô vẫn phải đi cùng tôi đó. Công việc mà.

Bây giờ tôi về đây, này giờ nhìn cô ngáp hoài, tôi thấy tội nghiệp Thơ quá. Cho tôi gởi lời chào bác trai.

Dứt lời, Vĩnh Hoàng đứng lên. Ca Thơ kéo áo Hoàng:

– Khoan đã!

– Còn gì à?

– Tôi nhận phong bì có giấy mời, còn phong bì này anh đem về cho.

Vĩnh Hoàng điềm đậm:

– Số tiền này là tiền thưởng của công ty dành cho cá nhân nào có những đóng góp đem lợi nhuận về cho công ty:

Không phải tiền tham ô lạm dụng gì, Thơ hãy nhận lấy, mới là muột phần tư số tiền Thơ sẽ nhận được sau cuộc chung kết.

Mồ hôi, sức lao động của Thơ tạo nên đó.

Ca Thơ ghen giọng:

– Giám đốc ... anh nói thật hả?

– Thật trăm phần trăm. Tôi nói dối Thơ, lần sau Thơ cứ việc đuổi tôi ra khỏi ... nhà Thơ.

Vĩnh Hoàng cười thật tươi. Ca Thơ không biết phải làm sao, cô ngẩn ngơ, hết nhìn theo Hoàng lại nhìn xuống tay. Chiếc bì thư khá nặng. Cô tròn mắt trước sấp tiền dày cộm, còn seri, giấy bạc một trăm ngàn đồng. Chắc phải 10 triệu. Hoàng có lầm không nhỉ? Chỉ với 5 bộ thời trang mẫu thôi. Cô dễ dàng có được số tiền khá lớn từ công ty Đông Phương và Mùa Hạ! Hoàng nói đúng, đến lúc cô cần làm gì đó thật lớn cho tương lai của mình và cả gia

đình cô.

Mẫn Chi sững sờ, các cô người mẫu của công ty Đông Phương lần lượt trình diễn đủ tám loại thời trang được chấm điểm lọt vào vòng chung kết. Vĩnh hoàng là đàn ông vậy mà anh đã thành công trên lĩnh vực tạo mẫu mã cho phái nữ. Từng bộ đồ được biểu hiện theo 1 cách rất tao nhã sang trọng. Đặc biệt nó hoàn toàn mang tính sáng tạo, không lặp lại từ bất kì mẫu hàng nào, Hoàng có những mẫu mã rất phụ nữ, rất đầm thắm như thế, nó không hề giống các bộ thời trang Hoàng thường vẽ. Ra Hà Nội lần này, Mẫn Chi không có dịp đi chung Hoàng. Cô phải tháp tùng bà nội và cả bộ “tổng tham mưu” của gia đình họ Cao.

Bà Mai Lan thở dài:

– Chúng ta thua bà ấy rồi.

Mẫn Chi vỗ về bà nội:

– Bà đừng xúc động như thế bà ạ! Cháu nghĩ chúng ta còn cơ hội. Mùa Hạ chưa thi mà nội.

Bà Lan nhếch môi:

– Bà không biết Mùa Hạ là công ty nào, nó tồn tại ở Sài Gòn đã bao năm. Bà không thể tin nổi, một công ty tập trung nhiều chuyên viên thiết kế nổi tiếng như chúng ta, lại dễ dàng thua họ. Chả lẽ, đã đến lúc chúng ta không thể giữ công ty.

Mẫn Chi kêu lên:

– Nội à! Bất quá chỉ là vài mẫu hàng có cần nội phải đưa người ta lên cao quá như thế không nội?

– Cháu không hiểu được đâu.

Trên sàn diễn, các cô người mẫu đang khoe những bộ trang phục mùa hè rất đẹp, rất khỏe, đầy cá tính, lại nhí nhảnh dễ thương của công ty Mùa Hạ. Người ta xì xầm bàn tán. Mẫn Chi ngỡ ngàng, con nhỏ Diệu Linh chỉ vừa qua một khóa đào tạo ngắn ngày ở Pháp, nó học vì thích chứ không phải vì “nghề nghiệp” như Chi. Vậy mà nó vẫn làm nên được chuyện bất ngờ. Chi đã chủ quan coi thường đối thủ.

Thêm một bất ngờ khiến Mẫn Chi kinh ngạc. Người bước lên sân khấu để nhận giải “nhà thiết kế giỏi” lại là Ca Thơ. Con nhỏ “hai lúa” từng bị cô

khinh khi ấy, không ngờ lại là người đã cho ra đời tất cả bộ sưu tập của Đông Phương.

Mẫn Chi khẽ đưa mắt nhìn quanh. Đông quá, cô không tìm được Vĩnh Hoàng. Người ta gọi tên cô, tên Diệu Linh, nhưng cô không còn cơ hội bước lên bục vinh quang như cô gái trên kia. Đặng Trần Ca Thơ, một cái tên vừa lạ tai, vừa độc đáo, y như các bộ trang phục cô ta tạo nên. Ca Thơ là bạn Diệu Linh.

Có khi nào Mùa Hạ đã thuê Ca Thơ tạo mẫu không nhỉ? Nếu đúng là vậy, cô nhất định tìm ra sự thật để tố giác Diệu Linh.

Ca Thơ không hề biết cô đang bị Mẫn Chi ghen ghét. Cô đang bối rối trước hàng chục câu phỏng vấn của phóng viên các tòa soạn báo. Người ta đều muốn có được một tiết lộ gì đó về nhà thiết kế trẻ tuổi đầy triển vọng này. Cô không quen kieu bị các ống kính chiếu vào mặt. Ca Thơ cầu cứu Vĩnh Hoàng:

– Anh giúp Thơ trả lời họ đi!

Vĩnh Hoàng giơ tay cười thật tươi:

– Xin lỗi các vị, Ca Thơ của chúng tôi không được khỏe, phiền mọi người đừng hỏi cô ấy nữa.

Một cô phóng viên nhìn Vĩnh Hoàng:

– Anh là gì của cô Ca Thơ? Tại sao anh nó Ca Thơ không khỏe?

Vĩnh Hoàng điềm tĩnh:

– Tôi là giám đốc phụ trách phần sản xuất hàng của Đông Phương. Ca Thơ không khỏe, vì suốt thời gian để chuẩn bị tham dự cuộc thi cô phải làm việc cả ngày và đêm.

Cô phóng viên mỉm cười:

– Thì ra là vậy. Anh cho tôi hỏi thêm một câu:

Ca Thơ đã có gia đình chưa?

Vĩnh Hoàng so vai:

– Điều này đâu liên quan đến những thành công của cô Ca Thơ. Tôi có thể không trả lời được chứ.

– Tôi đã nói trước đây là chuyện tò mò của các nhà báo. Tại tôi thấy cô ấy còn trẻ, nhưng các bộ thời trang do cô ấy tạo nên lại chứng minh bản lĩnh,

kinh nghiệm sống của cổ rất già giặn, đầy cá tính:

– Thật ra thì tôi chỉ có thể nói:

Ca Thơ chưa có gia đình riêng.

– Vậy anh và cô ấy liệu có thể vượt qua giới hạn không?

– Tại sao cô lại hỏi như thế?

– Vì anh luôn nói “Ca Thơ của chúng tôi” nên tôi nghĩ anh và Ca Thơ chắc chắn có mối quan hệ vượt trên cả tính đồng nghiệp.

– Chúng tôi chỉ là bạn.

Dứt lời Vĩnh Hoàng cầm tay Ca Thơ, kéo cô thoát khỏi vòng phỏng vấn của các phóng viên thật nhanh. Họ chỉ dừng lại khi nhận ra mình đang đứng ở một hành lang vắng người. Ca Thơ lo lắng hỏi:

– Đây là đâu thế?

Vĩnh Hoàng thật thà:

– Tôi cũng không biết:

Ca Thơ kêu lên:

– Trời đất, nói như anh thì chúng ta đã ra khỏi nhà văn hóa à?

– Tôi nghĩ là thế. Vì lúc đó để giúp cô thoát khỏi các nhà báo, tôi cầm đầu cầm cổ kéo cô đi lối sau. Nhưng Thơ yên tâm. Hà Nội đối với tôi cũng dễ tìm một địa chỉ như Sài Gòn thôi. Cô đừng căng thẳng quá.

Ca Thơ khỗ sở:

– Anh bảo tôi không căng thẳng được à? Tôi đang rầu thúi ruột vì sự nặng nề từ những bó hoa này đây. Cứ ôm mãi chúng trên tay thì trước sau gì tôi cũng bị người ta tò mò, phát hiện được tôi là ai. Vứt hoa đi thì tôi lại thấy mình có lỗi với những người ái mộ mình. Sao mà tôi thèm được ung dung tự tại thế.

Vĩnh Hoàng như thông cảm:

– Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ mau chóng gọi taxi để chúng ta cùng về khách sạn.

Ca Thơ gật đầu:

– Anh mau kêu đi! Tôi vừa đói vừa buồn ngủ đây này.

Vĩnh Hoàng rút điện thoại, anh gọi hãng taxi Gia Lâm. Ca Thơ so vai, khi thấy Hoàng bấm máy:

– Này anh biết chúng ta đang ở đường phố nào không, mà gọi họ nhỉ?

Vĩnh Hoàng bứt tóc, chép miệng:

– Khi thật! Tất cả đều tại mấy tay nhà báo mà ra cả. Thôi, Thơ cố gắng thêm chút nữa tìm được tên đường phố, mới có thể định hướng về khách sạn.

Ca Thơ im lặng đi bên Hoàng. Cô chỉ nghe đói bụng, còn đôi chân của cô vẫn dư sức dạo khắp phố phường Hà Nội trắng đêm. Vĩnh Hoàng như đọc được suy nghĩ của cô. Anh dừng chân bên một gánh hàng rong vỉa hè. Ca Thơ chớp mắt:

– Anh hỏi đường hả? Thành phố chứ đâu phải thôn quê, chịu khó đi chút nữa sẽ thấy tên phố, trước mặt có ngã ba kia.

Vĩnh Hoàng trầm ấm, kéo tay cô:

– Chúng ta ăn tạm tô bánh đa nhé?

Ca Thơ hỏi:

– Bánh đa là món gì?

– Giống bánh phở, Ca Thơ ăn rồi biết, không tệ đâu.

Người phụ nữ niềm nở:

– Cô cậu ăn canh nhé! Bánh đa cua hay bánh đa giò heo. Ngồi xuống đi cô. Ca Thơ theo Hoàng ngồi xuống chiếc ghế nhựa thấp tè. Ngay lập tức chiếc bàn tre được gấp theo kiểu bàn dã chiến được đặt ra. Chiếc bàn nhỏ xíu, chỉ đặt vừa hai tô đồ ăn và hộp giấy lau miệng.

Vĩnh Hoàng hỏi Ca Thơ, anh biểu người phụ nữ làm hal tô “bánh đa nấu cua”. Mùi thơm của hành, của tô bánh bốc lên thơm phức. Và đúng như lời quảng cáo của Hoàng. Ca Thơ chưa bao giờ được ăn một món ăn ngon như thế.

Một phần do cô đói bụng thật. Một phần nữa, do cách nấu của người Hà Nội thật sự có một mùi vị riêng biệt.

Vĩnh Hoàng rỉ tai Thơ:

– Nếu muốn, Thơ cứ tự nhiên. Lần đầu tiên tôi ăn món này, tôi ăn tới tô thứ ba.

Ca Thơ cười:

– Công nhận anh cũng ngộ thiệt. Từ Sài Gòn ra Hà Nội, chắc anh đều đi bằng tư cách một giám đốc, có xe đưa xe đón. Sao lại biết ăn mấy món ăn

bình dân này chứ?

Vĩnh Hoàng cười nhẹ:

– Thời sinh viên của tôi cũng “ba chìm bảy nổi lăm”. Được gia đình chu cấp tiền bạc dư dả tôi luôn bao bạn bè ăn uống xả láng vào những ngày đầu tháng.

Vậy là những ngày cuối tháng, tôi không còn là “cậu ấm” nữa. Tôi theo bạn bè đi đạp xe ba gác, đi phục vụ đám cưới, cả chuyện viết panô quảng cáo nữa. Việc gì cũng phải làm để phục vụ bao tử không bị lép.

Ca Thơ nhìn Hoàng:

– Anh không xạo đấy chứ. Cậu ấm duy nhất của một bà tổng giám đốc không còn con cháu thừa kế, ngoài anh. Chả lẽ bà tổng để cháu ruột mình thiếu thốn?

Vĩnh Hoàng chậm rãi:

– Bà ngoại rất cưng chiều tôi. Tính bà rất nghiêm, bà không muốn tôi hư hỏng. Bà nhất định không cho tôi thêm, bất cứ tôi năn nỉ thế nào, nếu không giải trình được lý do sự chi tiêu ấy. Bà muốn tôi hiểu được giá trị đồng tiền. Nhờ đó, thời sinh viên của tôi, bạn bè nhớ đến tôi, bởi tôi giống như “người hai mang” vậy.

Ca Thơ cười khúc khích:

– Tưởng anh đi đạp ba gác máy cũng được à Vĩnh Hoàng so vai:

– Đói thì đầu gối phải bò. Chuyện gì làm không được, tất cả phụ thuộc vào mình thôi. Cũng nhờ vậy tôi khám phá ra một điều. Không phải các nhà hàng, quán ăn có bằng hiệu xịn đều nấu được món ngon, thành phố còn rất nhiều con hẻm nhỏ, khó đi, nơi dân nghèo qui tụ lại là nơi có rất nhiều món ăn ngon miệng, rẻ tiền. Nhờ phát hiện này, năm cuối cùng tôi ra Hà Nội bảo vệ luận án kiến trúc sư, tôi đã tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Ca Thơ hỏi tới:

– Theo lời anh kể, anh học kiến trúc à?

– Ủ! Từ bé tôi đã mê môn họa, thích xếp hình những ngôi nhà. Bà ngoại không cản khi tôi thi đại học kiến trúc. Bà chỉ gợi ý:

“gia đình kinh doanh ngành may mặc, thời trang. Ngoại nghĩ cháu nên theo ngành của ngoại, bà già rồi, tất cả chỉ còn trông cậy vào cháu”. Tôi mất ba

đêm suy nghĩ, cuối cùng tôi quyết định học thêm ngành thời trang, vì môn hội họa đồng lúc có thể học được cả hai ngành tôi thích.

CaThơ thở dài:

– Dẫu sao thì anh cũng còn may mắn gặp mười lần tôi. Được đi học luôn là điều hạnh phúc mà tôi khao khát.

– Nghe bác trai nói Thơ thi đậu đại học kinh tế với số điểm hạng ưu. Sao Thơ từ chối nhận học bổng để được học tiếp.

– Cuộc sống đâu chỉ đơn giản gói ghém bằng số tiền học phí mỗi năm. Tằn tiện cỡ nào, thì tôi cũng phải mất vài trăm ngàn mỗi tháng vào việc ăn ở. Ba tôi đau bệnh, ai nuôi chị em tôi nếu tôi cứ ích kỷ, muốn đạt cho được mơ ước của mình. Tôi đâu còn cách chọn lựa.

– Thơ còn ý định học tiếp không?

– Có chứ, là tôi tính đăng ký học tại chức ban đêm, ngày tôi đi làm thêm.

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Thơ đang nắm trong tay một số tiền khá lớn. Hay là Thơ đi học tiếp?

– Cám ơn lời khuyên của anh. Tôi đã sẵn dự tính tương lai của mình. Bây giờ chúng ta về nhé!

Trả tiền ăn xong, cả hai rảo bước lên ngã ba. Nhìn bảng hiệu ghi tên phố, Vĩnh Hoàng không ngờ anh đã kéo Thơ đi xa như vậy. Đúng là chỉ một con hẻm tắt, nhưng khiến người ta đi hoài không ra được đường lớn. Giờ này về khách sạn không có Hoàng, chắc bà ngoại đang lo lắng cho anh lắm. Vĩnh Hoàng gọi taxi, chỉ năm phút, anh đã cùng Ca Thơ ngồi lên xe, quay vào khách sạn. Hà Nội buổi tối mùa thu trời bắt đầu se lạnh, cái se lạnh dễ thương dành cho những đôi tình nhân. Vĩnh Hoàng khẽ cười, anh mỗi lúc mỗi thích tính cách của Ca Thơ. Nhưng không dễ dàng gì đột phá được trái tim cô gái lúc này. Anh cần kiên nhẫn, nếu anh thật sự thích Ca Thơ.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 7

Mẫn Chi điềm tỉnh uống cà phê, vẻ mặt cô kín bưng không cho người đối diện đọc được những suy nghĩ của mình. Ca Thơ gần nhẹ:

– Chị gọi tôi đến đây không phải để nhìn chị uống cà phê chứ. Chị muốn gì, hãy nói đi. Tôi còn nhiều việc cần làm.

Mẫn Chi thản nhiên:

– Cô bây giờ nổi tiếng rồi, tiền sẽ chảy vào túi cô như nước, hãy hưởng thụ đã, đừng gấp gáp thế.

Ca Thơ nhếch môi:

– Xin lỗi chị, tôi luôn biết chỗ đứng của tôi ở đâu. Tôi không thể như chị, tha hồ chơi, tha hồ hưởng thụ vẫn có người chu cấp tiền bạc. Tôi là kẻ làm công ăn lương, nghỉ một giờ cũng dễ bị đuổi việc lắm.

Mẫn Chi so vai:

– Cần gì phải tự ái nhỉ. Giám đốc ưu ái, cô trở thành nhà tạo mẫu trẻ nổi tiếng, rồi đây cô sẽ được rất nhiều nhà đầu tư mời ký hợp đồng. Cô đang lên đời đấy.

Ca Thơ bực bội:

– Chị muốn gì hãy nói thẳng ra, đừng vòng vo.

Mẫn Chi nhếch môi:

– Cái tôi muốn đòi cô dám trả lại không?

– Chị nói gì tôi không hiểu. Tôi đâu lấy của chị cái gì mà trả chứ?

– Cô không biết thật hay cố tình không biết, là chính cô đã đánh cắp trái tim người đàn ông của tôi.

Ca Thơ cau mày:

– Tôi đánh cắp trái tim người yêu chị à? Thần kinh của chị chả lẽ đã có vấn đề sau cuộc thi vừa qua? Tôi chả hề quen biết gã đàn ông nào cả.

– Vĩnh Hoàng thì sao?

Ca Thơ nhếch môi:

– Ra là chị nghĩ tôi thích Hoàng à? Chị lẫn rồi. Giữa tôi và anh ta chỉ tồn tại

danh từ “đồng nghiệp”. Chính xác hơn, tôi là kẻ làm thuê cho công ty của anh ta. Không hơn.

Mẫn Chi đặt lên bàn một gói giấy vuông, cô nói:

– Trong cuộc thi lần này tôi thua cô và Diệu Linh, theo cam kết, tôi chấp nhận cho nó chiếc xe Dylan, vì nó đã dám đem chiếc xe của nó ra đặt cược. Tôi biết chính xác cô là người giúp bọn họ thắng tôi. Tôi muốn mua của cô ba bộ mẫu thời trang. Đây là số tiền năm ngàn đô la, cô giúp tôi chứ?

Ca Thơ lắc đầu:

– Chị cất tiền đi. Giữa chị và Diệu Linh cá cược nhau chuyện gì, tôi không biết. Tôi không hề giúp Diệu Linh trong cuộc thi này. Vì tôi đã nhận lời thiết kế mẫu cho công ty Đông Phương. Tôi không thích chơi dao hai lưỡi. Tôi gặp may bởi thị hiếu người tiêu dùng họ chuộng mẫu mã của tôi. Công bằng mà nói, công ty Mai Lan của chị cũng trình diễn được hàng chục mặt hàng đẹp. Theo tôi chị nên sản xuất mặt hàng của chị tạo ra, như thế tên tuổi thương hiệu của chị sẽ tồn tại. Đừng vì một chút thất bại mà đi vay mượn sự nổi tiếng của người khác.

Năm ngàn đô, tôi năm mơ cũng chả bao giờ mơ đến nó. Nhưng tôi không thể nhận.

Mẫn Chi nhếch môi:

– Cô không yêu Vĩnh Hoàng, tại sao không giúp tôi cơ hội. Cô phải hiểu, người làm nghề lâu năm như nội tôi, hay bà Đông Phương, họ đều muốn cô được cái riêng của họ. Tôi có trong tay vài ba bộ mẫu thời trang, chắc chắn bà ngoại Vĩnh Hoàng sẽ không coi thường tôi. Bà ấy sẵn sàng đón nhận một cô gái nghèo, giàu tài năng như cô. Bà không cho một người kém thực cậ kề bên Vĩnh Hoàng. Vì thế tôi muốn mua những mẫu vẽ của cô. Tôi không thể mất Vĩnh Hoàng.

Ca Thơ cắn môi:

– Chị đừng hạ thấp bản thân chị như thế. Tôi không bao giờ dám mơ, một giấc mơ khó nắm bắt. Chị hãy tin tôi và hãy cố gắng chứng minh để mọi người hiểu.

Mẫn Chi thở dài:

– Từ lúc những bộ thời trang của tôi bị xếp xuống hạng ba, tôi hầu như

không còn lòng tin vào bản thân tôi nữa. Đầu óc tôi càng rối rắm hơn khi tôi thấy Vĩnh Hoàng đi cùng cô. Tôi yêu anh ấy lúc tôi tròn 17 tuổi. Mới đầu tôi vô tư coi ảnh như anh trai. Tất cả tình cảm của tôi dần thay đổi do chính sự sắp xếp của hai bên gia đình. Sáu năm, tôi từ chối hàng chục người đàn ông, tôi chấp nhận làm cái bóng bên đời Hoàng. Anh vẫn ân cần chăm sóc tôi. Ảnh chưa quen ai khác ngoài tôi. Vì thế tôi rất sợ mất anh ấy, bởi sự hiện diện của cô đang cảm hóa dần tính ngạo mạn của ảnh. Cô hứa giúp tôi đi, một lần thôi.

Ca Thơ suy nghĩ một lúc lâu rồi nói:

– Tôi hứa, nhưng tôi không thể giúp chị nhiều đâu.

Mẫn Chi mừng rỡ:

– Cô chịu giúp tôi là tốt rồi. Cám ơn cô!

Ca Thơ đứng lên:

– Tôi phải về để thu dọn hành lý. Diệu Linh chắc đang tìm tôi ở nhà.

– Thơ chưa chờ biết rõ bao giờ tôi nhận được mẫu.

Ca Thơ dứt khoát:

– Về Sài Gòn tôi sẽ cố gắng giúp chị trong thời gian ngắn nhất. Vậy nhé!

Thơ khẽ xô ghế bước đi. Mẫn Chi cầm tay Ca Thơ:

– Hãy nhận cho tôi vui.

Ca Thơ trầm giọng:

– Chị cất đi! Tôi không nhận tiền của chị đâu. Chị ép tôi thì tôi không về nữa.

Mẫn Chi đành phải cất số tiền trở lại túi Mẫn Chi không tin là Thơ chê tiền. Bọn nhà nghèo có chút khí phách thường làm bộ làm tịch để nâng cao giá trị của mình. Năm ngàn đô chứ đâu phải năm trăm ngàn. Mình sẽ chờ vậy, chỉ cần Ca Thơ chịu giúp mình, có được mẫu thời trang mới, bà nội mới bỏ qua chuyện này và bản thân cô còn cơ hội tiếp cận Hoàng.

Diệu Linh thở phào khi Ca Thơ bước vào phòng:

– Thơ khiến mẹ con Linh lo quá! Thơ đột nhiên bỏ đi đâu vậy?

Ca Thơ cười hiền:

– Ra Hà Nội mà không biết Hà Nội đường ngang ngõ tá ra sao, nên ta thử dạo vài con hẻm ấy mà.

– Trời đất! Muốn đi, nói ta đi cùng chứ. Hà Nội phức tạp hơn cả Sài Gòn đấy.

– Linh lo ta bị bắt cóc à? Ai thèm bắt cóc một con bé vô danh tiểu tốt, nghèo xơ xơ mướp như ta. Sài Gòn hay Hà Nội đều không thể mất hết những tệ nạn xã hội. Xã hội càng phát triển, nền kinh tế càng mạnh, tệ nạn xã hội càng nảy sinh nhiều, ăn thua do ở mình kìa.

Diệu Linh cười:

– Ta chả bao giờ cãi lại miệng Thơ. Hồi nãy anh Quang gọi điện hỏi thăm Thơ đấy.

Ca Thơ cười:

– Téo nhí, anh muốn hỏi Thơ sao phải gọi qua điện thoại của Linh? Hai người chắc thân thiết nhau rồi phải không?

– Nhỏ này, không hỏi Linh vậy anh Quang phải làm sao khi Thơ không có di động. Hèn gì anh Quang bảo ta ...

Thấy Diệu Linh ấp úng. Ca Thơ hỏi:

– Anh Quang bảo cái gì hả?

Diệu Linh nhún vai:

– Khuyên Thơ mua điện thoại.

Ca Thơ le lưỡi:

– Thôi đi đừng xúi ta mấy chuyện xài phí ấy. Thà không có, chứ ta mà có điện thoại, ta không thể không gọi cho ba ta, cho Ca Thi, tiền ta chịu gì nổi. Ta không mua đâu.

– Thời buổi này, người làm ăn cần phải có những thứ vật dụng bình thường ấy. Nhỏ xót tiền thì cứ cột lại, gửi vô ngân hàng cho kỹ. Ta sẽ mua cho Thơ.

Ca Thơ xụ mặt:

– Linh mua, nhưng ta không nhận, Linh ép được à?

– Tại sao không nhận. Ta còn tính tặng cho Thơ cả chiếc xe máy nữa đó. Thơ quên rằng bọn mình đã thắng cuộc à?

Ca Thơ cắn môi:

– Theo ta, nhỏ nên trả chiếc xe lại cho Mẫn Chi.

Diệu Linh chau mày:

– Sao Thơ biết, ta và nó cá cược cuộc thi bằng chiếc xe máy? Chắc chắn nó tiếc của nên tìm Thơ để khuyên ta, đúng không?

Ca Thơ lắc nhẹ:

– Mẫn Chi không nhờ ta việc ấy, chị ta vui vẻ giao tiền cho Linh nữa kìa. Nhưng Linh ơi! Mẫn Chi vẫn phụ thuộc vào kinh tế cha mẹ, bà nội chị ấy. Tiếng là con cháu nhà giàu song tự bản thân đã làm được đồng tiền đâu. Linh đừng ép Mẫn Chi.

Diệu Linh cong môi:

.

– Tự nhiên sao Thơ tốt với nó vậy. Con nhỏ đáng ghét ấy, không làm nó điêu đứng, hết kênh kênh, ta không cam lòng. Xưa nay nó xài tiền như rác, nó không xót, Thơ xót giùm nó làm gì? Nếu Linh thua nó, nó không cho Linh một cắc ấy kìa.

Thơ chép môi:

– Tùy Linh! Tại ta thấy nó thế nào ấy, nên ta khuyên Linh thôi. Thua cuộc, Mẫn Chi đã rơi vào thế “ăn chẳng được, nói chẳng ai nghe”, dồn nó làm gì.

Diệu Linh im lặng không trả lời:

– Vừa lúc đó bà Hân bước vào, bà mừng rỡ nắm tay Thơ:

– Dì không nghĩ cháu cũng ra ngoài này nên đã không thuê phòng để cháu ở cho vui. Nhìn cháu lúc nhận giải, dì mới hỏi Diệu Linh tìm cháu. Cả buổi tối cháu đi đâu vậy?

Ca Thơ cười nhẹ:

– Cháu đi lang thang xem Hà Nội, đừng nghĩ cháu tự đề cao mình nên không đi chung dì nhé. Cháu không muốn người biết cháu đã tạo mẫu cho Đông Phương cũng như cho dì. Cháu không thuyết phục được bà cháu tổng giám đốc.

Là nhân viên trực thuộc quyền giám đốc, cháu đành phải phục tùng lệnh.

Bà Hân mỉm cười:

– Cháu giống hệt tính ba cháu hồi nhỏ. Mẹ cháu thật nông cạn khi đã bỏ rơi những viên ngọc do chính mình tạo nên.

Mặt Ca Thơ thoáng buồn. Cô vẫn không thể quên mẹ mình, quên những gì mẹ mình đã để lại cho cha con Thơ gánh chịu. Cô hận mẹ.

Diệu Linh nhắc bà Hân:

– Mẹ! Chuyện cũ mẹ nhắc làm gì. Ca Thơ nó buồn nữa.

Bà Hân từ tốn:

– Dì xin lỗi, dì không cố ý. Tại khi vui người ta thường chạnh lòng nhớ quá khứ. Dì chỉ muốn cháu tha lỗi cho mẹ cháu. Làm người, chả ai tránh khỏi lỗi lầm.

Ca Thơ ngẩng phắt đầu:

– Dì đã gặp mẹ cháu phải không?

Bà Hân lắc đầu:

– Không phải, dì chỉ buột miệng.

Ca Thơ đăm đăm:

– Cháu không trách dì. Cháu chỉ muốn quên tất cả, dĩ vãng qua rồi, cứ để nó ngủ quên đi.

Bà Hân dịu giọng:

– Dì cảm ơn cháu. Nhờ cháu, công ty dì có được một kết cục tốt đẹp. Cháu còn nhớ dì từng muốn cháu về làm cho dì không?

Ca Thơ lém lỉnh:

– Dì sẽ dành cho cháu công việc gì nhỉ? Trợ lý của dì, hay tổ trưởng tạp vụ?

– Con nhỏ này thiệt tình à. Nếu dì nói cháu sẽ là trưởng phòng thiết kế, mức lương 5 triệu đồng một tháng, cháu chịu không?

Ca Thơ cười cười:

– Cháu đùa thôi, ở đâu cũng phải làm việc dì ạ! Cháu không nhận lời dì đâu!

Cháu muốn làm việc ở Đông Phương. Thực ra chính Vĩnh Hoàng là người đã nhận cháu vào công ty ngay buổi ban đầu. Anh ta chỉ không ngờ cháu lại bị đưa vào bộ phận tạp vụ. Bây giờ thì tốt rồi. Sang làm với dì, cháu sợ có nhiều điều cháu không thể nói. Người ta bảo “càng quen càng lèn nhau đau”. Công ty nào cũng được sắp đặt nhận sự đủ đầy. Chỉ một mình cháu mà khiến người khác bị thay đổi công việc, thà cháu mãi làm cu li dì ạ.

Bà Hân chậm rãi:

– Cháu nói vậy, dì không ép nữa. Nhưng cháu phải nhận tiền thưởng từ các

mẫu thời trang. Dì đã giành được rất nhiều hợp đồng lẫn thương hiệu, dì không thể “vắt chanh bỏ vỏ”.

Ca Thơ chìa tay:

– Cháu đồng ý.

Bà Hân bảo Diệu Linh:

– Con đưa cho Ca Thơ tấm ngân phiếu một trăm triệu nhé.

Ca Thơ kêu lên:

– Dì! Nhiều dữ vậy, cháu ... không nhận đâu.

Diệu Linh nhẹ giọng:

– Khờ quá nhỏ ơi! Là thư ký riêng cho giám đốc, nhỏ không biết một mẫu thời trang khi được thừa nhận đưa vào sản xuất, người chuyên viên thiết kế được hưởng bao nhiêu tiền cho một mẫu mã à?

Ca Thơ thật thà:

– Ta không biết.

– Bình thường thì 10 triệu tiền thưởng không kể lương. Nếu hợp đồng ấy có giá trị bạc tỉ, tùy theo mẫu hàng để chiết tính phần trăm giá cho người thiết kế.

Bao nhiêu đây chưa đủ, chưa đúng với những gì Thơ đem về cho công ty Mùa Hạ. Đoán rằng Thơ sẽ chối từ, sẽ kinh ngạc nên mẹ ta mới gọi Thơ bao nhiêu đó. Là công của Thơ nên Thơ phải nhận.

Ca Thơ rưng rưng:

– Đúng như lời Diệu Linh nó không dì Sáu? Hay mẹ con dì muốn gip cha con cháu nên nói vậy để cháu nhận?

Bà Hân cười hiền:

– Sự thật đấy. Dì phải nói để cháu đừng từ chối, nếu Đông Phương trả tiền cho cháu, công sức lao động của mình bỏ ra, mình được quyền hưởng. Dù thương cháu, dì cũng không dễ dàng bỏ ra một lúc cả trăm triệu giúp cháu đâu, bất quá cũng chỉ vài triệu hoặc chiếc xe máy mà thôi.

Ca Thơ run tay, dù tấm ngân phiếu rất nhẹ. Hình dung vẻ mặt của ba, của Ca Thi, nếu biết Thơ có trong tay số tiền lớn, ắt hai người thân yêu nhất, của cô sẽ mừng lắm. Tất cả đều nhờ và Diệu Linh. Chính Diệu Linh đã gợi ý để cô có được ngày hôm nay.

Buổi chiều Ca Thơ gọi điện thoại về nhà cho ba cô. Ông Công không giấu được nỗi vui mừng qua giọng nói:

– Ba coi ti vi, đài truyền hình VTV3 người ta truyền hình trực tiếp cuộc thi. Nhìn con trên bục cao nhận giải, ba mừng lắm. Ca Thơ! Ngày xưa giá như ba nghĩ thoáng hơn, ba để con được vào nhà văn hóa học thêm lớp hội họa, có lẽ con đã tiến xa hơn, đừng buồn ba nhé.

Ca Thơ rưng rưng:

– Ba nghĩ ngợi gì thế. Ba thương con và cũng do quan niệm của ông bà, hông thích con cái theo nghiệp “cầm kỳ thi họa”. Mọi việc đều xoay theo số mệnh do ông trời ắp đặt. Con đâu dám buồn ba. Ba ráng ăn uống điều độ nhé ba.

Ông Công nói:

– Ba và em vẫn khỏe, con đừng gò vầy nữa, điện thoại đường dài tốn tiền lắm.

– Ba à! Không thể cấm con được. Con mà không nghe được tiếng ba hay Ca Thi nói mỗi ngày, con sẽ không yên tâm.

Ông Công cười:

– Giờ thì yên tâm rồi chưa con gái?

– Dạ rồi! Dì Hân và Diệu Linh gửi lời hỏi thăm ba. Có lẽ hai ngày nữa con mới về. Ba nhớ uống thuốc đúng giờ đó.

– Con nói với mẹ con dì Sáu ba cảm ơn họ đã giúp con có ngày hôm nay. Cả cậu giám đốc của con nữa nhé.

Ca Thơ chưa kịp dạ, ông Công đã cúp máy. Ca Thơ thở dài, bao năm nay cha con cô sống thiếu thốn, chẳng khi nào dám gọi điện thoại thăm hỏi ai. Ba cô tính rất kỹ khi phải chi ra một số tiền. Ba ời! Từ nay con nhất định không để ba phải lo lắng nữa.

Cuối cùng chuyến đi cũng kết thúc. Mọi người trở về với công việc của mình, với những hợp đồng được ký kết rất lớn. Ca Thơ là người hạnh phúc nhất, cô mua rất nhiều quà Hà Nội, vừa để làm kỷ niệm, vừa để tặng các đồng nghiệp.

Cô tặng Quang nguyên một cây san hô. Nhà Quang có hồ nuôi cá kiểng, anh vẫn mong mua được cây san hô biển nhưng chưa có điều kiện ra Hà

Nội. Ca Thơ phải nhờ một người trong đoàn, chú ấy có việc gấp cần ghé nhà ở thành phố Hạ Long. Vậy là Ca Thơ nhờ chú ấy mua giúp cô.

Quang ngẩn ngơ nhìn cây san hô biển trắng muốt.

Ca Thơ cười nhẹ:

– Thơ tặng anh Quang nè.

Quang bối rối:

– Thơ tặng anh thật?

Ca Thơ chớp mắt:

– Chả lẽ cây san hô trong mơ. Biết anh thích cây hoa đá lâu rồi, nên Thơ mua tặng anh. Anh thích không?

Quang gật đầu:

– Thích lắm, Thơ khiến anh bất ngờ, em bận rộn như vậy vẫn còn nhớ đến anh. Cảm ơn em!

Ca Thơ phụng phịu:

– Anh thấy ghét thật! Cái gì mà cảm ơn em chứ. Bao năm nay em chả phải được anh giúp đỡ rất nhiều ư? Em nhận hoài nhưng có bao giờ trả được lại ân tình của anh. Nay cơ hội đến, để em được báo đáp nghĩa tình cùng anh và hai bác bên nhà. Em vui ghê lắm!

Quang nhìn Ca Thơ dăm dăm:

– Thơ thay đổi thật rồi.

Ca Thơ vô tư đưa tay rờ lên mặt mình, cô cười tươi:

– Anh Quang nói em thay đổi.. Em thay đổi gì nhỉ? Mặt mũi vẫn là em đó thôi.

– Ý anh muốn nói em đã biết suy nghĩ trước sau, em không còn là cô gái hồn nhiên như trước nữa. Điều ấy cũng phải thôi. Anh chúc mừng em đã tìm được chỗ đứng của mình.

Ca Thơ trầm lắng:

– Em có ngày hôm nay chả phải nhờ anh giới thiệu việc làm cho em à! Anh Quang này, đột nhiên anh có được một số tiền lớn, anh sẽ làm gì hả anh?

Quang từ tốn:

– Anh thì đơn giản hơn em. Ví dụ như là mua xe xịn, vậy còn em? Chắc em đang bối rối lắm hả Thơ ?

Ca Thơ căn môi:

– Ủ! Nhưng sao anh biết em có tiền nhiều?

– Khờ quá! Vì anh lớn hơn em, anh có cha mẹ kinh doanh. Anh còn biết một họa sĩ một nhạc sĩ khi cho ra đời một tác phẩm, họ sẽ nhận được thù lao tùy theo giá trị tác phẩm đó. Em thiết kế thời trang cho công ty liên doanh nước ngoài, tầm cỡ Đông Phương thì mẫu một bộ thời trang của em nếu được khách hàng chấp nhận mua công ty sẽ phải trả tiền cho em theo phần trăm lợi nhuận họ.

thu về, nếu em không thuộc quyền họ quản lý. Như hiện tại của em, thì mỗi bộ thời trang, thấp nhất Đông Phương cũng phải trả cho em từ 10 - 15 triệu đồng.

Em giúp họ ký được nhiều hợp đồng, mức lương họ phải trả sẽ theo đó tăng lên.

Bởi thế, em đã tự mình tạo cho mình thế đứng rồi.

Ca Thơ nói nhỏ:

– Quả thật em đang suy nghĩ khi em cầm số tiền lớn trong tay.

– Em dự tính gì chưa?

– Trước mắt, em muốn sửa lại căn nhà, để cha con em có nơi ở rộng rãi hơn.

Quang gật đầu:

– Em nghĩ vậy cũng phải, cần anh giúp gì không?

– Tất nhiên là anh phải giúp em rồi. Còn giúp chuyện gì phải chờ khi thực hiện công trình, em mới nói được chứ.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Vĩnh Hoàng đến. Quang nghe bất mãn trong lòng nhưng anh vẫn lặng lẽ cáo từ ra về. Ca Thơ nói:

– Anh về nhà làm gì chứ, sẵn anh Hoàng tới, hai người ở lại dùng cơm cùng cha con Thơ luôn.

Quang vẫn lịch sự:

– Anh còn ít công việc phải giải quyết giúp ba anh. Mình là bạn thân, ăn uống lúc nào chả được. Thơ tự nhiên mời sếp của em kìa.

Quang quay sang bắt tay Hoàng:

– Cám ơn anh đã giúp Ca Thơ có được thành công hôm nay.

Hai gã đàn ông siết tay nhau, ánh mắt họ nhìn nhau như khiêu khích. Quang không tin Vĩnh Hoàng đến nhà Thơ để tỏ lòng cảm ơn ba cô. Đàn ông, họ không tốn công những tình cảm có tính chất công việc nam và nữ. Quang biết chắc anh phải đối đầu một đối thủ nhiều lợi thế hơn anh. Thơ có lẽ chưa biết, nhưng Quang nhất định không thể không có Thơ trong cuộc đời. Mấy năm qua, anh khó khăn lắm mới thu phục được gia đình để anh quen Thơ. Mẹ Quang đã thông suốt cách đánh giá một người, nhờ những năm bà tận mắt chứng kiến Ca Thơ lớn lên. Bà đồng ý quan niệm:

cần con hiền, vợ thảo, không chọn con dâu nhà nghèo. Bây giờ, Ca Thơ tự bản thân chứng minh được khả năng của mình, Quang đâu thể thua giám đốc Vĩnh Hoàng.

Vĩnh Hoàng trầm tĩnh:

– Tôi không dám nhận lời khen của anh. Ca Thơ xứng đáng được hưởng thành quả lao động do cô ấy tạo nên. Anh là bạn Ca Thơ à?

– Chúng tôi vừa là bạn vừa là hàng xóm.

– Nói vậy nhà anh ở kế bên nhà Thơ?

Ca Thơ mỉm cười:

– Căn nhà lâu bên phải là nhà anh Quang, gia đình Thơ chịu sự giúp đỡ của anh Quang rất nhiều. Hôm nay rảnh rang, Thơ mời hai anh dùng cơm, để tất cả cùng cảm thông nhau và trở nên bạn bè nhé.

Vĩnh Hoàng mỉm cười:

– Tôi rất sẵn lòng làm khách nhà Thơ.

Quang ra về, còn lại Vĩnh Hoàng. Anh nói:

– Thơ chưa ăn tối hả?

Thơ nhả nhận:

– Nhà Thơ bữa cơm tối thường bắt đầu vào lúc 8 giờ. Chờ em gái Thơ đi học về mới cùng ăn anh ạ! Nhà ít người ăn uống lắt nhắt, buồn lắm.

Vĩnh Hoàng rủ:

– Hay là Thơ đi ăn với tôi nhé?

Ca Thơ lắc đầu:

– Thơ không đi đâu? Ba Thơ cũng chưa ăn và bữa cơm được nấu xong cả rồi.

Thơ không muốn phí phạm, đồ đồ ăn à một tội ác đấy.

Hai người nói chuyện thêm một lúc thì Ca Thi về tới. Bữa ăn được dọn lên, Vĩnh Hoàng không khách sáo, anh ăn thật tình. Anh không dám nói rằng đây là bữa cơm đầu tiên anh ăn thấy ngon miệng, Anh ăn nhiều hơn lúc ở nhà, dù mâm cơm chỉ vền vẹn đĩa tép rang, thêm đĩa trứng chiên, đĩa dưa cải chua do Thơ tự muối lấy và tô canh rau cải nấu tép giã nhỏ.

Ông Công gượng cười:

– Chắc cậu giám đốc chả ăn thế này bao giờ? Lẽ ra cha con tôi phải đãi cậu đằng hoàng hơn.

Vĩnh Hoàng cười nhẹ:

– Bác đừng coi cháu là khách. Đúng thật, đây là lần thứ nhất cháu ăn cơm rau nhưng lại rất ngon miệng bác ạ.

Ca Thơ cười toe:

– Anh nói nghe mắc cười quá. Cơm rau mà ngon nổi gì. Anh muốn an ủi cha con em đấy thôi. Làm người, ai không thích ăn ngon, mặc đẹp hả anh?

– Anh thiệt lòng đấy.

Ca Thơ điềm nhiên:

– Muộn rồi, con lo dọn mâm chén còn học bài, đừng tranh luận nữa. Khẩu vị của mỗi người cũng không nói trước được. Có thể anh ấy nói thiệt trong lúc này.

Vĩnh Hoàng nhăn nhó:

– Ca Thơ! Em nghĩ sai về tôi rồi.

Ca Thơ ung dung:

– Cám ơn sếp, không chê cơm nhà tôi vậy là đủ an ủi cho con tôi rồi. Bây giờ dùng cơm xong, tôi mời sếp về nhé. Tôi mắc cái tật của loài gà, ưa ngủ sớm.

Ca Thi nghe chị nói, cô bé che miệng cười khúc khích. Chị Hai đúng là ngộ thiệt, giám đốc đẹp trai, ga lăng thế, rõ ràng anh có tình ý với chị Hai. Thế mà chị Hai cứ tỉnh lạnh à.

Tiền Vĩnh Hoàng ra cửa, Ca Thơ xoay lưng tính gài chốt cửa, bỗng giật mình bởi tiếng gọi thật nhẹ của Quang vang lên:

– Khoan đã Ca Thơ!

Ca Thơ chớp mi:

– Có gì không anh Quang?

Quang chậm rãi:

– Anh muốn nói chuyện với em, được không?

Ca Thơ gật đầu:

– Dạ! Thơ vừa ăn xong, cũng chưa thể ngủ, anh vô đi. Thơ lấy ghế ngồi ngoài sân nhé!

Ca Thơ đem hai chiếc ghế nhỏ, thêm ly nước trà xanh cho Quang. Quang thích uống loại nước trà này do ba Thơ ngày nào cũng nấu uống.

Quang thẳng thắn:

– Ba mẹ anh nghe tin em được công nhận là nhà tạo mẫu thời trang, hai người mừng lắm. Mẹ anh nói chủ nhật này làm bữa tiệc nhỏ mời em đấy. Em không từ chối chứ?

Ca Thơ vui vẻ:

– Em đâu dám từ chối tấm chân tình của hai bác.

Cô thở dài:

– Từ khi mẹ bỏ đi, hàng xóm nhìn cha con em bằng ánh mắt khinh khi, ghẻ lạnh. Nhiều lúc em chỉ muốn nói ba em chuyển đi nơi khác về một miền quê xa xôi nào đó, cũng may còn ba mẹ anh và anh cảm thông với gia đình em, luôn chia sẻ, động viên em những lúc em gặp khó khăn. Ân tình này, chết em mang theo, sống em để trong lòng, không dám vong ân.

– Thơ đừng xúc động quá như vậy. Cuộc sống chả ại gặp may mắn hay khổ cực suốt đời. Bây giờ em có vốn liếng, em còn giàu hơn cả anh đấy.

Ca Thơ từ tốn:

– Với em, đó thật sự là một gia tài, không mơ mà có. Với những người giàu, thì bao nhiêu đó của em, họ chả coi ra gì.

– Ai nghĩ sáo kệ họ, miễn từ này em không phải vất vả chạy đôn chạy đáo tìm thêm việc làm là được. Ca Thi cũng yên tâm để học cho đến nơi đến chốn.

Bao nhiêu đó đủ để ba em vui vẻ sống rồi.

– Em chỉ cần như thế thôi Quang ạ!

Quang vỗ về:

– Giờ em vô ngủ đi nhé! Ông trời không phụ người sống trọn đạo hiếu nghĩa như em đâu.

– Ca Thơ nhẹ gật đầu. Hình như Quang muốn nói điều gì đó cho Thơ nghe. Thơ hồi hộp chờ đợi vì cô linh cảm được Quang đang bước vào trái tim cô. Cô lặng lẽ nhìn Quang, nhưng anh chỉ bóp nhẹ những ngón tay cô, thật lâu rồi buông ra. Cô vào nhà, Quang vẫn đứng đó cho tới khi cô đóng cửa, anh mới chậm rãi trở về nhà mình.

Buổi chiều hôm sau Quang từ công ty về nhà. Anh ngạc nhiên trước chiếc xe hơi màu đen bóng loáng, bảng số tận Tiền Giang. Ba mẹ anh quen biết nhiều, nhưng anh chưa thấy chiếc xe này ghé nhà anh. Là ai nhỉ?

– Ông nên nhớ chúng tôi có đầy đủ bằng chứng về việc ông liên quan đến bọn tội phạm buôn thú rừng. Ngoại trừ ông chấp nhận điều kiện của tôi, bằng không ông khó lòng tránh được vòng lao lý.

Giọng một người đàn ông vừa gần vừa lạnh.

Ông Vũ (ba của Quang) nói:

– Tôi nghĩ các ông đã lầm tôi với ai đó. Tôi thừa nhận gia đình tôi xưa nay chuyên kinh doanh động vật. Nhưng chúng tôi làm ăn theo đúng giấy phép. Tôi không hề mua bán động vật quý hiếm vì tôi biết luật.

– Nghĩa là ông không chịu?

– Cám ơn sự chiếu cố của ông chủ các anh. Quả thật tôi không thể, vì con trai tôi đã có bạn gái. Tôi không thể áp đặt nó. Dù tôi biết được kết thông gia cùng ông bà chủ các anh là điều vinh hạnh cho gia đình tôi. Giá như tôi có thêm thằng con trai nữa, tôi chắc chắn không từ chối.

– Ông sẽ phải ân hận vì sự vô tình của ông.

Quang im ắng nghe câu chuyện lọt ra từ phòng khách. Anh nhận ra người đàn ông chính là trợ lý của tổng giám đốc tập đoàn xe hơi Hải Trường. Anh muốn chạy vào nhà kéo cổ áo tay trợ lý Mạc Can kia tổng khỏi cửa. Nhưng anh phải kìm cơn giận. Hải Đường thật không biết lý lẽ, anh đã giải thích thậm chí nói thẳng cho cô ta biết anh không hề yêu cô ta. Quang luôn coi Hải Đường như bạn không thể tiến xa hơn. Cũng từ cô tiểu thư độc nhất của nhà tỉ phú giàu nhất tỉnh Tiền Giang, ba mẹ anh mới quen cha Hải Đường, tức tổng giám đốc tập đoàn Hải Trường. Chả phải Hải Đường đang

quen một Việt kiều Mỹ hay sao?

Mạc Can hất mặt đi ra xe. Vẻ hừ hừ tự đắc của gã trợ lý khiến Quang sôi gan. Tay anh nắm lại, quai hàm anh bạnh ra.

– Bình tĩnh con trai, đối phó hạng người này nóng nảy chỉ khiến mọi việc thêm rối rắm.

Giọng ông Vũ vang lên thật nhẹ.

Chiếc xe lao ra khỏi cổng nhà Quang, anh nghiêng răng:

– Một bọn người không liêm sỉ.

Ông Vũ chậm rãi:

– Chuyện gì vào nhà nói.

Quang hậm hực ngồi xuống ghế:

– Lẽ ra ba nên để con dạy hăn một bài học.

Ông Vũ trầm tĩnh:

– Hăn chỉ như con chó trung thành, luôn nghe theo lời chủ. Hăn không thể không nói nếu còn muốn có cơm ăn.

Bà Vũ bước đến ngồi cạnh Quang:

– Con nói rõ tình cảm của con cho ba mẹ nghe, Quang!

Quang cao giọng:

– Ba mẹ hiểu rõ con thương ai mà. Ngoài Thơ, con không muốn kết hôn với ai cả. Ngoại trừ:

Thấy con ngập ngừng, bà Vũ nói:

– Con nói tiếp đi!

– Ngoại trừ Ca Thơ không yêu con, và ngoại trừ gia đình ta bị người ta hại.

Chữ hiếu con đành phải chọn để báo đáp ba mẹ.

Ông Vũ trầm giọng:

– Con xứng đáng để ba trao sự nghiệp này, sẽ không có chuyện ba bị uy hiếp đâu. Con yên tâm, ba đủ lực để bảo vệ gia đình và con. Con gặp Ca Thơ rồi chứ?

Bà Vũ lờm ông:

– Ông hay nhỉ. Ca Thơ thì ngày nào nó không gặp. Hỏi vậy cũng hỏi, phải hỏi con rằng, con đã ngỏ lời cầu hôn chưa.

Quang kêu lên:

– Kia mẹ, con thấy chưa đúng lúc mẹ ạ!

– Còn chưa gì nữa. Hai đứa chả phải quen thân hơn chục năm rồi sao. Con ra trường, rồi đây sẽ thay ba con điều hành công ty. Ca Thơ cũng tạo được sự nghiệp của nó, bao nhiêu đó đủ để con bé không tự ti, mặc cảm với gia đình ta nữa. Con cần phải nói ngay thôi.

Quang từ tốn:

– Mẹ làm gì gấp gáp vậy. Hãy cho con thêm chút thời gian mẹ nhé!

– Con không nghe câu “cưới vợ phải cưới liền tay” hay sao? Cũng là câu trả lời hiệu quả nhất dành cho con bé Hải Đường.

– Con hứa suy nghĩ lại.

Suốt đêm ấy, Quang cứ trằn trọc mãi. Anh tin ba anh có cách đối phó với ông Hải Trường. Ba mẹ anh cho anh thêm cơ hội, và lần này anh nhất định phải nói với Ca Thơ. Buổi trưa hôm sau, Quang đang làm việc tại văn phòng của ba anh thì Hải Đường đến. Quang lãnh đạm:

– Em tìm anh hay ba anh vậy?

Hải Đường kiêu hãnh:

– Em gặp ba anh làm gì. Chuyện làm ăn của người lớn, em mặc kệ người lớn lo liệu. Em đến đây là anh.

Quang từ tốn:

– Đang giờ làm việc, anh xin lỗi không thể tiếp em được.

Hải Đường nhếch môi:

– Ông chủ nhỏ chứ đâu phải một công nhân. Tiếp ai là quyền của anh, ai dám ý kiến chứ.

– Nước có phép nước, nhà có qui định của nhà. Anh không thể không làm gương cho công nhân của mình. Em xuống căn tin uống nước, chờ anh nhé!

– Anh khó khăn với em quá đấy. Nãy giờ anh không mời em uống được ly nước, lấy được ghế cho em ngồi. Anh coi em là gì vậy anh Quang?

Quang so vai:

– Anh luôn tôn trọng và coi em là bạn. Anh đang rất bận, không thể tiếp em.

Nguyên tắc công ty khá nghiêm, anh là con trai tổng giám đốc, anh không tuân thủ qui định do chính ba anh đặt ra, thì ba anh còn nói ai được chứ?

Thông cảm đi Hải Đường.

Hải Đường gật đầu:

– Anh nói vậy, em không làm khó anh nữa. Em chờ anh ngoài cổng, bên quán cà phê “Giọt Đắng” đừng cho em leo cây.

Dứt lời. Hải Đường xoay bước. Quang không hề kệt cuộc họp nào, anh chỉ không muốn gặp Hải Đường. Nhưng rõ ràng, anh không thể từ chối cuộc hẹn này.

Quang tới quán cà phê Giọt Đắng. Hải Đường không ngồi một mình. Trước mặt cô là Ca Thơ. Quang ngạc nhiên đến sững sờ. Họ không hề quen nhau, tại sao lại cùng uống cà phê. Chắc đây là do Hải Đường sắp đặt. Cô ta biết anh không chấp nhận cô vì anh quen Ca Thơ. Anh cũng muốn cho Hải Đường gặp Ca Thơ một lần để cô đừng vọng tưởng nơi anh. Bây giờ Hải Đường đã chủ động dàn cảnh tất cả. Vậy cũng tốt.

Quang mỉm cười chào Ca Thơ:

– Em quen Hải Đường à? Thơ?

Giọng anh rất ấm và dịu dàng. Hải Đường mím môi, Ca Thơ lắc đầu:

– Dạ không, chị ấy bảo muốn gặp Thơ để nói chuyện. Em không biết anh và chị ấy Hải Đường chậm rãi:

– Ngồi xuống đã anh. Anh uống cà phê đen nhé. Bây giờ đang buổi trưa, uống cà phê đá sẽ tốt hơn anh ạ.

Quang kéo ghế ngồi chính giữa, thái độ của anh khiến Hải Đường ấm ức, nhưng cô biết kiềm cơn giận của mình. Cô khẽ cười nhìn Ca Thơ:

– Chắc Thơ hiểu vì sao chị mời em ra đây Ca Thơ lắc đầu:

– Thật sự em không hiểu. Nếu hai người quen nhau thì đâu cần Thơ có mặt. Thơ không thích chuyện mai mối tình cảm khi Thơ không hiểu rõ về đối phương.

Cách nói của Thơ chứng tỏ Thơ biết rất rõ cô chỉ làm bộ thôi. Hải Đường rùn vai.

– Vậy chị nói để em biết chị và anh Quang đã được hai bên gia đình hứa hôn:

Ca Thơ nheo mắt:

– Vậy thì sao nhĩ? Liên quan gì đến em? Bây giờ bảo chúc phúc cho hai

người, chả phải còn quá sớm à?

Quang kêu lên:

– Hải Đường! Em đừng đem chuyện tình cảm ra đùa, được không.

Hải Đường cười tươi:

– Kìa anh, em nghĩ Ca Thơ trước sau cũng trở thành cô hàng xóm dễ thương nhất của em. Cũng như bao năm nay, chả phải anh luôn quý mến Ca Thơ như em út hay sao.

Quay sang Ca Thơ Hải Đường cười nhẹ:

– Chị nói vậy không sai chứ Thơ?

Ca Thơ bối rối:

– Em ... dạ, em chưa nghe anh Quang kể về chị. Anh Quang không giấu em bất cứ chuyện gì. Em không trách anh Quang đâu, bởi đây là chuyện hệ trọng và chắc chắn anh Quang muốn dành cho em một bất ngờ.

Kiểu nói nước đôi của Ca Thơ khiến Hải Đường đủ thông minh để biết Ca Thơ không phải cô gái dễ áp đặt:

Quang kêu lên:

– Ca Thơ! Chuyện này không phải như Hải Đường nói đâu.

Ca Thơ cay cay:

– Được vậy cũng tốt, có gì để anh phải giấu em đâu.

Đưa ly nước lên miệng, Ca Thơ chậm rãi uống, vẻ mặt Thơ bình lặng nhưng ánh mắt đẹp của Thơ không giấu được nét buồn mênh mông. Hình như Thơ chưa thật sự cảm nhận được tình cảm cô dành cho Quang vương mang nhiều thương yêu mà xưa rày cô đơn giản nghĩ đó là tình anh em. Bây giờ trực tiếp tai nghe mắt thấy người ta của anh Quang vừa xinh đẹp vừa môn đăng hộ đối cùng Quang, Ca Thơ mới buồn, nỗi buồn từng chút len vào hơi thở, mạch máu của Thơ. Nỗi buồn chưa tên gọi đã bị tan thành những áng mây rất nhỏ, lang thang không chỗ trụ lại.

Ca Thơ đứng lên, cô nhẹ tênh:

– Cám ơn anh chị đã cho Thơ cuộc hội ngộ này. Bây giờ Thơ xin phép không làm vật cản giữa hai người nữa.

Hải Đường tỏ vẻ thân thiết:

– Thơ! Xin lỗi em nhé! Lần sau gặp lại chị nhất định không để em về sớm

thế này đâu.

Ca Thơ mỉm cười:

– Không sao đâu chị.

Quang bật dậy:

– Anh đưa em về.

Ca Thơ lắc đầu:

– Ai làm thế hả anh? Em có xe mà, đừng lo cho em. Hãy vui vẻ cùng những gì đang ở bên anh đi nhé! Đừng khiến em khó xử.

Quang chưa kịp nói thêm, Hải Đường ngọt lịm:

– Anh à, chẳng phải anh hứa hôm nay đưa em đi siêu thị mua đồ à?

Ca Thơ nhếch môi, bỏ đi nhanh khỏi quán.

Quang ngồi phịch xuống ghế, gằn gằn:

– Em đang giở trò gì vậy Hải Đường? Tự nhiên sao kéo Ca Thơ tới đây?

Hải Đường chua cay:

– Cái gì Hải Đường đã muốn, người khác không thể tranh giành. Em chẳng làm gì Thơ cả, anh thấy rõ đấy thôi, tui em vẫn lịch sự. Tại anh ưa nghĩ xa xôi.

Quang quạu đeo:

– Tôi mặc kệ em muốn gì. Tôi cấm em hại Ca Thơ.

– Anh xót và lo cho con bé à?

Quang hất mặt:

– Đúng thì sao?

Hải Đường chậm rãi:

– Em yêu anh, ba mẹ em đồng ý cho em hai phần ba tài sản của ông bà, để em làm của hồi môn, và cái chức phó tổng giám đốc tập đoàn xe hơi Hải Trường sẽ là của anh.

– Em nghĩ tôi cần những thứ đó à?

– Chẳng ai chê tiền và địa vị cả.

– Đúng là không ai chê tiền, chê quyền lực. Song tôi không lấy em, tôi vẫn có quyền và tiền. Tôi cần tình yêu, hạnh phúc. Tôi ghét mọi sự bám víu, vay mượn của người khác.

– Em đâu nói là anh phải bám víu vào em anh mới có. Nhưng anh đã không

chê em từ khi chúng ta mới gặp mặt.

– Tôi có thói quen tôn trọng và nâng niu tất cả tình cảm. Tôi chưa hề nói yêu em, và em thừa khả năng để tìm cho mình một người đàn ông hơn tôi về mọi mặt, như anh chàng ngoại kiều Mỹ.

Hải Đường đăng ngắt:

– Em không yêu Jim, em chỉ dùng anh ta để thử anh, để tự an ủi sự cô đơn của em. Bởi anh cũng chưa ngỏ lời yêu với ai ngoại trừ tình cảm đặc biệt anh dành cho cô hàng xóm nghèo Ca Thơ. Vậy thì tại sao em không được yêu anh.

– Vì tôi không hợp gu của em. Chúng ta không cùng quan niệm sống. Tôi không thích đeo vào cổ chiếc án “tử” cho hạnh phúc khi tim tôi không rung động. Em biết hơi nhiều và còn dám mời Ca Thơ để thử cô ấy. Vậy em nghe cho rõ đây, trái tim tôi đã dành cho Ca Thơ. Duy nhất chỉ một mình cô ấy.

– Anh sẽ ân hận khi từ chối em.

Quang rùn vai:

– Đừng đem thế lực của ba em ra hù tôi. Tôi không đổi tình yêu của tôi lấy bất cứ cái gì. Bây giờ em về đi! Tôi rất bận, không có nhiều thời gian cho những cuộc chuyện trò vô bổ đâu.

Hải Đường kêu lên:

– Anh Quang. Em xin lỗi, chỉ vì em quá yêu anh, sợ mất anh nên em mới nói như vậy. Cho em cơ hội được không?

Quang dứt khoát:

– Ngoại trừ tình bạn, tôi không thể chia cho ai trái tim khác ngoài Ca Thơ.

Quang đứng lên tính tiền. Anh nhất định không quay lại, dù phía sau anh, Hải Đường khóc lặng lẽ, hận chất ngất. Là anh ép tôi, đừng trách tôi vô tình nhé anh Quang!

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 8

Buổi xế chiều, nắng vẫn gay gắt đổ nhựa trên quốc lộ. Ca Thơ bước từng bước nặng nề, cô đơn trên con đường nhộn nhịp, ồn ào người và xe. Tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra trái tim mình không hề vô cảm trước Quang nhỉ?

Nhận ra để gặm nhấm một mình nỗi buồn vì hiểu rằng ta mãi chẳng thể đón nhận tình anh. Dĩ vãng quay đầu, năm tháng là kỷ niệm. Ôi, thật không thể tin rằng kỷ niệm chất đầy từng ngăn tim nhỏ của Thơ. Diệu Linh từng bảo: – Đàn ông không vô tư lắm đâu, khi họ bỏ công giúp đỡ phụ nữ, và không gì khác ngoài tình yêu mới khiến người con trai cho thật nhiều mà không cần nhận lại.

Quang đã giúp gia đình Ca Thơ bao năm qua, chả lẽ Quang thương cô, và cô đã vô tình.

Ca Thơ thở dài, 18 tuổi Thơ phải già từ tuổi học trò thay cha gánh vác gia đình. Cứ ngỡ Thơ phải bán căn nhà nhỏ của mình để thuốc thang cho cha. May còn Quang và ba mẹ anh, họ không để cha con Thơ thiếu thốn một bữa cơm, một liều thuốc. Ca Thơ được Quang giới thiệu việc làm. Cô chấm dứt những ngày tháng lo lắng, bắt đầu có được chỗ đứng trong ngành thời trang. Giờ ngẫm lại Thơ ngậm ngùi khi nhận ra ân tình Quang dành cho cô quá nhiều. Chả lẽ anh thật sự vô tư Hải Đường mới thật sự là bạn gái của anh? Trái tim Thơ nhói buốt, cô đau khi nghĩ đến những ngày sắp tới cô không còn được vô tư đùa vui bên Quang. Anh có thể đổi cô? Vậy còn ba mẹ Quang? Chả phải mẹ Quang từng nói:

– Bác không cấm cản con, bác chỉ mong sau này hai đứa nên duyên phận, con phải tiếp tục học để thiên hạ họ không coi thường. Con dâu nhà nghèo nhưng học hành giỏi giang. Con thương thằng Quang nhà bác không Thơ? .
.... Ca Thơ bẽn lễn:

– Kia bác! Con đâu dám trèo cao. Anh Quang ảnh coi con như em gái thôi bác ơi.

Ông Vũ cười cười:

– Ai nói con thằng Quang coi con như em gái hả? Cũng may nó thương con nên không chơi bời, quậy phá bên ngoài.

Lẽ nào họ chỉ nói cho vui?

Hải Đường vừa kiêu sa, xinh đẹp nghe nói cô ta đang học năm cuối khoa quản trị kinh doanh. Con gái độc nhất của nhà tỉ phú độc quyền xe hơi khu vực miền Nam. Ai ngu ngốc, chê chức “lang quân”, làm con rể ông Hải Trường chứ?

Nhất là Hải Đường đã chọn trung nhân cho mình. Có tiền “mua tiên cũng được”, đồng tiền của cha mẹ Hải Đường đủ sức mạnh “dời non lấp biển”. Ca Thơ nên thuận theo ý người ta, đừng lấy trứng chọi đá để vừa tốt cho cô và cũng tốt cho Quang.

Nuốt tiếng thở dài vào lòng, Thơ tự dặn mình phải kiên cường chống lại số phận. Bất giác Thơ thấy mắt nố đom đóm, trời đất quay cuồng. Cô vội tìm chỗ đất trống trên vỉa hè để ngồi xuống. Ai dè Thơ bước hụt chân té nhào xuống rãnh nước, người ta đang thi công đường ống ...

Đầu đau, toàn thân ê ẩm, Ca Thơ cố gắng chống mi mắt lên, Thơ nghe tiếng reo thật quen, ngay khi mắt cô chạm phải ánh đèn neon.

– Ca Thơ tỉnh rồi bác sĩ ơi!

Bác sĩ ư? Ca Thơ cuống quýt bật dậy, nhưng đau quá cái chân của cô. Đau đến ứa nước mắt. Chân cô đã bị tai nạn hay sao trời? Xe tông vào cô? Lúc nào nhỉ? Ca Thơ nghĩ nhanh, tiếng người đàn ông lại vang lên và lần này cô càng kinh ngạc hơn khi nhận ra vẻ mặt lo lắng của sếp Hoàng.

– Thơ đừng ngồi dậy, nằm yên để bác sĩ vào khám lại đã nhé.

Ca Thơ hỏi:

– Tại sao Thơ phải nằm viện? Chân của Thơ sao giống bị gãy vậy anh Hoàng? Đau lắm, đúng bị gãy phải không sếp?

Bình thường Thơ không bao giờ gọi lung tung như vậy. Vĩnh Hoàng trầm tĩnh:

– Không trầm trọng như Thơ nghĩ đâu. Tôi nói thiệt đó, Thơ yên tâm, coi bác sĩ khám đã nhé.

Ca Thơ đưa mắt nhìn nữ bác sĩ đứng kế bên Vĩnh Hoàng. Cô nghe Hoàng nói:

– Nhờ bác sĩ khám rồi cho bệnh nhân chụp X quang xương.

– Tôi biết mình phải làm gì, phiền người nhà ra ngoài đã nhé.

Vĩnh Hoàng trước khi bước ra, còn nhìn Thơ thật lâu. Ánh mắt anh chứa đầy vẻ xót xa, chia sẻ và động viên.

Bác sĩ Ánh Hoa khám cho Thơ thật lâu. Sau đó bác sĩ kê toa vào bệnh án rồi bảo cô điều dưỡng:

– Em đưa bệnh nhân đi chụp X quang, làm xét nghiệm máu giùm chị.

Ca Thơ mếu máo:

– Chân em gãy hả bác sĩ?

Bác sĩ Ánh Hoa từ tốn:

– Tôi nghĩ không nghiêm trọng như thế. Khả năng nứt xương thì nhiều hơn. Phải chụp X quang mới có được kết luận chắc chắn.

Ca Thơ hoang mang, cô vẫn không hiểu tại sao cô lại vào viện, bị gãy chân. Đặc biệt là gia đình cô không thấy ai cả, nhưng sếp thì có mặt đúng lúc, đúng nơi cô phải nằm viện. Thật không thể hiểu nổi. Rốt cuộc thì Ca Thơ phải bó bột vì xương chân trái quả thật bị nứt.

Nhìn cái chân bị băng bột trắng toát, cứng ngắt. Ca Thơ òa khóc ngon lành.

Vĩnh Hoàng vỗ về:

– Đừng khóc Ca Thơ! Chỉ nứt xương thôi chứ có gãy chân đâu. Lỡ rồi coi như Thơ được nghỉ khỏe ít ngày cũng tốt.

Ca Thơ trệu trạo:

– Anh còn nói thế nữa. Cả nhà trông vào một mình Thơ đi làm giờ phải nằm một chỗ đúng lúc nhỏ em gái chuẩn bị thi học kỳ thế này, ba Thơ vừa yếu, vừa là ... ba, thì ai giúp Thơ đi lại chứ? Mà ... anh biết tại sao Thơ bị

gãy chân không?

Là ai đã tông vào Thơ?

Vĩnh Hoàng hơi cười:

– Thơ tự té ngã, lọt xuống đường cống, có ai tông vào Thơ đâu. Thơ không nhớ gì à?

Ca Thơ chớp mắt:

– Thơ ... ừ! Thơ nhớ rồi, lúc ở trong quán nước ra, Thơ đi bộ trên vỉa hè. Tự nhiên thấy chóng mặt rồi té. Nhưng ... sao anh Hoàng biết để đưa Thơ vô đây thế?

Vĩnh Hoàng nhẹ giọng:

– Tại tôi cô “phần số” gắn với số mệnh của Thơ thì phải. Tôi đang đi công chuyện, chả hiểu sao tới quãng đường đó xe lại hỏng nên tôi đã kịp phát hiện ra Thơ.

Dù không mấy tin ở câu nói của Hoàng, Ca Thơ cũng không thể “cong môi, phồng má” cãi lấy được như mọi lần. Bây giờ cô đang là “thương binh”, một thương binh loại nặng nữa kìa. Với cái chân bó bột này, Thơ sẽ phải phụ thuộc vào mọi người. Cô không thể không thừa nhận, Hoàng đã cứu cô kịp thời.

Ca Thơ cắn môi:

– Cám ơn anh nhé, giám đốc!

Vĩnh Hoàng bật cười:

– Ở bệnh viện, đừng gọi tôi như thế. Tôi ghét bị người ta bàn tán lắm.

Vĩnh Hoàng ân cần:

– Bây giờ Thơ nằm đây, tôi đi làm thủ tục nhập viện.

Ca Thơ kéo tay Hoàng:

– Ngoại trừ cái chân ra, tôi không bị đau chỗ nào nữa. Anh nói bác sĩ cho tôi về nhà được không?

Vĩnh Hoàng nói:

– Không được, dù thế nào cũng cần nằm lại để bác sĩ người ta theo dõi vài ngày chứ.

– Thơ năn nỉ anh đấy. Nằm viện, sẽ khiến ba Thơ vất vả, lo lắng. Ca Thi sẽ phải tới đây chăm sóc Thơ. Trong lúc nó đang cần thời gian để học. Anh

Hoàng! Anh làm ơn thì làm ơn cho trót được không?

Vĩnh Hoàng cười cười:

– Tất nhiên là được.

– Vậy anh giúp Thơ ra viện nhé!

– Tôi đâu nói sẽ để Thơ về. Ý tôi là Thơ hãy yên tâm nằm đây, tôi sẽ cho người đến chăm sóc em.

Ca Thơ chối phắt:

– Ôi Thơ không chịu đâu. Ba Thơ vốn là người hay lo lắng, ông sẽ không chịu để Thơ nằm đây mà không người thân chăm sóc.

Chợt nhớ, Thơ rên rỉ:

– Anh Hoàng! Bây giờ anh đã báo cho gia đình Thơ biết tin giùm chưa?

Vĩnh Hoàng lắc đầu:

– Anh lo quá, khi Thơ mãi không mở mắt đã nhớ báo cho ai đâu. Anh gọi điện nhé!

Ca Thơ hỏi Hoàng:

– Khỏi cần nữa, chuyện không muốn cũng xảy ra rồi. Anh cứ đưa Thơ về, như vậy tránh ba và em gái Thơ tìm đến bệnh viện.

– Nhưng mà ...

Ca Thơ gật lên:

– Thơ năn nỉ bây giờ đói bụng, khô họng rồi. Anh không chịu, thì anh cứ làm thủ tục mà nằm viện, Thơ tự tìm cách để về nhà.

Vĩnh Hoàng bối rối. Anh chả lạ gì tính khí Ca Thơ, nói sao làm vậy. Thôi thì đành chiều ý Thơ để tránh những rắc rối vậy.

Hoàng chép môi:

– Được rồi Ca Thơ! Tôi chịu thua rồi, Thơ chịu khó nằm yên chờ tôi thêm một lát. Cấm cử động nhiều kéo vết nứt toác thêm ra, phải bó bột lại còn khổ đấy. Dù gì cũng phải báo qua bác sĩ một tiếng.

Ca Thơ gật đầu:

– Tôi sẽ chờ. Nhưng anh mua cho tôi ổ bánh mì, tôi ăn tạm, đói quá à.

Vĩnh Hoàng cố giấu nụ cười. Anh không mua bánh mì mà mua vô một tô cháo thịt băm nóng hổi. Anh bảo:

– Ăn cháo nóng cho khỏe.

Ca Thơ nhăn nhó:

– Lỡ mua thì phải ăn, chứ người ta có đau bụng đau bao gì mà ăn cháo. Cho anh biết, nếu không vì từ sáng đến giờ người ta chả có gì trong bụng thì người ta không thèm đụng đến cháo đâu.

– Thơ ghét ăn cháo hả?

– Ủ! Tại mọi lần ăn cháo xong là Thơ lại mắc tật xấu “đi tiểu” nhiều nên Thơ dị ứng cháo.

Vĩnh Hoàng cười:

– Tôi không biết, hay để tôi mua lại món khác nhé.

– Lỡ rồi, đổ đi phải tội chết. Của ngọc thực mà. Anh mau giúp tôi sớm ra khỏi chỗ này thì tốt hơn.

Vĩnh Hoàng bước ra ngoài. Ca Thơ vừa ăn cháo vừa suy nghĩ. Đầu cô chợt nhớ tới Quang, chắc hẳn Quang đang vui vẻ bên Hải Đường. Anh không biết Thơ vì anh, vì những lời nói của Hải Đường, buồn đến mất tự chủ. Cũng may ông trời không nỡ bắt cô chịu đau đớn nhiều. Đã vậy còn cho cô gặp được Vĩnh Hoàng. Nghĩ lại thấy lời Vĩnh Hoàng không sai. Lần nào cô gặp sự cố là y như rằng lần đó cô gặp Hoàng. Là ý trời ư? Đừng mơ cao quá Thơ ơi! Vĩnh Hoàng tốt với cô, vì cô giúp anh ta tạo nên tiếng tăm và lợi nhuận cho công ty Đông Phương. Vĩnh Hoàng có Mẫn Chi, cũng như Quang có Hải Đường vậy. Họ chính là những đôi tình nhân xứng đào xứng kếp để trở thành vợ chồng của nhau. Thơ nên biết thân biết phận của mình. Phải hơn tám giờ tối, Vĩnh Hoàng mới đưa Ca Thơ về được nhà. Giữa lúc ông Công và Quang đang rất lo lắng không biết Thơ đi đâu. Gọi điện hỏi Diệu Linh, Linh nói Thơ không lên nhà Linh. Ca Thi trách Quang:

– Em nghĩ chị Hải Đường và cả anh nữa đã làm tổn thương chị Hai em. Chị Hai tin và thương anh lắm.

Quang khổ sở:

– Tất cả đều do Hải Đường xếp đặt, bịa ra mọi việc. Dù không yêu cô ta nhưng lúc ấy đang trong quán, anh không muốn mọi việc um sùm lên. Hải Đường dám làm càn lắm. Hơn nữa, Ca Thơ đã tự chia tay trước, anh nào biết cô không về nhà, vậy Thơ đi đâu trời?

Ca Thi nói:

– Em không biết. Chị Hai từ hồi nghỉ học đi làm. Bạn bè chị phải đến tết hoặc hè mới gặp lại. Thi thoảng chỉ có chị Nhật Hạ ghé chơi.

– Chị ấy là ai thế?

– Một người làm chung công ty với chị Hai, đã giúp chị Hai những lúc chị Hai bị người ta đòi xuống làm tạp vụ.

– Em biết nhà hoặc số điện thoại của chị Hạ không?

– Không có.

Ông Công bảo:

– Thôi, Ca Thi vô dọn cơm ăn rồi học bài đi con. Ba nghĩ chắc chị Hai con ghé nhà bạn bè, chắc cũng sắp về.

– Con chưa đói, con chờ chị Hai. Con dọn cơm ba ăn trước nhé?

Ông Công lắc đầu:

– Ba cũng chờ Ca Thơ.

Quang thở dài, ba cha con ông Công là thế. Họ rất ít khi ăn cơm mà thiếu một người, ngoại trừ người đó đi vắng, không thể về đúng bữa cơm.

Đang thở ngắn thở dài, Quang bật dậy còn nhanh hơn cả lò xo khi nghe tiếng trẻ con lao xao:

– Ý trời, chị Ca Thơ bị xe đụng hay sao cà?

– Ui, cái chân chị.

Ca Thi tái mặt:

– Anh Quang, chị Hai em làm sao rồi?

Ông Công tưởng chừng đứng không vững khi bọn trẻ kêu lên:

– Chị Thi ơi! Mở cửa.

Quang kéo mạnh cánh cửa bật ra. Vĩnh Hoàng một mình bế Ca Thơ vào. thẳng trong nhà, Ca Thi mếu máo:

– Chị Hai! Chị bị sao vậy?

Ca Thơ nghèn nghẹn:

– Chị không sao! Thi đỡ ba kìa em.

Ca Thi quay lại định đỡ ông Công, nhưng ông đã nói:

– Ba tự đi được, con mau dọn chỗ cho chị con nằm.

Ca Thơ bảo:

– Em cho chị mượn đỡ chiếc ghế xếp của ba.

Quang nói ngay:

– Để anh về đem chiếc giường xếp qua.

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Không cần đâu anh Quang, Thơ nằm ghế được rồi.

Ca Thi phụ Hoàng đặt Ca Thơ xuống.

Ông Công hỏi con gái:

– Con bị xe đụng hả Thơ?

Ca Thơ lắc đầu:

– Không ba ạ? Tại con bất cẩn, con bị té.

Ca Thi kêu lên:

– Chị đi bộ sao mà té chứ?

Ca Thơ cười:

– Em không tin à? Chị chóng mặt, không kịp bám vô cái gì, nên té xuống cống, còn may là không gãy chân.

Ca Thi tròn mắt:

– Bó một cục bột như khúc cây thế này, chị còn bảo là may ư. Em thật không thể tin được chị lại bất cẩn. Xưa nay chị có khi nào để xảy ra mấy vụ thế này chứ.

Ca Thơ tiêu tếu:

– Trăm cái hay không qua tay thời vận mà em.

Ông Công hỏi Vĩnh Hoàng:

– Ca Thơ té ở công ty hay sao cậu giám đốc?

Vĩnh Hoàng từ tốn:

– Không bác ạ! Thơ té ở ngoài đường nơi người ta đang thi công sửa chữa đường cống thoát nước.

– Vậy sao cậu gặp để giúp con tôi?

– Cháu vô tình đi ngang đúng lúc thấy cô ấy té, bác ạ!

Anh nói thêm:

– Bác đừng lo. Cháu đã đưa Thơ vô bệnh viện chụp X quang. Bác sĩ nói Thơ bị nứt xương, bó bột khoảng tháng sẽ khỏi bác ạ.

Ông Công thở phào:

– Tạ ơn trời đất còn thương mà độ cho con gái tôi. Con người quý nhất đôi

mắt và đôi chân. Mắt để nhìn và chân để đi tới đi lui. Nếu phải gãy chân thì đời con gái tôi chả biết sẽ thế nào nữa. Cám ơn cậu giám đốc!

– Bác! Sao bác lại cám ơn cháu. Bác nói vậy cháu khó nghĩ lắm ạ.

– Tôi nói sai đâu, nếu không gặp cậu chả biết con tôi xoay sở ra sao nữa.

Vĩnh Hoàng nhẹ giọng:

– Ai gặp Thơ trong hoàn cảnh ấy cũng sẽ giúp như cháu thôi. Bây giờ cháu phải về, bác và em nhớ cho Thơ uống thuốc đúng toa theo lời dặn của bác sĩ.

Nhất là đừng để cô ấy cử động nhiều.

Ca Thi chớp mắt:

– Em biết rồi, cám ơn anh Hoàng Vĩnh Hoàng vỗ vai Quang, hạ giọng:

– Hai người hình như có chuyện buồn nhau phải không? Ca Thơ nhạy cảm, dễ tin người, cậu không đủ sức bảo vệ Ca Thơ, tôi sẽ giành cô ấy đấy.

Quang nhìn Hoàng:

– Cám ơn lời nhắc nhở của anh. Tôi hứa không để Thơ bị người ta làm tổn thương lần nữa.

– Cám ơn anh!

Vĩnh Hoàng trước khi về, anh bảo Ca Thơ:

– Yên tâm điều trị bệnh, tôi ký giấy cho Ca Thơ nghỉ phép đấy.

Ca Thơ căn môi:

– Nhưng tôi còn chưa hoàn thành hai bộ mẫu vẽ cuối.

– Tôi sẽ đem mẫu thiết kế tới. Thơ giúp tôi cách chọn gam màu, cắt mẫu, tôi nghĩ tôi sẽ làm được.

– Có lẽ cũng không còn cách nào khác. Thôi tùy anh.

Vĩnh Hoàng vừa về thì bà Vũ chạy sang. Bà nhìn Ca Thơ thật lâu mà không nói câu gì. Ca Thơ bối rối:

– Bác chưa ngủ hay sao mà biết cháu bị rui ro để qua thăm cháu ạ.

Bà Vũ chép miệng:

– Tụi nhỏ kháo nhau rầm trời. Bác nóng ruột quá, Thơ à, phải lỗi từ con bé Hải Đường không?

Ca Thơ đưa mắt nhìn ông Công thấy ba đang hồi Ca Thi pha trà đãi khách.

Cô hạ giọng:

– Bác! Không liên can gì đến chị ấy đâu.

– Cháu còn bảo không à. Chả phải hồi chiều nó hẹn cháu hay sao?

– Dạ. cháu gặp vào nói chuyện cùng Hải Đường. Sau đó, cháu trên đường về mới bị té.

– Vậy lúc đó thằng Quang nhà bác ở đâu?

Ca Thơ căn môi nói dối:

– Cháu ... không biết.

Bà Vũ bảo:

– Tạm thời bác không tra cứu chuyện này. Bác có cách bắt Quang phải nói thật. Quay sang Quang, bà điềm tĩnh:

– Con về bên nhà lấy chai mật gấu qua cho mẹ.

Ca Thơ hiểu bà Vũ muốn gì. Cô cười gượng:

– Bác! Cháu không bị trầy xước chỗ nào cả nên không cần phải bóp mật gấu bác ạ.

Ông Công cũng nói:

– Con bé khẳng định thế, chắc chắn bác sĩ đã thông báo tình trạng vết thương của nó. Chị đừng lo lắng thật ra bất đắc dĩ mới dùng mật gấu xoa bóp vết thương, chớ tính con nhỏ này, bình thường đã nóng nảy, giờ bóp mật gấu nữa, nó nổi điên lên, e rằng chúng ta khó ai giữ được nó.

Bà Vũ thở dài:

– Tội nghiệp! Đang yên đang lành, giờ phải nằm một chỗ cả tháng trời, chắc chắn Ca Thơ bức bối lắm. Anh để tôi cho con bé Ty qua phụ anh chăm sóc Ca Thơ.

Ông Công cười hiền:

– Cám ơn chị đã thương cháu. Nó về nhà thì việc chăm sóc nó đỡ vất vả rất nhiều rồi, Ca Thi sẽ lo cho chị nó. Nhà chị mà không có con bé Ty cũng không ổn lắm đâu.

– Nhưng tôi ...

Quang ngắt lời mẹ:

– Mẹ à! Bác trai đã nói vậy, mẹ đừng nói gì nữa mà. Ca Thơ tính khí thế nào, mẹ còn không hiểu ư?

Bà Vũ làu bàu:

– Không nói thì không nói. Làm gì con tròng mắt với mẹ chứ. Ai biểu con muốn bắt cá hai tay.

Cách nói của bà Vũ khiến ông Công ngạc nhiên. Mặt Ca Thơ nhăn nhúm, còn Quang thì rên rĩ:

– Mẹ cũng nói như thế thứ hỏi con còn cách gì để thuyết phục Ca Thơ hiểu con chứ? Chả lẽ mọi người muốn con phải đánh, phải mắt Hải Đường?

Ca Thơ lên tiếng:

– Anh Quang, không phải bác gái nói vậy là đổ hết lỗi cho anh đâu. Anh đừng lo Thơ buồn. Chuyện gì cũng có cách để quên mà, ăn thua mình đủ can đảm đối diện không thôi. Thơ nghĩ chị Hải Đường và anh đúng là một cặp trời sinh. Thơ chúc mừng anh đấy.

Quang quạu đeo:

– Em còn dùng cách này để chọc buồn trái tim anh. Anh thề sẽ phá nát tất cả.

Ca Thơ cau mày:

– Anh nói vậy là ý gì?

Bà Vũ vội vàng:

– Thơ à! Cháu mặc kệ nó đi! Cả con bé Hải Đường nữa. Dẫu thế nào bác cũng không để nó bước vào nhà họ Phan đâu.

Ca Thơ thở dài. Cô đói và rất mệt. Tô cháo không giúp cô thật sự no bụng. Nhưng viên thuốc cô uống khiến cô vật vờ và thèm ngủ. Cô chỉ muốn mẹ con bà Vũ về nhà để cô ngủ. Nhưng nói ra miệng khác nào cô đuổi khách. Bà Vũ chả phải xưa rày rất yêu thương chị em cô sao?

Vừa may Ca Thi dọn lên bàn mâm cơm rau. Mẹ con bà Vũ đành phải cáo từ ra về. Ca Thơ bảo Ca Thi đóng cửa, ba cha con im lặng ăn cơm. Tất nhiên là Thơ ăn rất nhanh vì đói. Cô buông chén cơm chưa kịp uống thuốc là đã ngủ liền. Ông Công khẽ lắc đầu, nhìn con mà lòng người cha nặng trĩu.

Vĩnh Hoàng trở thành khách nhà Ca Thơ một cách hợp pháp. Anh đem mẫu thiết kế trang phục cho nhóm ca lứa tuổi 18, 19 tới để Thơ sửa mẫu. Dù không được đi lại nhiều, nhưng Ca Thơ vẫn cố gắng chịu đựng cơn đau từ vết thương để hoàn chỉnh mẫu trang phục.

Ngày thứ hai, bộ mẫu hoàn tất, dưới bàn tay khéo léo cắt của Ca Thơ. Cô không thể may bằng máy, còn Hoàng thì không biết may ráp vải. Thơ đành phải ngồi dậy và khâu bằng tay. Vừa nghe Thơ nói ý định của mình, Hoàng đã nhăn:

– May tay cực lắm, để tôi đem mẫu cắt về cho tổ ráp máy, họ may theo được rồi.

Ca Thơ trầm tĩnh:

– Anh đừng lo, hồi trước tôi vẫn thường tự cắt đồ bộ của chị em tôi, thậm chí cả quần đùi cho ba tôi, rồi tôi khâu bằng tay. Tôi làm quen rồi.

Vĩnh Hoàng vẫn nói:

– Tôi không muốn em cực khổ khi công ty có cả một tổ thợ chuyên may đồ mẫu theo bản vẽ.

– Tôi biết. Nhưng loại trang phục này không tự tay may, tôi e rằng người giúp tôi hoàn thiện đồ, sẽ không thể giúp tôi đem “hồn người” vào vải, và bộ đồ sẽ mất đi một chút nét quyến rũ, một chút thôi là coi như thua đấy.

Vĩnh Hoàng đành phải để Ca Thơ tự may ráp thành những bộ đồ. Phải mất hai ngày, Thơ mới may xong. Vĩnh Hoàng không giấu nổi niềm vui khi những bộ áo váy được móc lên treo. Anh nói như reo:

– Cám ơn em, Ca Thơ! Có những bộ đồ này tung ra thị trường, tôi dám chắc nhóm ca như “Mây Trắng, Mắt Ngọc” ... sẽ là những khách hàng sáng giá nhất giúp chúng ta quảng cáo hàng một cách tự nhiên nhất.

Ca Thơ chỉ cười, rồi cô hỏi:

– Mẫn Chi và công ty Mai Lan thì sao anh Hoàng?

Vĩnh Hoàng nhăn trán:

– Thơ hỏi gì, anh không hiểu?

– Ý Thơ là chị Mẫn Chi còn được công ty cho thiết kế mẫu thời trang không anh?

Vĩnh Hoàng so vai:

– Em lo chi việc thiên hạ cho mệt.

Ca Thơ cong môi:

– Mẫn Chi là bạn gái giám đốc. Thơ lo là chị ấy bị thất bại sau cuộc thi, sẽ bị mấy người lãnh đạo công ty Mai Lan cho ngồi chơi xơi nước.

– Được chơi vốn là sở thích của mấy cô con gái nhà giàu. Mẫn Chi là cháu nội bà tổng giám đốc Mai Lan, đời nào bà ta để cô cháu cưng của mình thất sủng trước thiên hạ.

– Đúng ra anh nên an ủi Mẫn Chi.

– Tại sao lại là tôi?

– Anh hỏi câu này nghe mắc cười quá đi! Anh là bạn trai chị ấy, lúc này anh không an ủi, động viên chị ấy thì ai sẽ giúp Mẫn Chi tìm lại niềm tin chứ?

Vĩnh Hoàng nhìn xoáy vào mặt Ca Thơ, ánh mắt Hoàng khiến Ca Thơ thấy bối rối. Cô kêu lên:

– Sao hả? Mặt Thơ dính lọ nghe à? Thơ có làm gì để dính bẩn chứ?

– Thơ có làn da rất đẹp Lờ Vĩnh Hoàng nhẹ như khói sương.

Ca Thơ so vai:

– Thơ không quen đi tàu bay giấy, dễ bị gió quật rách lắm. Thơ càng dị ứng với cách nói giống như “tán gái” của anh.

Vĩnh Hoàng thản nhiên:

– Thì ... tôi đang tán em thật đấy. Liệu em chấp nhận được tôi không kìa.

Ca Thơ cũng tỉnh bơ:

– Tiếc nhỉ, giá như anh nói câu này sớm hơn một chút, có lẽ Thơ đã chấp nhận anh.

Vĩnh Hoàng cầm tay Thơ:

– Em không nói dối được tôi đâu, tôi không tin em yêu Quang.

Ca Thơ mím môi, rút tay lại:

– Nếu tôi nói tôi yêu anh ấy thì sao?

Vĩnh Hoàng tỉnh rụi:

– Thì đã không xảy ra chuyện Thơ té nhào rãnh cống nước và phải nằm 1 chỗ thế này.

Ca Thơ cau mày:

– Hình như anh đang theo dõi tôi đúng không?

Vĩnh Hoàng so vai:

– Tôi không đi rình người ta yêu nhau đâu. Tại tôi không muốn “nhà thiết kế Ca Thơ” của tôi có rủi ro. Nên âm thầm theo em vì suốt 1 tháng, vì tôi

và cả em đều ngủ rất ít, bù lại tôi được bà tôi bồi dưỡng tối đa. Còn em thì ngoại trừ cơm rau đậu hủ. Em chẳng dám ăn cá thịt, nên việc em bị thiếu máu dẫn đến chóng mặt hoa mắt, tôi thấy mình có một phần trách nhiệm.

– Không ngờ anh là một giám đốc đầy tình người như thế.

Vĩnh Hoàng trầm tĩnh:

– Tôi không tốt như lời khen của em đâu. Thật ra thì ... tôi ...

Ca Thơ ngạc nhiên trước sự ngập ngừng, bối rối của Hoàng. Anh vốn tự tin, bản lĩnh kia mà.

Ca Thơ kéo tay Hoàng:

– Này! Anh không bị chuột rút lưỡi đấy chứ. Thật ra thì sao hả?

“Chua quá vẻ tinh nghịch hiện trên ánh mắt Thơ khiến Hoàng thót tim. Đã lỡ lời, anh im lặng lúc này nghĩa là anh tự đánh mất cơ hội của mình. Không thích, không yêu thì mặc chi anh phải ngại “con nhím xù” này chứ. Phải liều thôi, kẻo anh chẳng có thời gian chạy đua cùng Quang nữa”. Hoàng nghĩ thầm, và đúng lúc ấy, anh nhìn thấy Quang ở cửa. Vậy là Hoàng vội ôm lấy Ca Thơ. Anh cảm nhận được sự ngỡ ngàng chống đối từ cô, nhưng anh mặc kệ:

– Thì tôi yêu em, hiểu không Thơ? Ca Thơ bàng hoàng:

– Anh nói cái gì? Anh yêu tôi ư? Giám đốc, tôi xin anh đừng đùa kiểu này nhé!

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Tôi nói bằng ttái tim của tôi mà.

Ca Thơ đẩy Hoàng ra. Cô không biết rằng Quang đã xoay bước bỏ đi. Cô hất mặt:

– Anh nói anh yêu tôi? Vậy còn cô cháu gái kiều kì của bà tổng giám đốc Mai Lan? Anh cất tình yêu của cô ta ở ngăn nào trong tim anh hả?

Vĩnh Hoàng so vai, giọng anh đầy khảng khái:

– Tôi không yêu Mẫn Chi! Người khiến tôi rung động là em. Ngay lần đầu tiên tôi bị em đụng nhăm ở bệnh viện. Nét mặt, thái độ của em khi đó đã khiến tôi lao đao.

Ca Thơ nhếch môi:

– Anh đừng làm thơ nữa, tôi rất ghét người ta tán tỉnh mình.

– Tôi không tán tỉnh em. Tôi đang rất thật lòng.

Ca Thơ dang dăng trong tiếng cười vụn vỡ, còn đôi mắt lại đong đầy lệ:

– Anh và cả anh Quang, người con trai cận kề tôi bao năm tháng qua. Hai người các anh thật biết đóng kịch. Chẳng người đàn ông nào ngu đến mức bỏ những cô gái giàu có, xinh đẹp để chạy theo một đứa con gái nghèo xác xơ như tôi. Phải như tôi đẹp hơn họ, tôi yêu các người cho cam. Đẳng này tôi còn tệ hơn cả một người làm công làm mướn cho gia đình các anh nữa. Tôi còn mắc căn bệnh tự ti đáng ghét. Tôi không tin đâu. Anh đừng tốn công thuyết phục tôi.

Đừng vì tôi mà đổi đầu lại gia đình anh. Bà tổng giám đốc chỉ có một mình anh.

Mẫn Chi rất hoàn hảo trong sự chọn lựa của người lớn. Anh nên bằng lòng số phận, dù anh thật lòng yêu tôi, tôi cũng không nhận lời đâu.

Vĩnh Hoàng bức xúc:

– Tại sao? Vì Quang phải không?

Ca Thơ nhạt nhòa:

– Tôi không biết. Hôm qua có lẽ tôi vẫn còn kỳ vọng ở Quang. Tôi nhận ra tôi đã yêu anh ấy từ rất lâu. Chướng ngại vật tự ti quá lớn đã cản trở tầm nhìn của tôi. Bây giờ tôi không thể thừa nhận tình cảm ấy nữa. Trái tim tôi đau một mình là đủ. Anh nghe rồi thì hãy quên đi giúp tôi. Anh Quang và anh, Mẫn Chi và Hải Đường, các người mới thật sự là những đôi tình nhân. Hãy để tôi bình yên.

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Em yêu thì em phải có niềm tin chứ. Em phải cho tôi, cho Quang cơ hội. Trái tim có lý lẽ riêng của nó. Không thể tùy tiện nghe theo sự sắp đặt của người khác.

Thấy Ca Thơ im lặng, Hoàng hạ giọng:

– Với tôi, em có thể không tin. Vì chúng ta chưa có nhiều thời gian để hiểu nhau. Nhưng Quang yêu em, cậu ta trân trọng em, lo lắng cho em. Tôi nghĩ em đủ thông minh để nhận rõ điều này. Tại sao chỉ vừa nghe cô Hải Đường nào đó nói, em đã tin ngay lời cô ta? Tại sao vậy Ca Thơ? Tình yêu đâu chỉ có ngọt ngào. Để có được nó, người ta còn trải qua nhiều đắng cay, thăng

trầm. Thậm chí rất nhiều người còn mất cả gia đình, sự nghiệp nữa.

Ca Thơ buột miệng:

– Đừng nói rằng vì tôi, cả anh cũng đang bị bà tổng giận nhé.

Vĩnh Hoàng điềm đạm:

– Hiện tại bà nội tôi chưa hề biết tình cảm tôi dành cho em. Nhưng Quang thì đúng như em nói. Cậu ta đang phải chịu một áp lực rất lớn từ phía Hải Đường.

Em không chấp nhận tôi cũng được. Nhưng em đừng từ chối Quang.

Ca Thơ chép môi:

– Anh khiến tôi thấy khó hiểu quá. Anh nói anh thích tôi, vậy sao anh còn vun vơ cho anh Quang. Chẳng phải anh đùa cợt tôi à?

Vĩnh Hoàng quạu đéo:

– Tôi không hề đùa cợt, chỉ tại tôi nhận ra tôi chưa có chỗ đứng nào trong tim em cả. Và em còn được ba mẹ Quang ủng hộ. Quang và tôi đều có cạnh tranh để có em. Tôi vẫn muốn một sự công bằng, trung thực giữa hai thằng đàn ông, trong đó em là người quyết định. Những gì phải nói, tôi đã nói được ra. Em hãy suy nghĩ rồi quyết định. Bây giờ tôi phải về công ty, cảm ơn những đường may tuyệt vời của em. Ca Thơ!

Vĩnh Hoàng bỏ đi cùng mấy bộ áo thời trang. Ca Thơ nhắm mắt. Cô thả hồn theo dòng ký ức, theo những kỷ niệm vô tình xảy ra giữa cô và Quang, cả Hoàng nữa.

Cô bị “tai nạn” đến ngày thứ ba, Diệu Linh mới biết và xuống thăm cô. Hôm nay Ca Thi bước vào môn thi học kỳ đầu tiên. Ba cô cũng ra khỏi nhà liền sau đó. Cô nằm một chỗ, ba phải đi chợ và nấu cơm, cũng may lúc này cô có tiền.

Một mình nằm trên ghế coi tivi, gặm nhấm nỗi buồn. Thơ không có thói quen ăn quả vặt. Dù lúc này cô có rất nhiều trái cây, thậm chí cả bánh kẹo để trên bàn, tất cả đều do Vĩnh Hoàng, Quang rồi Nhật Hạ và các anh chị em làm chung công ty mua đến thăm cô.

– Ca Thơ!

Giọng Diệu Linh vang lên cắt đứt những suy nghĩ của Thơ. Ca Thơ chớp mắt:

– Ta mong Linh quá.

Diệu Linh ríu rít:

– Ta không hề biết tin Ca Thơ gặp nạn. Chả có ai báo tin cả. Cho đến hôm qua ta gặp anh Hoàng ở cuộc họp toàn ngành, không thấy Ca Thơ đi chung ảnh như mọi khi. Ta mới hỏi thăm. Anh Hoàng nói Thơ bị té gãy chân. Nghe vậy ta đã khóc đỏ mắt, ta đang dở □ Ca Thơ chớp mắt:

– Lạ gì?

– Tại sao Vĩnh Hoàng có mặt đúng hiện trường để cứu được Thơ? Lọt dưới đó, ai trông thấy đâu nhỉ?

Ca Thơ nhăn trán:

– Ý của Linh là Vĩnh Hoàng đã theo sau ta hả?

– Chắc chắn như vậy.

– Không đâu, tự nhiên anh ta theo Thơ chi vậy?

Diệu Linh so vai:

– Trời biết.

Ca Thơ trừng mắt:

– Dẹp cái tính đa nghi của Linh đi. Suy diễn lung tung.

Diệu Linh nheo mắt:

– Nhưng ta suy diễn đúng, nhìn mặt Thơ ta biết ta không hề sai. Anh Hoàng cũng tốt chứ bộ.

Ca Thơ xụ mặt:

– Dẹp chuyện ấy đi. Còn thấy hần tốt, nhỏ hãy một lần trở tài thử coi, chả phải Linh ghét Mẫn Chi lắm hay sao? Cứ chộc cho tổ ong ruồi ấy bay lên, coi nó chích được ai.

Diệu Linh cười:

– Khổ nỗi trái tim ta lỡ yêu rồi.

Ca Thơ tròn mắt:

– Thật hả?

– Xạo Thơ làm gì.

– Là ai vậy? Kể cho ta nghe coi.

Diệu Linh chột buồn:

– Người này Thơ không những biết mà còn biết rất rõ đấy.

Ca Thơ nhăn trán:

– Lễ nào là ... anh Quang hả Linh?

Diệu Linh không trả lời, bờ môi cắn lại khẽ gật đầu. Ca Thơ chới với, rất lâu sau đó Thơ không thốt nên lời. Tại sao như vậy? Tại sao lại là Quang? Diệu Linh quen biết nhiều, tại sao Linh lại yêu Quang? Linh còn được Ca Thơ kể cho nghe tình cảm của Quang dành cho Thơ kia mà? Một Hải Đường đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tuyên bố yêu Quang khiến Thơ buốt lòng, khiến Thơ sém chút thành kẻ tật nguyền. Bây giờ thêm đứa bạn thân thành địch thủ của Thơ ư? Cô phải làm sao đây.

Diệu Linh trầm tĩnh:

– Linh không cố ý giành tình cảm của Thơ, Linh còn hiểu rõ Quang không thương ai ngoài Thơ, và ba mẹ ảnh đã chọn Thơ. Thật ra ảnh không hề biết tình yêu Linh hướng về ảnh. Linh yêu đơn phương, biết vậy nhưng trái tim không chịu chấp nhận. Thơ cứ coi như chưa nghe ta nói gì cả, được không?

Ca Thơ cười buồn:

– Cần thiết hai đứa bạn thân nhau phải đối đầu bởi một người đàn ông không Linh? Linh có biết nguyên nhân khiến Thơ bị té không?

Diệu Linh lắc đầu:

– Anh Hoàng bảo do Linh phải thức đêm quá nhiều để làm việc, ăn uống thất thường, dẫn tới suy nhược ...

Ca Thơ ngắt lời Linh:

– Bao nhiêu đó không đủ đánh gục Thơ đâu. Những ngày ba Thơ bệnh, Thơ còn cực gấp mấy lần như thế, nhưng chả sao cả. Thơ bị té vì phân tâm suy nghĩ về những lời Hải Đường.

– Hải Đường là ai? Một gã con trai nữa thích Ca Thơ à?

– Hải Đường là con gái. Cô con gái duy nhất của ông tỷ phú xe hơi. Đời này kể cũng lắm cái lạ, truyện võ lâm Tàu, mười truyện do Kim Dung sáng tác, hết bộ nói về những ông minh chủ hoặc đệ nhất kiếm, đệ nhất đao ... đều có những đứa con gái duy nhất và họ rất được yêu quý, cưng chiều. Thực tế hiện trước mắt Thơ cũng rất nhiều đứa con gái nhà giàu, thậm chí rất giàu cũng là con một.

Hải Đường điển hình cho những đứa con gái nhà giàu có hoàn cảnh độc

như Linh, như Quang ... Cô ta yêu anh Quang và muốn kết hôn với Quang.

Diệu Linh nhăn mặt:

– Con nhỏ ấy coi thế nào?

Ca Thơ nheo mắt nhìn Linh:

– Bên tám lạng, người nửa cân.

Linh gắt đùa:

– Khỉ ạ! Ta không giỡn ghen. Là sao? Ví với ai?

– Ta đâu nói đùa, ta ví Hải Đường và Diệu Linh. Linh “tám lạng, Hải Đường cũng được nửa ký”. Mồm miệng và thủ đoạn hơn hẳn ta.

Diệu Linh xụ mặt:

– Anh Quang chọn nó hả?

Ca Thơ nhẹ tênh:

– Ta không biết, thề đấy! Chính Hải Đường đến nhà mời ta ra quán nước nói chuyện. Ta đâu biết Hải Đường là ai, ta đi vì lịch sự. Ai dè nó tặng ta một cú “nốc ao” nhớ đời.

– Khó tin rằng, một Ca Thơ bướng bỉnh đầy cá tính, lại thua một con nhỏ tiểu thư ẻo lả, đáng ghét. Anh Quang biết không?

Ca Thơ gật đầu.

Diệu Linh nhấp nhồm:

– Chả lẽ Quang không dinner chính? Anh ta muốn chơi trò bắt cá hai tay à.

Bọn đàn ông thật đáng ghét.

– Đừng nói chữ “ghét” trong tình cảm trai gái bạn ạ. Quang có nỗi khổ tâm của anh. Hôm đó, anh đã mắng Hải Đường trước mặt Thơ. Lúc đó Thơ không còn tỉnh táo để tin ai nữa. Vì tận giờ phút đó chính Thơ mới bàng hoàng khi nhận ra tình cảm của lòng mình, không đơn giản chỉ coi Quang như một người anh, người bạn như bao lâu nay Thơ thường nói. Bởi vậy mới đau và hực hăng.

Ca Thơ dừng lời, thật lâu sau cô trầm tĩnh:

– Bỏ đi Linh ơi! Chả phải bọn mình còn rất trẻ hay sao? Thơ chưa xong việc học tập, chưa tạo cho mình được con đường sự nghiệp theo cách Thơ tự vạch ra.

Vì thế Thơ quyết định quên tất cả. Cái chân này có thể để lại một vết theo,

coi như đó là bằng chứng cho một lần vấp ngã của mình. Làm người, ai không vài lần đại dột hả Linh? Thơ nghe khát nước, Linh lấy giùm Thơ ly nước lọc.

Diệu Linh chậm rãi:

– Chờ chút, ta coi nhà có đá, ta làm cho nhỏ ly cam vắt. Mẹ bắt ta đem theo hai chục cam sành tổ chẳng, thăm Thơ nè, ráng ăn cho hết.

Ca Thơ rên rỉ:

– Đau ồm gì đâu, sao ai cũng cho ta quà thế. Chắc đến ngày tháo bột, ta trở thành con heo ú luôn quá.

Diệu Linh rùn vai:

– Luật thăm bệnh mà, ai đi tay không chứ.

Ca Thơ đành cười trừ. Ngoài khoảng sân nhỏ, nắng vẫn đơm màu vàng xuống nền xi măng. Cuộc sống luôn hiện hữu bên ta một cách đáng yêu. Thơ chả thèm bận tâm về chuyện yêu đương nữa. Nhất định quên luôn mấy gã đàn ông kia để cuộc đời cô thanh thản.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 9

Hải Đường dắt xe vào nhà Quang. Hôm nay Hải Đường mặc đầm vàng.

Mẹ cô suốt đời thích gam màu đen hoặc đỏ sậm, vì mẹ có nước da trắng mịn.

Bà muốn tôn thêm làn da đẹp Hải Đường thừa hưởng của mẹ nước da trắng. Cô không giống mẹ. Cô mê màu vàng hơn, với cô màu vàng tượng trưng cho sự kiêu sa, vương giả, quý tộc. Con chó Mích sủa inh ỏi, nó lao ra cắn vào bắp chân Hải Đường. Cô gái sợ xanh mặt, la theo con chó. Bé Ty vội suýt lớn, con chó ngừng ngay sự gầm gừ, dữ tợn, chiếc răng của nó chạm khê vào bắp chân Hải Đường, khiến cô rùng mình. Tưởng tượng bắp chân nuột nà bị những vết răng cho bập vào rớm máu, Hải Đường nhắm mắt:

– Cô ơi? Cô không sao chứ?

Tiếng bé Ty Yang lên.

Hải Đường nói:

– Chó gì mà dữ thấy sợ. Chó dữ mất lảng giềng, sao ông bà chủ của em không xích chó lại. Tôi nghe rằng nó cả lên da, chả biết nó đã cắn chưa nữa.

Bé Ty kèm giữ tiếng cười vào bụng, con bé nhìn chân cô gái thầm nghĩ “con Mích vốn hiền, nó đâu cắn ai bao giờ. Đây là lần đầu tiên nó tỏ ra bản lĩnh mạnh trước cô gái giàu có này. Khi này Ty không kịp lên tiếng chắc con Mích được thưởng thức miếng thịt ngon ra sao rồi”.

Hải Đường nhìn vẻ mặt láu lỉnh của con bé Ty, cô gắt nhẹ:

– Em có vẻ đang tiếc giùm con chó.

Bé Ty vờ vọt chối:

– Em đâu dám thừa cô! Cũng may là chưa xảy ra chuyện. Chó cắn là phải đi chích ngừa một lần. Thường ngày chị Thơ, chị Thi qua chơi, nó có sủa

đâu.

Hải Đường sầm mặt:

– Tại mấy con nhỏ đó qua đây hoài, chó nó quen hơi chứ gì. Ông bà chủ có nhà không?

Bé Ty tròn mắt:

– Chị là khách của ông bà chủ ạ? Nãy giờ em tưởng chị muốn kiếm cậu chủ chứ?

Hải Đường buông thông:

– Người ở sao không phép tắc gì hết vậy. Tôi là khách của gia đình này, hiểu chưa.

Bé Ty gật đầu:

– Dạ! Nãy giờ em nói câu gì sai sao chị mắng em. Tại chị không nói nên em đâu biết. Bà chủ ở trên lầu, để em lên thưa, mời chị vô phòng khách.

Bất chợt tiếng bà Vũ vọng ra:

– Ai vậy Ty? Ai mà chó sủa om lên thế? Bộ con Mích bữa nay dở chứng căn bậy hả.

Bé Ty kêu nhỏ:

– Dạ, không có gì đâu bà ơi. Bà xuống dưới, có chị gì hỏi thăm đây bà.

Bà Vũ chậm rãi xuống cầu thang, vừa xuống bà vừa hỏi tiếp:

– Khách của cậu Quang hả Ty?

Bé Ty chưa kịp trả lời, Hải Đường đã ngọt giọng:

– Thưa bác, là con ạ.

Bà Vũ làm bộ nhăn mặt:

– Cháu là ... chặc! Tự nhiên sao bác thấy hoa mắt không nhận được khách là ai thế này.

Hải Đường vội vã:

– Bác, để cháu đỡ bác ngồi xuống. Bác cứ từ từ ạ.

– Được rồi, bác không sao, cảm ơn cháu!

Hải Đường cười:

– Bác quên cháu thật hả? Cháu là Hải Đường.

Bà Vũ vỗ tay lên thành ghế:

– Ôi trời! Trí nhớ bác quả thật tệ. Hải Đường con gái của nhà tỉ phú Hải

Trường, đúng không?

Hải Đường vênh mặt, nhưng khôn ngoan nói:

– Dạ? Bác cứ coi cháu như anh Quang thôi. Cháu thích bình dân, chứ ra ngoài bị người ta gọi là “cục cưng” là “thỏi vàng” của ba cháu. Cháu dị ứng lắm bác ời!

Bà Vũ nói:

– Cháu nghĩ được thế thì tốt. Cháu ghé bác có chuyện gì không? Ty à, pha cho bà ly cam vắt nghe. Khách đến nhà sao chả mời nước vậy hả?

Hải Đường được nước, kể lể:

– Hồi này con bé đứng thô lỗ mắt ra nhìn con chó cắn cháu. Cháu sợ muốn đứng tim. Loại người này nuôi trong nhà nhưng tính nết có vẻ bướng quá. Để hôm nào cháu tìm cho bác một đứa khác. Dân miền Tây gốc, chăm làm và ngoan bác ạ.

Bà Vũ chép miệng:

– Ấy chết con bé này thiệt tình à. Thế chân của cháu có sao không cháu?

– Dạ may là nó kịp đuổi con chó.

Bà Vũ hỏi:

– Con Mích do thằng Quang mua về. Nó cưng con chó lắm, người lạ đến nó sủa vậy chứ có cắn ai đâu. Con bé này là con gái của một thằng cháu bên đảng bác trai. Ba mẹ nó đi biển bị bão chết mất xác. Bác trai, thấy con bé tội nghiệp nên đem lên nuôi, cho ăn học như con cháu. Chứ nhà bác đã có người đi chợ, nấu cơm rồi cháu ạ.

Bé Ty bưng lên hai ly nước, con bé đặt ly nước mát trước mặt bà chủ, ly cam trước mặt Hải Đường:

– Chị mời nước. Bà uống nước, thưa bà?

Bà Vũ gật đầu:

– Ờ! Cháu lên bọc bà đi! Ở quên nữa, cháu đem súp qua cho chị Thơ chưa Ty?

Bé Ty cười:

– Anh Quang dành phần đưa qua rồi bà ời! Ảnh nói để anh qua coi chị ấy thế nào.

Hải Đường nôn nóng:

– Ca Thơ bệnh hả bác?

Bà Vũ nhìn cô:

– Cháu biết Ca Thơ à?

– Dạ, cũng mới biết.

– Con bé bị té tường gãy chân, cũng may chỉ phải băng bột vài tuần. Uống nước đi cháu.

Hải Đường chớp mắt:

– Bác gái! Cháu qua bên thăm Ca Thơ được không bác?

Bà Vũ trầm tĩnh:

– Ca Thơ không chịu tiếp khách. Bác nghĩ cháu muốn thăm con bé, để thư thả ít hôm chờ Ca Thơ bình tâm lại đã.

Hải Đường dọ dẫm:

– Bác nói thế, Ca Thơ bị xe đụng nhằm hả bác?

– Không, là do nó sơ ý thôi. Nhưng do bất ngờ, con bé bị hoảng loạn.

– Hiện tại Thơ mất trí nhớ hả bác?

Bà Vũ đáp cho qua chuyện:

– Bác không rõ lắm. Thăng Quang qua đó con bé còn không muốn nhìn mặt nữa. Trước đây hai đứa rất thương nhau.

Hải Đường cắn môi.

– Bác gái, Ca Thơ đã như thế, chả lẽ bác là mẹ, bác không thể khuyên anh Quang.

Bà Vũ hỏi:

– Ý cháu muốn gì?

– Ba mẹ cháu đã cho người đến hỏi gia đình bác. Cháu biết cháu làm vậy thật mất mặt ba mẹ cháu. Nhưng cháu thương anh Quang, cháu không thể sống nếu như cháu không lấy được anh. Bác ơi! Bác hãy giúp cháu. Cháu hứa sau này sống đúng đạo phận con hiền vợ thảo.

Bà Vũ khẽ khàng:

– Cậu Mạc Can chưa thừa lại với ba mẹ cháu hay sao? Hai bác cũng như cha mẹ cháu bên nhà chỉ có một mình thằng Quang. Từ nhỏ bác đã dạy dỗ nó phải sống trung thực, đạo nghĩa. Bác không áp đặt được Quang. bởi cha mẹ chỉ có thể cho con lời khuyên bảo ân tình, cho con cuộc sống đủ đầy.

Khi nó đủ lông cánh bay vào đời để tự lập hai bác cho nó vẫn chỉ là những câu góp ý. Còn hạnh phúc, tình yêu của Quang, hai bác không thể dùng quyền làm cha mẹ áp đặt. Hai bác từng nói sau này nó thương ai, bất luận cô gái đó con nhà nghèo, nó thương là bác gả. Bác không thể thay đổi cháu ạ!

– Nhưng cháu cũng là bạn anh Quang, cháu thương anh lâu rồi mà bác. Cháu xin bác, hãy giúp cháu. Hai bác muốn gì, cháu nhất định làm được. Cháu chỉ cần anh Quang.

Bà Vũ cười:

– Chẳng phải cháu có cậu gì ngoại kiều Mỹ rồi sao?

Hải Đường méo mót:

– Cháu đâu yêu thương gì Jim bác ơi! Người Việt mình sống với nhau còn khốn khổ. Làm vợ mấy ông ngoại kiều, họ sống buông thả, xài tiền như rác, cháu đâu mê muội cũng không ngốc lấy hạng người đó đâu. Quen thôi bác ơi.

Ngoại trừ anh Quang, cháu không muốn làm vợ ai cả.

Cô bất chợt quỳ uống chân ghế nơi bà Vũ ngồi, cô năn nỉ:

– Bác gái! Cháu cầu xin bác hãy giúp cháu. Ba cháu đã hứa cho cháu phân nửa gia tài. Bác đồng ý, cháu sẽ đứng tên tài khoản cho anh Quang tất cả.

Bà Vũ từ tốn:

– Cháu đứng dậy đi Hải Đường! Chuyện này bác không dám hứa trước. Đừng làm bác khó xử. Bây giờ cháu về đi, từ từ bác coi ý thằng Quang rồi tính.

Hải Đường biết không dễ một lần thuyết phục được bà Vũ. Bà không thuộc loại phụ nữ thích quà tặng của người khác. Bởi vậy bà mới để Ca Thơ trở thành bạn của Quang, đành phải lựa theo chiều gió.

Hải Đường chưa kịp đề máy chiếc Atila thì Diệu Linh từ bên nhà Ca Thơ đẩy chiếc Dylan ra. Diệu Linh nhếch môi.

– Chị là Hải Đường?

Hải Đường không vừa:

– Có gì không?

– Tôi đang muốn tìm chị. Gặp ở đây đúng là ý trời.

Hải Đường hơi ngán kiểu nói chuyện của Diệu Linh. Cô không biết Diệu Linh quen thế nào với Ca Thơ. Nhìn chiếc xe và bộ đồ Linh mặc trên người, Hải Đường biết cô gái trước mặt thuộc loại “con nhà thế gia” không thể coi thường.

Hải Đường nói:

– Tôi không biết chị là ai.

Diệu Linh so vai:

– Yên tâm đi, tôi không chơi đùa chị đâu. Cứ theo tôi ra quán nước đầu hẻm, uống xong ly nước chị sẽ biết tôi là ai thôi. Mời!

Hải Đường bất đắc dĩ đi theo Diệu Linh. Cả hai vào quán cà phê “Vườn Hồng”, vừa ngồi xuống ghế, Diệu Linh đã hỏi:

– Chị uống gì, cà phê hay sinh tố?

– Tôi uống cà phê sữa đá.

Diệu Linh kêu hai ly cà phê, một đen cho cô và cà phê sữa đá cho Hải Đường.

“Con gái uống cà phê đen là loại con gái đầy bản lĩnh, phải biết giữ mồm giữ miệng, Hải Đường thầm nghĩ”.

Diệu Linh chậm rãi:

– Tôi nói để chị khỏi suy nghĩ mệt óc. Tôi tên Diệu Linh, bạn thân của Ca Thơ. Chị biết bạn tôi chứ/ Hải Đường gật đầu:

– Ca Thơ là hàng xóm của anh Quang. Tôi quen Ca Thơ qua anh Quang.

– Vậy hả? Thế chị có biết anh Quang đã ngỏ lời cầu hôn Ca Thơ không?

Hải Đường tái mặt:

– Linh nói cái gì? Anh Quang cầu hôn Ca Thơ à? Lúc nào? Sao bác Vũ không nói tôi biết?

Diệu Linh nhếch môi:

– Chị nghĩ chị là ai mà họ phải nói cho chị rõ nhỉ?

– Tôi là ...

– Đừng bảo với tôi chị là vợ hứa hôn của Quang nhé. Tôi cảnh cáo chị không được làm tổn thương bạn tôi, nếu không tôi không tha thứ cho chị đâu. Ca Thơ có thể không đủ tiền để thuê bọn đàn anh “cảnh cáo” chị. Nhưng tôi thì thừa khả năng đấy.

Hải Đường kêu lên:

– Anh Quang là bạn tôi. Hai nhà quả thật đã từng hứa hẹn.

– Lời hứa ở vào thời điểm hai mươi năm về trước à? Còn bây giờ chị hỏi anh Quang chưa?

– Tôi ...

– Tôi đã hỏi và Quang đã trả lời chứ gì?

Diệu Linh nhẹ giọng:

– Thật ra tôi cũng như chị. Tôi đã yêu đơn phương người đàn ông của bạn thân mình. Tôi đã từ chối rất nhiều người chỉ để hi vọng được một lần nghe Quang ngỏ lời yêu tôi. Khổ nỗi, con người chỉ có được một trái tim. Quang không yêu tôi, không yêu chị, người anh ấy và gia đình chọn là Ca Thơ. Ca Thơ bị té, có lỗi của chị gây nên cho nó. Chị chủ động mời nó uống nước, sắp đặt một cuộc hẹn trước cùng anh Quang, có đúng không?

Hải Đường khắc khoải:

– Họ chưa đám cưới, tôi vẫn có quyền yêu và hi vọng. Chính mẹ Quang vừa hứa sẽ giúp tôi. Tôi tin bác ấy.

Diệu Linh uống chậm một hơi hết ly cà phê đen, môi cô sạm màu:

– Cuộc sống không phải lúc nào cũng ngọt ngào, thơm tho như ly bước của chị đang uống. Chị sẽ phải trả giá, nếu chị vẫn muốn phá hạnh phúc người khác.

Đàn bà nên chừa lại cho mình một cửa hậu. Nhớ đấy.

Dứt lời, Diệu Linh xô ghế đứng lên, cô thông thả tính tiền rồi lên xe nổ máy phóng đi. Hải Đường ngồi sượng ngất, dù trước mặt cô chỉ còn lại ly cà phê đang nhạt màu vì đá lạnh. Môi Hải Đường mím lại, ánh mắt cô lóe lên sự phẫn nộ, điên cuồng. Quang! Nếu tôi không có được tình yêu của anh. Tôi đổ đũa con gái nào có nổi anh trong cõi đời này.

Một tháng trôi qua đây nặng nề. Ca Thơ mỗi ngày mỗi nghĩ như mình đang bị giam lỏng dù bạn bè, đồng nghiệp cùng ban quản trị công ty luôn quan tâm đến cô. Thơ vẫn thấy thời gian trôi qua thật chậm. Ngày mai, Quang hứa đưa cô đi thác băng. Bây giờ đã 7 giờ tối. Anh vẫn chưa có mặt ở nhà Ca Thơ xốn xang vô cùng. Cô linh cảm đang xảy ra điều gì đó, nhưng cô không hiểu được là chuyện gì. Cô giận bản thân không tự đi lại

được để cô chạy ra ngoài ngõ chờ Quang, Một tháng, Quang đã cận kề chăm sóc cô dù bên Quang luôn có Vĩnh Hoàng. Hai người đàn ông đã cố gắng để được Ca Thơ. Ca Thơ hơn một lần tìm cách thuyết phục Quang hãy chọn Diệu Linh. Nhưng Quang một mực không chấp nhận. Công trình do ba Quang đứng thầu ngoài Qui Nhơn xảy ra sự cố. Anh phải đi Quy Nhơn cùng hai anh giải quyết công việc. Sáng nay anh gọi điện về dặn Thơ đừng nôn nóng, anh nhất định không để cô một mình trong phút cắt bột.

Quang nhìn đồng hồ, 8 giờ 15 phút. Anh hồi chú Viễn:

– Mình tăng tốc vào thành phố ăn cơm tối được không chú? Là Bình Thuận ấy.

Ông Viễn cười:

– Cậu chủ, thú thật tôi đói mờ mắt rồi. Đi đường xa phải ăn no ngũ cốc trước khi xuất bến, đằng này cậu và tôi đều nhịn đói từ trưa đến giờ. Quả thật tôi mệt lắm.

Quang chép miệng:

– Chú nói vậy tôi không thể không cho chú ăn cơm. Chú coi dừng xe chỗ nào đó tìm vài món ăn lót bụng vậy. Ăn xong, chú mệt cứ để tôi lái thay chú một đoạn. Tôi không thể trễ hẹn với Ca Thơ.

Ông Viễn cười hiền:

– Cậu đừng lo, với tốc độ này tôi đảm bảo với cậu sẽ về tới nhà trước 6 giờ sáng.

– Vậy thì tôi yên tâm.

Họ chỉ có nửa giờ cho bữa ăn tối trên đường. Ăn xong Quang ngồi vào ghế lái. Anh muốn chú Viễn được ngủ vài tiếng. Chả rõ vì sao, ông Viễn than buồn ngủ, nhưng lại không ngủ được, ông lân la hỏi Quang:

– Cậu chủ thứ cho tôi lỗi tò mò nhé!

– Chú muốn hỏi gì ạ.

Ông Viên chậm rãi:

– Tôi nghe nói, ông giám đốc công ty xe hơi Hải Trường muốn cậu trở thành con rể phải không cậu?

Quang thản nhiên:

– Nhưng tôi đã từ chối. Chú và mọi người chắc nghĩ rằng tôi bị khùng?

Ông Viễn chép môi:

– Chúng tôi phận kẻ ăn người làm cho gia đình cậu, ai dám chê cậu chứ. Tuy tôi chưa giáp mặt con gái ông vua ô tô ấy. Tôi nghĩ cô ta chắc ẹ lắm hả cậu?

Quang phì cười:

– Sao chú nghĩ thế?

Ông Viễn bối rối:

– Ở thì thanh niên bây giờ giàu có và đủ quyền lực như cậu, chả ai từ chối lấy cô vợ vừa xinh vừa giàu có.

– Gia đình tôi đủ dư dả suốt đời kia mà.

– Xin lỗi cậu nhé! Người giàu thường “xu đổi lấy một ngàn” càng giàu thì càng muốn giàu hơn chứ ạ.

– Chú nói không sai. Dù sao tôi cũng là con số không bị đồng tiền biến chất.

Con gái ông vua ô tô đáng mặt “công chúa”. Nhưng trái tim tôi đã có Ca Thơ.

Ông Viễn gật gù:

– Cậu biết chọn người đấy. Cô Ca Thơ vừa đẹp vừa dịu dàng, đã vậy cô còn giỏi giang nữa, hôm rồi cả nhà tôi coi ti vi, mấy đứa nhỏ reo lên khi thấy hình cô trên vô tuyến.

Quang mỉm cười:

– Chính cháu còn bất ngờ. Cô ấy nhờ tay giám đốc thời trang phát hện ra năng khiếu của cô. Hẳn đưa cô ấy vẽ mẫu thời trang dự thi. Ai dè hẳn chọn đúng mặt để gởi vàng.

– Bọn trẻ nói mấy người làm nghề thiết kế nhanh giàu và còn được đi nhiều nơi trên thế giới hả cậu?

– Cháu không rành lắm.

Bất chợt một chiếc xe tải nháy đèn xin tín hiệu vượt ngay đoạn cua con dốc.

Ông Viễn kêu lên:

– Cậu chủ cẩn thận, mấy thẳng xe tải này chạy ẩu lắm. Bây giờ đừng chuyện đã có bảo hiểm lo, nên bọn tài xế xe tải, xe ben coi thường mạng

người ...

Ông Viễn nói đến đó thì một tiếng ầm vang lên. Chiếc xe tải hạng nặng của gấp đã lật nguyên thùng xe. Chiếc xe Toyota bốn chỗ ngồi của Quang được Quang né tránh sát vô lễ đường vẫn không thoát hiểm. Cả chiếc Toyota như bị nghiền nát dưới sức nặng của xe tải. Đồng hồ trên tay Quang chỉ con số 3 giờ 15 phút sáng ...

Ca Thơ vùng vẫy trong đám cháy ngút trời. Cô vừa hét vừa la kêu cứu. Ca Thi bật dậy lay vai Thơ:

– Chị Hai! Tỉnh dậy chị Hai.

Một lúc lâu Ca Thi mới giữ được Ca Thơ khỏi vùng vẫy. Ông Công hỏi khi Thơ mở mắt nhìn quanh:

– Con mơ thấy ác mộng hả Thơ?

Ca Thơ dáo dác:

– Quang về chưa ba?

Ông Công lắc đầu:

– Chả phải nó đã nói trong điện thoại sáng mới về sao con?

Ca Thơ lau mồ hôi trán cho chị, cô hỏi nhẹ:

– Chị thấy gì mà la hét và khóc dữ vậy chị Hai? Chân của chị không sao chứ?

Ca Thơ thở dài:

– Vừa chớp mắt chị mơ thấy nhà mình bị nổ bình ga bốc cháy. Chị cố gắng để vùng ra, nhưng không được. Chị nghĩ mình đã chết cháy, chị sợ lắm. Ba ơi!

Có bao giờ là điềm gở không ba?

Ông Công trấn an Thơ:

– Ban ngày con lo lắng, suy nghĩ quá nhiều nên mộng về đêm thôi. Ba nghe các cụ bảo “sinh dữ tử lành”, chắc không có gì đâu con. Hơn nữa, chỉ là cắt bộ thôi, sao có, thể chết được. Thi à, con lấy nửa viên thuốc an thần để chị con uống, ngủ được, thì sáng mai mới đủ sức ứng phó mọi việc chứ.

Ca Thơ bần thần:

– Con nóng ruột lắm ba ơi! Có bao giờ Quang gặp sự cố không ba. Mơ ta ra người mà.

Ông Công gạt phắt:

– Con làm ơn đừng nghĩ lung tung nữa, thằng Quang nó không sao đâu. Bên cạnh nó còn có tài xế, nó đâu tự lái xe, nghe lời ba ngủ đi nào.

Ca Thơ ngược mắt nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường. Ba giờ 15 phút đã sang ngày 16 âm lịch. Ca Thơ lâm râm cầu nguyện Bồ Tát. Nhưng cô đọc mỗi câu “Nam mô A Di Đà Phật” mà cứ vấp hoài. Thuốc ngủ đưa cô vào giấc ngủ nặng nề.

Bảy giờ sáng, bà Vũ qua nhà Thơ, bà nói nhẹ:

– Bác không nên lạc được với Quang. Bác lo quá, nó bảo sẽ về nhà trước 6 giờ sáng. Bây giờ đã 7 giờ vẫn không thấy nó.

Ca Thơ bồn chồn:

– Bác trai về cùng anh Quang không bác?

– Không! Ông nói hồi 8 giờ hay 9 giờ tối nó dừng xe ăn cơm còn gọi điện nói chuyện với ông. Nó không có thói quen tắt điện thoại khi đi xa. Bởi nó biết mọi người luôn lo lắng cho nó.

– Còn chú lái xe, chú ấy có điện thoại không ạ?

Bà Vũ gật đầu:

– Chẳng hiểu sao chúng ta đều không thể gọi cho họ. Bác lo quá.

Vừa lúc Vĩnh Hoàng đi vô. Anh nhìn mọi người khẽ gật đầu chào, rồi nói:

– Bệnh viện hẹn Thơ 7 giờ rưỡi. Quang không về kịp, Thơ để tôi đưa em đi.

Ca Thơ chột bướng:

– Tôi chờ anh Quang.

Bà Vũ từ tốn:

– Cháu cứ nghe lời mọi người, tháo bỏ cái cục bột cứng ngắt ra trước đã.

Quang về thấy cháu đi lại bình thường nó càng vui mà. Ngoan nào Thơ. Ca Thơ cắn môi:

– Hôm nay không tháo thì mai tháo. 30 ngày cháu còn chịu nổi, thêm một ngày nữa có sao đâu. Cháu phải chờ Quang.

Thái độ của cô khiến mọi người bị bất ngờ.

Ông Công lên tiếng:

– Ba linh cảm đã xảy ra chuyện gì đó cho Quang. Nếu điều tệ hại thật sự

tối, chả lẽ lúc đó con vẫn kéo lê cái khúc bột này để lo cho nó. Không tốn nhiều thời gian lắm đâu con nên nghe lời mọi người.

Ca Thơ đành ra xe, để Vĩnh Hoàng đưa cô đến bệnh viện. Diệu Linh và Ca Thi cũng đi theo Thơ.

Lốp bột cuối cùng rơi xuống, bác sĩ Sơn chậm rãi nói:

– Cô bước từ từ coi sao Ca Thơ!

Ca Thơ bậm môi, phải mất nửa giờ cho những bước đi chậm đầu tiên. Sau đó thì Thơ đã đi lại bình thường. Cô xoa xoa cái chân nói nhỏ:

– Tao biết sợ mày rồi đó chân ơi! Từ nay tao sẽ giữ gìn “tụi mày” thật cẩn thận. 30 ngày, cứ tưởng chừng thời gian dài đến 30 năm, kinh khủng thật.

Bác sĩ Sơn mỉm cười:

– Mua thêm thuốc uống ít liều nữa để điều trị thêm cơ xương nhé cô gái. Tôi biết một tháng qua, phải ngồi một chỗ cô ắt là buồn lắm.

– Cám ơn bác sĩ.

Vĩnh Hoàng đưa mọi người ra xe để về nhà.

Diệu Linh nói:

– Ghé chỗ nào ăn tô bún đã anh Hoàng. Sáng giờ Linh chưa ăn gì cả, đói quá.

Ca Thi đồng tình:

– Phải đó chị Hai, về nhà bây giờ chắc chắn ba “cắt” phần sáng, điều động em đi chợ nấu cơm trưa luôn. Bụng em cũng mềm nhão ra rồi.

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Chị đói chả kém mọi người đâu. Nhưng ruột gan chị cứ như lửa đốt. Chị lo cho anh Quang lắm, giờ này vẫn không ai liên lạc được với anh. Dù sao mọi người đã vì chị, chị cũng không thể không chiều lòng mọi người. Ăn xong ta về nhà luôn nhé!

Vĩnh Hoàng dừng xe trước quán bún bò Huế nổi tiếng nhất thành phố của họ. Chiếc bàn bốn người ngồi đối diện chiếc tivi Samsung treo trên tường. Những tô bún được bưng lên.

Ca Thơ không giấu được nụ cười:

– Công nhận anh Hoàng sành ăn đâu đấy. Có đều quán này hơi bị “nặng đô”.

– Miễn ngon miệng là được rồi. Ca tháng ăn có một lần chứ Thơ đâu ăn

mỗi ngày mà sợ hầu bao bị co rút. Trùm sò vừa thôi nhà tạo mẫu Ca Thơ.

Diệu Linh vừa xuýt xoa bởi nước dùng rất cay, vừa nói:

– Theo tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được, vào hồi 3 giờ 15 phút rạng sáng ngày hôm nay, một tai nạn thảm khốc đã xảy ra tại km số ... thuộc tỉnh Bình Thuận, chiếc xe tải mang biển số 29H ... lưu thông từ Hà Nội về thành phố Hồ Chí Minh, đến km số ... trên quốc lộ 1A ... đã chạy quá tốc độ, vượt ẩu và xe bị lật, va quệt và xe Toyota mang biển số 53Y ... lưu thông cùng chiều. Kết quả xe Toyota bị bốc cháy và bị thùng xe tải đè lên, khiến hai người đi trên xe Toyota thiệt mạng ...”.

Ca Thơ run tay, cô run bắn toàn thân. Ai có thể lắm, còn cô, biển số xe nhà Quang cô không thể lắm. Cô đã ngồi trên chiếc xe đó hàng chục lần. Quang ơi!

Lẽ nào số phận lại nghiệt ngã ...

Ca Thi bật lên:

– Chị Hai ơi là chiếc xe của anh Quang.

Diệu Linh trấn an:

– Bnh tỉnh Ca Thi, khi chưa biết đích xác chúng ta đừng nên vội khẳng định.

Vĩnh Hoàng kêu lên:

– Ca Thơ xỉu rồi.

Quán ăn nhốn nháo. Bản tin kết thúc, Ca Thơ đổ gục xuống bàn, đầu cô đập vào tô bún cô chỉ vừa gắp ăn vài đũa. Diệu Linh meo mào:

– Làm sao đây anh Hoàng?

Hoàng bồng Ca Thơ trên tay, anh bảo Diệu Linh:

– Em trả tiền giùm anh rồi phụ dìu Ca Thi ra xe luôn. Con bé nhắm cũng không đi nổi.

– Về nhà hay đến bác sĩ, anh Hoàng?

Vĩnh Hoàng nói:

– Ca Thơ quá xúc động nên xỉu đi, một lúc Thơ sẽ tỉnh lại. Chúng ta về nhà Thơ coi sao.

Ca Thơ vẫn mềm oặt, dật dờ. Hình như ở nhà không ai biết gì cả. Bà Vũ vừa thấy Hoàng dìu Ca Thơ vô nhà theo sau là Diệu Linh dìu Ca Thi. Bà

Vũ xô cổng chạy qua:

– Hai chị em con bé bị sao vậy cậu Hoàng?

Ca Thơ vừa mở mắt, cô lao đến ôm chặt lấy bà Vũ, khóc âm lên:

– Hết rồi bác ơi!

Ông Công nhăn mặt:

– Chuyện gì vậy Ca Thơ Sao cứ khóc mà không chịu giải thích?

Ca Thơ nghẹn ngào:

– Ti vi họ vừa nói ... anh Quang ...

Bà Vũ kinh hoàng:

– Thằng Quang làm sao?

Bà lắc mãi Ca Thơ, Vĩnh Hoàng nói nhỏ:

– Thơ không nói được đâu. Vừa rồi, tụi cháu nghe được bản tin báo tai nạn giao thông. Ca Thơ bảo đó là xe của Quang. Bà Vũ ngất lịm, ông Công còn chút bình tĩnh hơn cả. Ông yêu cầu Hoàng kể rõ mọi việc cho ông nghe. Hoàng dứt lời, ông Công đau đớn:

– Ca Thơ nó không lầm đâu. Dù thế nào cũng phải điện thoại hỏi thăm ba của nó trước.

Mọi người không ai biết số di động của ông Vũ. Bà Vũ vẫn ngất lịm. Đúng lúc đó điện thoại bên nhà bà Vũ reo vang. Ông Công kéo tay Hoàng:

– Cậu qua đó với tôi, có thể ông ấy gọi về.

Vĩnh Hoàng vừa nhấc máy, giọng ông Vũ đã nhức nhối:

– Em ơi, con của chúng ta gặp nạn rồi.

Vĩnh Hoàng từ tốn:

– Phải bác Vũ không ạ?

Đầu dây, ông Vũ trịu giọng:

– Cậu là ai? Vợ tôi đâu?

– Cháu là bạn Quang, bác gái đang bên nhà Ca Thơ. Đúng chiếc xe Toyota ấy là của Quang không bác?

– Vợ tôi biết tin rồi hả cậu? Đúng là xe của chúng tôi. Người ta vừa xác nhận. Công ty của tôi sẽ ra Bình Thuận, nhờ cậu giúp tôi động viên mẹ thằng Quang. Tôi bây giờ đi cũng không vững nữa. Trăm sự tôi nhờ cậu.

– Bác yên tâm cháu sẽ thay Quang lo cho bác gái. Bác nhất định phải bình

tỉnh để trở về nghe bác.

Vĩnh Hoàng cúp máy, ông Công ghen ngào:

– Vậy là đúng rồi. Hèn chi con Ca Thơ nó đã mơ thấy ác mộng.

Vĩnh Hoàng cùng Ca Thi và Diệu Linh niêm phong phòng vợ chồng ông Vũ, phòng của Quang để tránh bị thất thoát đồ đạc, phòng khi người đến quá đông.

Bà Vũ và Ca Thơ đều được đưa sang nhà Quang, Ca Thơ chỉ tỉnh lại ít phút, nhìn đồ vật của Quang, cô lại khóc rồi xỉu nữa. Bà Vũ cũng không hơn gì, Vĩnh Hoàng phải lo liệu mọi việc y như anh là con cháu trong nhà.

Hải Đường cùng cha mẹ cô ta xuống vào buổi trưa. Ông Vũ chưa về và thi thể của Quang cũng chưa được xác nhận. Người nhà hai bên nội ngoại Quang tự động tìm về, bởi họ coi ti vi, nóng ruột muốn biết tình hình mà tới.

Hải Đường ăn mặc giống người đi dự tiệc hơn là đi chia buồn ma tang.

Nhìn bà Vũ rũ rượi, cô ta đưa tay quệt nước mắt:

– Bác ơi! Liệu chúng ta có lầm không?

Bà Vũ ghen ngào:

– Chắc chắn nó bỏ chúng ta rồi.

Hải Đường nghiêng ngẫm:

– Mẹ cháu đã cảnh cáo bác, anh Quang sẽ chết nếu lấy con gái tuổi Thìn. Bác đã không nghe mẹ cháu mới ra nông nổi này. Cô ta là người đàn bà sát phu.

Diệu Linh phần nộ:

– Giờ phút này chị không nói được những lời dễ nghe hơn một chút hay sao.

Miệng chị nanh nọc quá, coi chừng hóa rắn đó.

Hải Đường nhếch môi:

– Chửi cho đã đi nhé, dù sao thì anh ta cũng bị bạn mày hại chết yếu, tao đâu nói sai.

Ca Thi sẵn tới:

– Tôi cảnh cáo chị, còn nói năng kiêu mát dạy ấy, tôi không tha cho chị đâu.

– Mày dám.

Ca Thi gằn lời:

– Tôi không hiền như chị tôi, để các người lẩn lướt đâu. Nếu chị còn chút liêm sỉ, chị phải câm miệng lại khi người ta đang đau buồn rồi rằm. Đàng này chị lại chế dầu vào lửa. Đàn bà gì ác vậy.

Ca Thơ nhìn Hải Đường:

– Chị nói chị yêu Quang, ảnh chưa rõ ra đi thật hư thế nào, chị đã nhờn nhờn trước nỗi đau sinh ly tử biệt của bác Vũ. Tôi thất vọng giùm cho họ.

Bà Hải (mẹ Hải Đường) vội bảo:

– Hải Đường! Con xử sự cái gì kỳ cục vậy hả? Sao không an ủi bác Vũ.

– Con không quen dối trá. Thật ra bà ấy có tha thiết gì con. Mẹ an ủi được rồi.

Bà Hải giận tái mặt. Bà không ngờ con gái bà nói năng quá đáng như vậy, hèn gì Quang không chịu con gái bà cũng phải.

Bà Vũ cố gắng nói:

– Cám ơn ông bà đã có lòng tới thăm hỏi, tôi chưa thấy thi thể con tôi, lòng tôi còn rối rắm lắm, phiền anh chị đưa Hải Đường về. Nơi tang lễ này không hợp với cô ấy đâu.

Dấu đang đứt từng khúc ruột vì nỗi đau mãi mãi mất con, bà Vũ vẫn không giấu được nỗi bất mãn vì Hải Đường.

Ông bà Hải Trường cáo lỗi ra về. Hải Đường muốn ở lại để xem Ca Thơ thế nào nếu Quang thật sự tử nạn. Ông Hải Trường phải dứt khoát nhờ người kéo con gái lên xe. Hải Đường cay cú:

– Đáng đời ông bà Vũ, mất thằng Quang cũng đáng.

Bà Hải quát lên:

– Con vừa phải thôi Hải Đường, ông trời có mắt đấy. Đừng rửa xả người khác không chừng nó vận vào thân.

Hải Đường gân cổ:

– Mẹ không thấy con quỉ đáng ghét ấy sao. Làm như nó thương anh Quang lắm ấy. Có mà nước mắt cá sấu.

Ông Hải bất mãn:

– Mẹ con nói đúng đấy. Mới hôm qua con còn tới nhà người ta van xin lạy

lục, giờ con trai người ta chết, con đã không một lời chia buồn còn lớn tiếng gây sự với con bé kia. Cũng may họ từ chối con, nếu thằng Quang chọn con, giờ nó tử nạn, con sẽ thế nào chứ? Lớn rồi, là con gái, con phải nói năng sao cho mềm mỏng, dịu dàng hơn con ạ.

Ít khi ông Hải Đường nói nhiều, ông lên tiếng nhắc con gái tức là ông đang giận, và Hải Đường khôn ngoan im lặng để ba cô nguôi giận.

Tận chiều hôm sau, xác Quang mới được đưa về nhà. Nhưng ông Vũ đã cho xác con nhập quan luôn. Bà Vũ xui đến ộc máu, ông vẫn rắn lòng không cho mở nắp quan. Mọi người nhìn ông, họ biết rằng người cha còn đón đau hơn cả người mẹ, bởi chắc chắn Quang đã không còn nguyên vẹn thi thể.

Ca Thơ lẫn lộn bên áo quan. Cô xin ba cô cho được để tang Quang, nhưng bên nhà ông Vũ nhất định không chịu. Họ không muốn cô chịu thiệt thòi.

Những ngày này Vĩnh Hoàng cũng ở lý bên nhà ông Vũ giúp gia đình lo liệu tang lễ cho đến khi năm đất cuối cùng được đắp lên ngôi mộ Quang, cũng là lúc Ca Thơ kiệt sức hoàn toàn, cái chân vừa cắt bột chưa lành hẳn, người ta kiêng kỵ gặp ma tang. Ca Thơ đã không màng điều ấy. Mọi việc xong xuôi, thì cô phải nằm liệt giường.

Diễm Thanh
Thăm Mãi Tình Yêu
Chương 10

Bà Phương nhìn Vĩnh Hoàng:

– Con lại đến nhà Ca Thơ à?

Vĩnh Hoàng cúi đầu:

– Mong ngoại thứ lỗi, con không thể bỏ mặc Ca Thơ lúc này.

– Vậy còn công ty?

– Công ty đi vào hoạt động, hàng được sản xuất tung ra thị trường trôi chảy.

Ngoại chả phải chỉ muốn chừng đó hay sao.

Bà Phương nhẹ giọng:

– Cháu liệu sao coi được thì tính, chứ bà nghe người ta bàn tán ỉ xèo à.

Vĩnh Hoàng nhăn trán:

– Thiên hạ đâu ăn đời ở kiếp với mình. Ngoại chấp họ làm gì. Mà người ta bảo sao hả ngoại?

Bà Phương hăng giọng:

– Thì họ bảo con bé Ca Thơ cao số, có mạng sát nhân gì đó.

Vĩnh Hoàng cười:

– Họ nói thế và ngoại cũng tin hả ngoại?

Bà Phương trầm tĩnh:

– Bà không phải người cổ hủ, cố chấp. Nhưng cũng không thể bỏ qua những gì người ta nói đúng.

– Con lại nghĩ do Quang vẫn sống, chứ Ca Thơ yêu Quang, đời nào cô ấy muốn Quang chết. Thiên hạ đôi khi như con dao tẩm độc vậy, khứa từng chút vào da thịt người ta, đến đau rồi mới chết. Cháu tin Ca Thơ ngoại ạ! Bà cứ yên tâm, cháu không bỏ bê công việc đâu, giờ cháu xin phép ngoại.

Bà Phương nhìn theo dáng thẳng cháu ngoại, nuốt vào lòng tiếng thở dài vừa yêu thương vừa lo lắng. Bà Phương quay vào phòng, giở tài liệu ra đọc. Mới được vài phút, bà nghe tiếng bà giúp việc vang lên:

– Thừa bà chủ, có cô Mẫn Chi tới thăm.

Bà Phương xua tay:

– Nói tôi không có nhà.

– Bà chủ tha lỗi. Tôi lỡ miệng nói bà đang trong phòng.

Bà Phương ngán ngấm:

– Lỡ lần này thôi nhé. Lần sau bất luận ai đến tìm, chị cứ nói tôi đi vắng.

Tôi mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn được nghỉ ngơi, cho nó vào đi.

Một lúc, Mẫn Chi vào đến, cô ta lễ phép:

– Cháu chào bà! Bà khỏe không ạ.

“Miệng chào thơm thớt, chứ bụng cô đang rửa thềm mụ già như tôi chết quách cho xong”. Bà Phương nghĩ bụng, bà giả lả:

– Mẫn Chi hả? Tìm bà có gì không?

Mẫn Chi nũng nịu:

– Coi ngoại kia. Dạo trước có bao giờ bà hỏi cháu như thế. Hôm nay tự nhiên bà khiến cháu thấy mình trở thành xa lạ với bà. Bà ngoại không thương Mẫn Chi nữa sao bà?

Bà Phương nhẹ giọng:

– Con bé này nói gì lạ. Nhà bà lúc nào không mở rộng cửa đón cháu chứ.

Mẫn Chi nhìn quanh:

– Chủ nhật anh Hoàng không ở nhà với ngoại à?

– Ồi! Các cháu bây giờ đứa nào chịu ở nhà với mấy bà già như ta chứ. Vĩnh Hoàng ngoài công việc, bà đâu thể cấm nó không quan hệ bạn bè.

Mẫn Chi vừa bóp vai bà Phương, vừa nói:

– Tại ngoại quá dễ dãi thôi. Cháu dám chắc anh lại đến nhà con bé Ca Thơ chứ không đi đâu hết. Bà già cả, vò vố một mình không lo, đi lo cho cái con sát phu.

Bà Phương cau mày:

– Cháu nói gì vậy Mẫn Chi?

Mẫn Chi khẽ nói:

– Bà, tại cháu bất bình cho bà nên mới nói thế. Cháu cũng biết bà vì tình người nên để anh Hoàng tới lui chăm sóc Ca Thơ. So với nội cháu, bà rộng lượng, vị tha thật nhiều.

Bà Phương nhẹ giọng:

– Dạo này công ty bà nhiều việc quá, bà không còn thời gian để gặp bạn bè. Chả rõ bà nội cháu khỏe hay không nữa.

– Bà nội cháu nhờ được mẹ con thím Năm cháu hết sức chăm chút nên bà rất ư là khỏe ngoại ơ! Xung quanh nội cháu bao nhiêu là người, không buồn như ở nhà ngoại đâu.

– Vậy là nội cháu có phước hơn bà rồi.

Mẫn Chi so vai:

– Cháu chỉ muốn được nhanh chóng ra khỏi căn nhà ấy. Để xem cháu đi rồi, mấy đứa em họ cháu đứa nào đủ sức giúp bà cháu vực công ty.

Bà Phương hỏi:

– Cháu tính đi ra ngoài ở hả?

Mẫn Chi lấp lửng:

– Dạ, ý cháu muốn được ngoại cho về đây ở kìa. Ngoại chịu con ghen ngoại.

– Chuyện này cháu phải hỏi ý Vĩnh Hoàng mới được.

– Anh Hoàng chỉ nghe mỗi lời của bà thôi. Cháu hứa sẽ luôn luôn giữ trọn đạo gia đình ...

Bà Phương vẫn nói:

– Cháu đừng tốn công thuyết phục bà. Bà không giúp được cháu việc này đâu.

– Chả lẽ bà im lặng chờ anh Hoàng đưa con bé ấy về?

– Cháu ám chỉ ai thế?

– Còn ai ngoài con nhỏ sát chồng Ca Thơ.

Bà Phương chậm rãi:

– Ấy cháu đừng nói ác khẩu vậy. Dù cháu có gọi Ca Thơ bằng danh từ nào khác, bà vẫn không giúp được cháu đâu. Bà đã hứa với Vĩnh Hoàng, chỉ cần Hoàng điều khiển công ty tốt, đem về nhiều lợi nhuận cho Đông Phương, thì bất luận cô gái nó muốn lấy là ai, thuộc tầng lớp nào, bà cũng đồng ý.

Mẫn Chi kêu lên:

– Kể cả con nhỏ Ca Thơ ư?

Bà Phương điềm tỉnh:

– Công bằng mà nói, Ca Thơ có điểm gì không tốt? Con bé ấy rất có tương lai đấy.

– Bà không sợ dư luận ư?

– Tại sao phải sợ? Ca Thơ chưa đính hôn, chưa một lần làm dâu. Với gia đình cậu Quang, người đã giúp gia đình con bé bao năm nay. Nghĩa tử là nghĩa tận. Ca Thơ cũng chỉ muốn báo đáp ân tình. Nó đâu làm sai hả cháu? Mẫn Chi tức bầm gan, ngay cả bà Phương cô còn không thuyết phục được, mong gì cô có hi vọng được bước vào trái tim Vĩnh Hoàng. Ngồi thêm ít phút, Mẫn Chi cáo từ ra về. Bà Nam Phương như trút đi gánh nặng. Con bé này càng lúc càng bộc lộ rõ tính ích kỷ, nhỏ mọn. Vĩnh Hoàng quả là sáng suốt hơn bà.

Thôi thì, hãy mong cho Vĩnh Hoàng thuyết phục được Ca Thơ. Bà biết cháu mình quen rất nhiều bạn gái. Duy nhất chỉ con bé này bà ưng ý hơn cả. Nhân nghĩa, nết na vẹn toàn.

Ca Thơ bước từng bước bên Hoàng. Suốt một tháng qua, chiều nào cô cũng ra mộ Quang, và chiều nào bên cô cũng có Hoàng, chả biết do cô quá nhạy cảm hay Quang thật sự chết oan, thác linh. Hồi đêm qua Ca Thơ mơ thấy Quang về, anh khuyên cô hãy chấp nhận sự an bài của số phận, đồng ý làm con gái nuôi của ba mẹ anh và hãy nhận lời cầu hôn của Vĩnh Hoàng. Anh còn hứa sẽ luôn phù hộ cho Thơ, không để ai ăn hiếp cô suốt đời.

Ca Thơ kể cho bà Vũ và Hoàng nghe, buổi chiều cô mua một bó hồng vàng đủ hai mươi tám bông đem ra mộ, cúng viếng anh. Lúc sống, Quang rất thích hồng vàng. Mãi mãi cô sẽ không quên những kỷ niệm mà anh dành cho cô.

Vĩnh Hoàng nói khi cả hai đã ngồi vào xe:

– Em muốn đi đâu một chút không Ca Thơ?

Ca Thơ gật đầu:

– Anh chở em lên nhà Diệu Linh nhé!

Hoàng hỏi:

– Sao hôm trước anh nghe Linh nói tuần này cô ấy theo mẹ qua Singapo?

– Nó đã không đi vì phải thi đột xuất môn triết. Có lẽ hôm nay nó thi xong rồi.

– Em có muốn năm tới trở lại trường không?

Ca Thơ chậm rãi:

– Em không biết nữa, ba nuôi muốn em học cấp tốc một khóa đào tạo cán bộ quản lý doanh nghiệp ngắn ngày.

Vĩnh Hoàng ngạc nhiên:

– Ông muốn em thay Quang à?

– Ba mẹ nuôi không có chị em ruột, ngành anh Quang thật ra không hợp với con gái. Ba Vũ dự định bán toàn bộ cổ phần ở xây dựng để đầu tư tất cả vào dịch vụ du lịch, nhà hàng.

– Em không nghĩ sau này em còn lấy chồng ư? Ba mẹ nuôi sẽ không để em đem tàn sản cho người lạ. Nghĩ kỹ khi chưa muộn Ca Thơ à.

Ca Thơ từ tốn:

– Em đã đồng ý giúp ba mẹ, tới khi nào em không còn tự do nữa. Khi đó ba mẹ nuôi có thể sang nhượng công ty, gởi tiền vào ngân hàng, để vui vẻ tuổi già.

– Em tính vậy cũng được.

– Vĩnh Hoàng dừng xe trước một căn biệt thự, cổng là một giàn hoa Thiên Lý đang trổ bông, anh nhấn chuông. Ngay lập tức, Ca Thơ thấy Diệu Linh xuất hiện trên lan can lầu một. Ca Thơ vẫy tay:

– Là Thơ nè.

Diệu Linh hét vang:

– Chờ chút, ta xuống ngay đây.

Một chút của nhỏ Linh cũng khoảng 10 phút. Cổng mở ra, Vĩnh Hoàng lái xe vô. Ca Thơ bước khỏi xe, Diệu Linh chấp chơi:

– Có lý do gì không, khi ngẫu nhiên rờng đến nhà tơm.

– Không, ta chỉ tùy hứng thôi. Một mình Linh ở nhà à?

Diệu Linh heo hắt:

– Những lúc thế này, ta mới thấy không có anh chị em, là một sự trống phạt êm ái của ông trời. Buồn phát khóc.

Ca Thơ khẽ nói:

– Nhưng ta nhớ hồi nhỏ Linh bảo một mình để được chiều chuộng, được ăn tất cả những gì ba mẹ làm ra cơ mà.

– Ôi! Nhắc làm gì, ba cái suy nghĩ đại khờ hồi con nít ranh. Anh Hoàng cười cho kìa.

Vĩnh Hoàng so vai:

– Anh khác gì Lính đâu, đến bây giờ cảm giác cô độc vẫn bủa vây anh, giá như anh còn thêm vài đứa em họ cũng tốt. Nhiều khi nhìn ngoại thui thủi một mình giữa căn nhà rộng thênh thang anh lại chạnh lòng thương bà và ngậm ngùi nhận ra lý do tại sao bà muốn anh sớm cưới vợ.

Diệu Linh nhìn Ca Thơ:

– Từ chỗ anh Quang tới đây hả?

Ca Thơ gật đầu:

– Đêm qua ta mơ thấy anh.

– Ảnh nói gì không?

– Khuyên ta lấy chồng.

Diệu Linh thở dài:

– Đến giờ ta vẫn không thể chấp nhận chuyện anh Quang ra đi. Càng bất ngờ hơn khi tên ta được anh trân trọng ghi vào nhật ký như một dấu ấn cuối đời.

Ông trời đem anh đi cũng là muốn Linh, anh Hoàng và Ca Thơ tránh được những xung đột không nên có.

Vĩnh Hoàng chậm rãi:

– Anh nhiều đêm phát điên lên vì nghĩ Ca Thơ sẽ trở thành con dâu nhà ba mẹ Vũ. Quang xứng đáng để chúng ta trân trọng cậu ấy.

Diệu Linh đẩy đĩa bánh, bông lan về phía Ca Thơ:

– Ăn đi Thơ! Bánh tao mua ở tiệm Đức Phát đấy. Nghe lạ tai hay sao mà nhìn, tự nhiên Linh thích “mày tao chi tở” để không khí bớt căng thẳng vậy mà.

Ca Thơ khẽ cười:

– Mày làm được bài không?

– Chắc đủ điểm để không bị nợ thi. Bọn sinh viên mười đứa đủ cả chục, đứa nào cũng ngán nhất môn Triết, vừa khô vừa khó học thuộc, lại dài dòng nữa. À!

Mày dự tính gì chưa, sắp hết năm học rồi, cũng nên chuẩn bị tư tưởng để trở thành cô sinh viên Thơ ạ.

Ca Thơ cười nhẹ:

– Tao không đi học nữa.

– Nhỏ này, đừng nói chơi ghen, chả phải mày vẫn khát khao, kiếm ra tiền để đi học hả?

– Tao vẫn muốn được học đấy chứ, Song tao phải học theo kiểu tại chức thôi.

Diệu Linh nhìn Hoàng:

– Không phải do anh chứ anh Hoàng?

Vĩnh Hoàng cười nhẹ:

– Anh còn muốn sau này Ca Thơ tiếp tục làm trợ lý đặc biệt của anh kìa. Thơ có lý do của cô ấy, chúng ta không thể cản đâu.

Diệu Linh cau có:

– Là sao, em không hiểu?

Ca Thơ nhẹ tênh:

– Tao sẽ lấy chồng, được không?

Diệu Linh xù mặt:

– Chuyện này tao hết dám có ý kiến. Sao tao nghe nói ba mẹ nuôi muốn mày cáng đáng công ty.

Ca Thơ gật nhẹ:

– Tao thấy quá sức nên chưa dám nhận, nhưng cũng không thể từ chối. Tao sợ ba mẹ nuôi buồn. Mẹ Vũ khóc là tao cứ rối tung đầu óc. Chuyện gì tới cứ kệ, tự khắc có cách giải quyết.

– Còn việc sửa nhà? Hôm trước mẹ tao nhắc đấy.

Ca Thơ nhẹ giọng:

– Tao phải sửa chứ, cần nhất là sửa trước mùa mưa. Tao coi ngày rồi, tháng hai được tuổi của ba, mới làm được.

Câu chuyện cứ đều đều xoay quanh đề tài gia đình và công việc. Đúng 7 giờ tối thì Ca Thơ ra về. Hoàng chở cô về đến đầu con hẻm, Thơ bảo:

– Anh về luôn đi, để ngoại ở nhà hoài một mình tội nghiệp lắm. Thơ tự vào nhà được.

Vĩnh Hoàng xiết chặt tay Thơ:

– Ngoại nói lâu rồi em không ghé, bà tỏ ý trông em đó. Hay là chiều mai đến nhà ăn cơm cùng bà cháu anh một bữa nhé.

Ca Thơ gật đầu:

– Cũng được.

Chờ cô khuất sau lối rẽ trong con hẻm đầy bọn trẻ đùa giỡn. Hoàng mới lái xe về nhà. Anh chưa kịp nhấn chuông cổng thì Mẫn Chi từ đâu bước tới ôm anh thật chặt:

– Anh Hoàng! Em nhớ anh quá!

Hoàng bối rối:

– Mẫn Chi! Là em hả? Bỏ anh ra đi, chuyện gì vô nhà nói nhé.

Mẫn Chi lắc đầu:

– Em không vô đâu. Em muốn anh lái xe đưa em đi chơi một lần. Lâu lắm rồi anh không còn dẫn em đi ăn nữa. Vậy mà nói là thương em như em gái. Xạo thì có.

Vĩnh Hoàng kiên nhẫn:

– Về đến cổng mà không vô, ngoại biết sẽ buồn anh lắm. Anh không muốn bà buồn Mẫn Chi ạ.

– Anh không nói, em không nói làm sao bà biết. Dù gì anh cũng sắp kết hôn.

Chả lẽ anh không thể cho em thêm một lần được anh đưa đi dạo à?

Cô năn nỉ mãi, cuối cùng Hoàng đành phải gật đầu đồng ý:

– Chi muốn đi đâu?

Mẫn Chi cắn môi:

– Tối phòng Karaoke được không anh?

Vĩnh Hoàng nói:

– Sao anh cũng đồng ý, vì anh không muốn em hận anh mãi.

Mẫn Chi thở dài:

– Anh yêu Ca Thơ nhiều lắm hả Hoàng?

Vĩnh Hoàng mỉm cười:

– Con người ta khi tìm được nửa phần đời còn lại của mình rồi, mới biết trân trọng Chi ạ.

– Trước đây anh luôn quan tâm em, anh khiến em lúc nào cũng vui vẻ, bằng lòng với những gì mình đang có. Em không biết ngày tháng sắp tới, trái tim em còn rung động được hay không nữa.

Vĩnh Hoàng dịu dàng:

– Đừng tự ti thế Chi! Ngày trước em có bao giờ yếu đuối.

– Vâng! Em chỉ mới thay đổi thôi. Em gần như mất tất cả. Tình thương của nội, lòng tin của mọi người, sự đam mê đến khát khao mỗi khi ngồi vào vẽ mẫu.

Vậy mà sau một đêm, em đã thua Ca Thơ của anh.

Vĩnh Hoàng im lặng lái xe, anh chỉ dừng khi Mẫn Chi lên tiếng. Vĩnh Hoàng nhìn xoáy vào mắt Mẫn Chi:

– Chỉ một giờ thôi nhé Chi.

Mẫn Chi chua xót:

– Anh bắt đầu tiếc với Chi cả thời gian ư? Hồi xưa, anh đâu như thế.

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Anh bây giờ không còn được quyền nghĩ cho riêng anh nữa. Ngoại anh già rồi.

– Anh đang nguy biến thì có.

– Tùy em nghĩ.

Căn phòng không rộng, chỉ kê một chiếc ghế nệm, loại ghế ở bàn salon mút, thêm chiếc bàn nhỏ để vừa chai rượu, hai chiếc ly và đĩa đồ ăn. Mẫn Chi điềm tĩnh:

– Với em, một tiếng ngồi bên anh bây giờ đã là quý, em không đòi hỏi hơn nữa.

– Anh uống gì?

Vĩnh Hoàng khàn giọng:

– Anh uống Vột Ka đỏ.

Rất nhanh, người phục vụ đem vô những thức ăn, đồ uống khách yêu cầu.

Mẫn Chi cầm ly rượu đưa lên:

– Chúc cho những gì của chúng ta mãi là kỷ niệm đẹp.

Mẫn Chi uống một hơi hết phân nửa ly rượu. Cô cầm micrô lên tay:

... Lỡ mai em chết, anh khóc nhiều không?

Sao anh không đến, khi em còn sống.

Cho em quên tháng ngày tuyệt vọng.

Lỡ mai em chết, anh hứa gì không?

Vĩnh Hoàng giật lại micrô, anh gắt:

– Mẫn Chi em hát bài gì thế nghe não lòng quá à.

Mẫn Chi nhẹ tên:

– Em thật muốn hỏi anh câu đó để được ấm lòng. Như Quang vậy, rồi cuộc thì anh ta được rất nhiều người đưa tiễn và khóc thương. Còn em chả biết lúc ấy Hoàng nhăn mặt:

– Em còn nói kiểu này, anh về luôn đấy.

Mẫn Chi đăng ngắt:

– Nhưng em buồn quá, trái tim em muốn khóc. Tại sao anh lại chọn Ca Thơ mà không chọn em?

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Đừng bắt anh trả lời mãi vậy. Trái tim anh nhuộm hồng hình dáng Ca Thơ rồi, anh xin lỗi vì những lời nói thật này.

Mẫn Chi chợt ôm lấy Hoàng:

– Anh biết em khổ sở thế nào không, khi bà nội thấy anh bỏ rơi em.

Hoàng ngạc nhiên:

– Tại sao vậy?

– Nội em vốn tham vọng rất lớn, bà khát khao Đông phương lâu lắm rồi.

Hình như là từ hồi bà còn trẻ lận. Lúc đó bà và ngoại anh là đôi bạn thân, họ cùng yêu một người con trai. Tất nhiên người con trai ấy không thể chia đôi trái tim của mình. Ngoại anh được chọn. Từ đó nội em nuôi ý chí trả thù ông bà ngoại anh. Thời gian vô tình trôi kéo con người theo vòng xoay nghiệt ngã của nó. Ông ngoại anh mất đi để lại cho bà ngoại anh số tài sản rất lớn, càng khiến nội em thêm khát. Nhưng bà không còn cách chiếm đoạt. Vì thế bà đã dùng em như một con cờ, để bà có thể đàn ông đi đến

mục đích của bà. Rốt cục, một lần nữa mọi cố gắng do nội em dàn xếp lại tiếp tục không thể thực hiện. Vậy là bà trút mọi sự bức dọc lên đầu em và mẹ em. Bà mắng em là đồ ăn hại, mẹ em là thứ đàn bà “vô tích sự”. Em hiểu ra mọi việc nên cố nín kéo bằng tất cả danh dự em có được. Giá như Ca Thơ đừng xuất hiện, giá như cuộc thi vừa qua, em có được chút tiếng tăm. Em đã không thể giữ được gì cho sự kỳ vọng của nội.

Cả tình yêu em dành cho anh cũng mất, bởi sự lạm dụng từ nội. Bây giờ em còn gì nữa để mà tiếc hủ hủ anh?

Vĩnh Hoàng từ ngõ ngang đến xót xa giùm cho Chi. Những gì cô kể, nếu đúng thì bà Mai Lan quả thật đáng sợ. Bà ngoại anh không chút nghi ngờ tình cảm hai nhà. May mà anh không yêu Mẫn Chi, tình yêu không có chỗ cho sự bất nhẫn, tội nghiệp.

Vĩnh Hoàng lấy khăn giấy lau nước mắt cho Chi:

– Em khóc mãi thế này chắc là không hát nổi rồi. Mình về rồi hôm nào rảnh sẽ cùng gặp lại nhé!

– Anh không sợ Thơ buồn à?

– Anh không làm gì sai, có gì phải sợ Ca Thơ buồn?

Mẫn Chi thốt thức:

– Em không vô tư được như anh đâu. Em vẫn yêu anh, Hoàng ơi!

– Vĩnh Hoàng gỡ tay Mẫn Chi:

– Đừng khiến anh đánh mất lòng tự trọng của mình. Bây giờ nếu không hát, chúng ta về nhé!

Mẫn Chi chột nói:

– Em xin anh một điều anh đồng ý không?

– Anh hứa không tiếc Chi, nếu điều em cần, anh đủ khả năng làm được.

– Em muốn cho anh đời con gái của em.

Hoàng lắc đầu:

– Chuyện này thì anh không thể. Xin lỗi em!

Mẫn Chi khàn giọng:

– Không thể trở thành vợ của anh, suốt đời này em nhất định không lấy ai.

Vì thế em muốn anh cho em một lần tình yêu của anh. Đồng ý đi Hoàng.

Vĩnh Hoàng trầm giọng:

– Anh có thể cho em những nụ hôn để vĩnh biệt tình yêu không thể có với nhau. Anh không cho phép mình lợi dụng em. Đừng khờ dại Chi ạ.

Mẫn Chi nhắm mắt:

– Thôi đành! Anh hãy hôn em đi! Lần đầu cũng là lần cuối. Cho em chút hơi ấm yêu thương của anh.

Vĩnh Hoàng lưỡng lự. Dù biết căn phòng vừa kín vừa không có ai. Sao anh vẫn thấy mình có lỗi với Thơ, cả với Mẫn Chi. Mẫn Chi không chờ anh, cô tìm môi anh và hôn thật mãnh liệt. Vĩnh Hoàng siết chặt Chi vào lòng. Anh thương cô, anh đâu thể hờ hững, lạnh lùng trước một người con gái đang cam tâm tình nguyện thua cuộc người con gái anh yêu. Anh dùng môi của mình lau nước mắt cho Chi, và những nụ hôn mãi mãi như kéo dài vô tận.

Ca Thơ run tay, ánh mắt cô nhìn sững vào những tấm hình minh chứng sự dối trá của tình yêu. Vĩnh Hoàng và Mẫn Chi, họ yêu nhau, những nụ hôn đắm say mê mải. Ca Thơ nhếch môi:

– Nhưng gì của tình anh, Thơ xin trả lại anh, Hoàng ạ!

Nhã Hương đẩy cửa bước vào:

– Chi Ca Thơ! Bà tổng giám đốc gọi chị này giờ, chị không nghe hả?

Ca Thơ đưa tay chùi nước mắt:

– Chị sẽ lên ngay. Hình như máy điện đàm phòng chị trực trực gì đó.

Nhã Hương nhìn những tấm hình:

– Hình ai vậy chị Thơ? Sao chị khóc?

Ca Thơ lắc đầu:

– Chị bị bụi bay vào mắt, dụi mãi tay này giờ, chảy cả nước mắt mà vẫn thấy xốn.

– Cần em giúp chị thổi bụi không?

– Thôi em ạ.

Nhã Hương cười cười:

– Hồi này em thấy anh Hoàng làm thiệp cưới đấy chị.

– Vậy à.

– Em công nhận hai người khéo tay kinh khủng. Tự làm thiệp, đỡ được khối tiền lại có ý nghĩa nữa. Khi nào em lấy chồng, chị Thơ dạy em làm thiệp nhé!

Ca Thơ gật đầu:

– Chị không những dạy mà còn tự tay làm tặng em luôn. Mau cưới đi!

Nhã Hương le lưỡi:

– Em nói cho vui thôi chứ đã có ma khô nào thương em đâu mà cưới.

Dứt lời Nhã Hương chạy nhanh ra ngoài, Ca Thơ mím môi lừa tất cả những tấm hình, cho rơi xuống ngăn kéo bàn rồi khóa lại.

Bà Nam Phương nhẹ giọng:

– Cháu ngồi đi! Nãy giờ cháu đi đâu vậy?

Ca Thơ cố bình thần:

– Cháu vẫn ở trong phòng bà ạ! Tại máy nội bộ của cháu từ sáng đã không thể nghe nên cháu không biết bà gọi. Bà có gì chỉ dạy cháu hả bà?

Bà Phương nhìn Ca Thơ:

– Cháu vừa khóc hả Thơ? Chuyện gì hả?

Ca Thơ tủi thân:

– Cháu ... không có gì bà ạ.

– Cháu muốn giấu luôn bà sao? Chúng ta sắp thành người nhà, cháu còn giữ kẽ với bà, sau này làm sao hòa đồng bà cháu hả Thơ? Phải Vĩnh Hoàng chọc giận cháu không?

Ca Thơ cứng giọng:

– Cháu nói câu này, cháu ngàn lần xin bà tha lỗi.

– Con bé này, bữa nay sao lạ vậy. Nói đi!

Ca Thơ cắn chặt môi:

– Cháu muốn từ hôn.

Bà Phương tái mặt:

– Cháu nói sao? Cháu từ hôn thằng Hoàng à?

– Dạ!

– Tại sao chứ?

Ca Thơ đặng đặng:

– Vì cháu đã ngộ nhận bà ạ. Vĩnh Hoàng không yêu cháu, người anh ấy yêu thật sự là Mẫn Chi.

Bà Phương hoang mang:

– Cháu nói gì bà không hiểu. Mẫn Chi và nó chả phải đã chấm dứt rồi sao?

– Cháu cũng nghĩ như thế. Ai ngờ sự thật lại không phải như cháu vẫn nghĩ.

– Cháu dựa vào đâu để kết luận hai đứa đó còn thương nhau?

– Cháu có bằng chứng bà ạ.

Bà Nam Phương chìa tay:

– Đưa bà xem, bà hứa không thiên cháu của bà.

Ca Thơ chớp mắt:

– Bà chờ cháu một chút.

Cô chưa kịp bước ra thì Vĩnh Hoàng tới. Anh nhìn Thơ và nói:

– Em muốn cho ngoại coi những tấm hình này à?

Ca Thơ sững người:

– Anh mở tủ của Thơ à?

– Không! Là anh nhận được qua đường bưu điện.

Bà Phương nói:

– Hình ai vậy Hoàng?

Vĩnh Hoàng nhăn nhó:

– Cháu bị Mẫn Chi lừa bà ạ!

Ca Thơ nhếch môi:

– Anh nói Mẫn Chi lừa anh à?

Hoàng gật đầu. Anh chưa kịp nói thêm câu nào, bà Nam Phương giật những tấm hình xem lướt nhanh. Bà đã hiểu lý do gì khiến Ca Thơ đòi từ hôn.

Vĩnh Hoàng nhìn bà Phương cầu cứu:

– Ngoại! Con bị cô ta cố ý hại.

Bà Phương nhăn mặt:

– Cháu và nó thân mật thế này, rõ ràng mình chứng, vậy mà cháu vẫn leo miệng đổ lỗi cho người khác. Tại sao cháu lừa dối bà và Ca Thơ hả?

Vĩnh Hoàng ngán ngẫm:

– Ngoại tin thì cháu nhờ, ngoại không tin cháu thì ngoại cứ việc đánh mắng.

Thật sự cháu cũng bất ngờ như bà vậy. Dù cháu không cãi người trong hình đúng là cháu.

– Vậy cháu thử nói bà nghe.

Vĩnh Hoàng bèn kể lại câu chuyện giữa anh và Mẫn Chi cho bà và Ca Thơ nghe. Anh xót xa:

– Cháu tin Mẫn Chi, nên đã đồng ý lời năn nỉ của cô. Là muốn cháu ôm hôn cô ấy lần cuối. Cháu không hề biết Mẫn Chi đã cài đặt tất cả. Và sáng nay cháu bất chợt nhận được những tấm hình kèm theo lời nhắn. “Nếu anh muốn được yên ổn kết hôn, anh phải cho tôi ngay lập tức 5 ngàn đôla. Nếu không, tôi sẽ lập tức đưa anh lên báo, lúc đó thì anh hối hận cũng không kịp nữa. Tôi đâu dễ dàng thua con vợ nhà quê của anh. Tôi không lấy được anh thì cũng phải phá người khác cho bỏ hận”.

Bà Nam Phương giận dữ:

– Bỉ ổi và trợ trên hết sức. Là Mẫn Chi phải không?

– Ngoài cô ta, còn ai đủ khả năng tạo nên vở kịch này.

Bà Phương liếc Ca Thơ:

– Cháu nên tin Vĩnh Hoàng. Còn cháu nữa, giá như cháu đừng có dính líu đến loại người này thì bây giờ cháu đâu lâm vào tình cảnh này chứ.

Vĩnh Hoàng thở dài:

– Cháu xin lỗi ngoại.

Bà Phương khoát tay:

– Cháu năn nỉ Ca Thơ ấy. Bây giờ nó đang đòi từ hôn.

Vĩnh Hoàng cuống quýt:

– Ca Thơ! Anh thề có trời đất và linh hồn của Quang. Anh không hề có ý phản bội em. Là do Mẫn Chi năn nỉ anh. Anh cứ ngỡ cô ta vì hột hăng, buồn phiền nên đã đồng ý lời cầu xin của cô ta. Anh không ngờ cô ta cho người chụp hình để làm tiền anh. Anh mà dối trá, Quang sẽ ...

Ca Thơ từ tốn:

– Anh đừng thề độc. Em tin anh! Cũng đáng đời anh, cho chừa cái tật trăng hoa đa tình. Đàn ông thế gian này, có cả tỷ người chết vì mỹ nhân, sao anh không chịu phân tích mọi việc nhỉ? Bây giờ anh tính giải quyết thế nào?

– Anh đã có cách. Vừa bắt Mẫn Chi lộ nguyên hình con cáo quỷ quyết, vừa không bị mất tiền.

– Cô anh hẹn anh mấy giờ?

- Buổi chiều, vẫn tại nhà hàng Karaoke.
- Vậy anh hãy lo thu dọn cái bãi rác thối do anh tạo nên đi, nếu không xong đừng trách em tuyệt tình.

Ca Thơ cong môi:

- Đáng đời lắm.

Vĩnh Hoàng kéo Ca Thơ vào lòng:

- Anh muốn em hứa với anh một việc.
- Thôi đi, tội anh còn sờ sờ ra đó, người ta không thèm xử, anh muốn mè neho điều kiện gì chứ?
- Anh muốn em tiếp thêm sức mạnh cho anh, để anh hoàn thành trọng trách này.

Ca Thơ nhăn mày:

- Anh tính gạt em hả?
- Không! Anh chỉ muốn mi em thôi.

Ca Thơ nóng bừng mặt:

- Anh thật đáng ghét, cứ kiểu này hèn gì không bị người ta lợi dụng. Oan gì nữa.

Vĩnh Hoàng xụ mặt:

- Không cho thì thôi, làm gì dữ vậy vợ?
- Ai là vợ anh mà kêu. Xí!
- Còn ai trồng khoai đất này. Nhá Ca Thơ! Ừ đi.

Ca Thơ nhìn Hoàng đang đăm đăm nhìn cô ánh mắt rực lửa yêu thương. Ca Thơ cuống lên, cô nhắm mắt:

- Em không chịu đâu ...

Ca Thơ thật khờ, miệng nói không cho mà mắt nhắm, môi hồng cong lên như mời gọi thì đổ tên con trai nào cầm lòng được chứ. Vĩnh Hoàng kéo cô vào lòng, anh từ từ nâng mặt cô lên. Bờ môi anh vừa nóng vừa nồng nàn đặt lên môi cô.

Ca Thơ run rẩy, lần đầu tiên trong đời sắp làm vợ, cô mới biết thế nào là vị ngọt của một nụ hôn. Nụ hôn đầu đời vụng về làm sao, càng khiến nổi da

tình khát khao trong Hoàng trỗi dậy mạnh mẽ. Anh cứ mãi hôn cô, từ nhẹ nhàng êm ái sang mạnh mẽ đắm say.

Khi hai người rời nhau, Ca Thơ suýt khóc vì cô thấy tê rất đầu môi. Cô không cảm dám nhìn Hoàng, cứ mãi giấu mặt trong ngực anh vì mắc cỡ.

Cô nghe anh thì thầm:

– Môi em ngọt lắm Thơ ơi!

Cô phụng phịu:

– Anh ăn gian thì có, môi người ta đâu phải thanh socola mà ngọt.

– Không tin, em cứ thử hỏi mấy người bạn gái của em coi.

– Em không thèm nghe anh nói bậy. Giữa thanh thiên bạch nhật dám ôm người ta, thật đáng ghét!

– Này vợ yêu ơi! Con gái nói ghét là yêu đấy em.

Ca Thơ chưa kịp trả lời, cô nghe tiếng Nhã Hương vang lên:

– Giám đốc ơi!

Cuống quít, Ca Thơ xô vội Hoàng ra. Cô nhón nhác nhìn coi Nhã Hương đâu. Vĩnh Hoàng tủm tủm:

– Có gì không Hương?

– Bà cụ nói giám đốc lo chuyện bê bối cho xong, rồi về nhà gặp bà.

– Tôi biết rồi.

Ca Thơ le lưỡi. Thì ra Nhã Hương nói trong điện thoại. Hú vía Con nhỏ ấy mà nhìn thấy, miệng nó còn hơn cái loa thùng, cả công ty biết giám đốc Hoàng hôn vợ là cái chắc.

Ca Thơ nhìn Hoàng cô trừng mắt:

– Anh còn chần chờ gì nữa. Mau thu xếp mọi việc đi. Dù sao cũng không cần cạn tài ráo máng làm gì. Người ta vô tình với mình, nhưng mình cũng nên chừa cho họ một con đường lùi anh ạ.

Vĩnh Hoàng mỉm cười:

– Cám ơn em! Lòng nhân hậu của em nhất định thức tỉnh được sự đổ kỵ của Mẫn Chi. Hãy chờ tin tốt lành của anh nhé em yêu!

Ca Thơ gật đầu, mắt cô long lanh rức rỡ. Cô vừa chợt nghĩ được một kiểu áo cưới cho riêng mình, cô sẽ vẽ và may lên chiếc áo đẹp nhất. Chiếc áo tượng trưng cho tình yêu và hạnh phúc của cô được nhận từ anh. Như anh đã cho ba cô, dòng máu của trái tim anh, để ba cô mãi mãi sống với con cháu mình. Vĩnh Hoàng! Anh là tình yêu của em! Ngàn đời bất diệt! Anh là lời ru tình yêu ngọt ngào, đắm say.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Mây4phương

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 15 tháng 6 năm 2009